

JOSEF KOTĚŠOVEC

ČERNÁ OVCE RODINY

ROMÁN VE FORMĚ SCÉNÁŘE TELEVIZNÍHO FILMU

DUBEN 2011

Josef Kotěšovec
ČERNÁ OVCE RODINY
(literární scénář)

POSTAVY:

Albrecht Zvěřina
 Martina Zvěřinová (Albrechtova matka)
 Jaromír Zvěřina (Albrechtův otec)
 Zora Zvěřinová (Albrechtova babička)
 Evelyn Zvěřinová (Albrechtova prababička)
 Věra Zvěřinová (Albrechtova I. mladší sestra)
 Eliška Zvěřinová (Albrechtova II. mladší sestra)
 Honzík Zvěřina (Albrechtův mladší bratr)
 JUDr. Vladimír Stránský (rodinný právník)
 Hospodyně Irma
 Kuchařka Alžběta
 Přemek Průcha (rodinný řidič)
 Soňa Matulová (sousedka)
 MuDr. Alois Matula (soused, Sonin manžel)
 Matulova zdravotní sestra
 Inspektor Schejbal
 Farář na pohřbu
 MuDr. Valérie Grossmannová
 Franta Vidlák (Albrechtův kamarád z nemocnice)
 Markéta Javorová (Albrechtova kamarádka z nemocnice)
 Pacienti v nemocnici
 Zdravotní sestry v nemocnici
 Tatiana Chacha Mandlíčková (filmová herečka)
 Fred Clown (filmový režisér, Tatianin přítel)
 Libuše Větrovcová (hospodyně ve Zvěřinovic sulislavské chatě)
 Jaroslav Větrovec (Libušin manžel, sulislavské hajný)
 Kateřina Větrovcová (dcera Libuše a Jaroslava Větrovcových)
 Starosta obce Sulislav
 Vendulka Petlanová (dívka od sulislavského rybníka)
 Ivana Perlivá (Vendulčina kamarádka)
 Babička na nádraží
 Susan Fitzgeraldová (americká milionářka, chtějící koupit Albrechtův lihovar)
 Marilyn Laughlinová (Fitzgeraldové osobní překladatelka)
 Sestra v transfuzní stanici
 Laborant v transfuzní stanici
 MuDr. Stanislava Matoušková (doktorka ze Sanatoria)
 Sestra Maruška Berkovcová (zdravotní sestra ze sanatoria)
 Číšník v sanatoriu
 Pacienti v sanatoriu
 Sulislavský farář na svatbě

PROSTŘEDÍ:

1. Železniční trať u lesa
2. Salonek
3. U kanálu za kuchyní
4. Kuchyně
5. Hala
6. Chodba před pitevnou
7. Ulice před pitevnou
8. Ulice před lihovarem
9. V automobilu
10. Nádvoří před domem Zvěřinových
11. Pracovna
12. Hřbitov
13. Ulice před domem Zvěřinových
14. Ložnice Karla a Zory
15. Wilsonovo nádraží (na peróně)
16. Před Wilsonovým nádražím
17. Albrechtův pokoj
18. Ordinace doktora Matuly
19. Obývací pokoj Matulových
20. Zahrada Zvěřinových
21. Nemocniční chodba
22. Kancelář doktorky Grossmannové
23. Nemocniční pokoj
24. Nemocniční jídelna
25. Ložnice Tatiány a Freda
26. Před nemocnicí
27. Před chatou
28. Světnice
29. U rybníka
30. Obecní úřad
31. Sulislavské nádraží
32. Ordinace transfuzní stanice
33. Čekárna transfuzní stanice
34. Před sanatoriem
35. Kancelář doktorky Matouškové
36. Pokoj v sanatoriu
37. Jídelna v sanatoriu
38. Horská příroda
39. Ambulantní místnost
40. Kostel
41. Vlakové kupé
42. Na kolejích

Obraz 1.
Železniční trať u lesa
Exteriér – Den

Léto roku 1935.

K lesu se blíží malý vláček, tažený parní lokomotivou. Strojvůdce vesele přikládá do kotle a cestující se s dobrou náladou vyklánějí z okének, aby shlédly sluncem zalitou krajinu.

Zvuk:

Jízda vlaku.

Pokojnou idylu při průjezdu kolem lesa náhle naruší tragická událost: Do kolejiště skáče z náspu muž a strojvůdce již nemá čas těžký stroj zastavit. Jeho oči se setkají s očima muže, rozhodnutého vzít si dobrovolně život! Je pozdě...

Skřípění brzd vlaku.

Strojvůdcův výkřik.

Obraz 2.
Salonek
 Interiér – Den

Evelyna Zvěřinová, sedíc v křesle u mahagonového stolku vedle vyhaslého krbu, se zakousne do housky namazané vynikající domácí jahodovou marmeládou. Záhy však shledává, že je požívané pečivo tak tvrdé, až jí v něm zůstaly umělé zuby. Vyndává housku zpět z úst i s protézou, která v housece pevně drží.

Evelyna umělý chrup pokládá na desku stolku a dále se snaží housku z hladu nějakým způsobem požit; tentokráte s pomocí čaje, do kterého tvrdé pečivo namáčí.

Do salonku vchází hospodyně Irma, mladá a drzá dívka s jazýčkem ostrým jako břitva, která se s kbelíkem a hadrem v ruce chystá poklidit luxusní salonek.

Irma:

Můžete, prosím Vás, zvednout ten talířek?
 Ráda bych ten stůl utřela!

Evelyna (bez zubů):

Vy tady chcete teď uklízet? No to snad nemyslíte vážně! Vidíte přece, že jsem tady! Chci tu sama pěkně rozjímat a užívat si stáří...

Irma:

Na to Vám kašlu!

Irma nadzvedne talířek sama a hadrem, pravidelně máchaným v kbelíku, začne utírat desku stolku.

Už půl roku tady uklízím každý den v tuhle dobu a vy jste si na to stále ještě nezvykla!

Evelyna:

A já už půl roku prosím svého syna, aby Vás vyhodil a přijal nějakou slušnější hospodyni. Tak drzou holku, jako jste vy, jsem neviděla od světové války...

Irma:

Předpokládám, že tenkrát šlo o paní Martinu, když si namlouvala vašeho vnuka!

Irma hadrem omylem smete ze stolu
Evelyninu zubní protézu přímo do kýble na
podlaze. Nikdo si toho nevšimne.

Evelyna:

No Irmo! Co si to dovolujete? Proč lžete?
Sama dobře víte, že slušnějšího a
upřímnějšího člověka, než je Martina, aby
jeden hledal se svíčkou! A i kdyby to byla
pravda, tak takhle se v žádném případě o paní
domu nemluví!

Irma:

Já jsem tím chtěla jenom naznačit, že jestli
mě považujete za drzou holku, tak jste se
ještě za těch devadesát let, co tu strašíte,
nesetkala s tou pravou drzostí! Já bych Vám
mohla vyprávět – znám tolik kamarádek,
které se tím dokonce živily...

Evelyna:

Dost! Už nechci nic slyšet! Nemám náladu se
s Vámi denně hádat a zkracovat si tak život
zbytečným rozčilováním!
Až „domydlíte“ ten stůl, někde seženete
mého syna a ihned ho sem pošlete! Budu si
mu stěžovat! Vynadám mu, že mně Vámi
zkazil můj podzim života.

Irma:

Jak chcete. Ale dost pochybuji, že mě kvůli
Vám vyhodí. Má pro mě totiž dost velkou
slabost!

Irma hodí našťavaně hadr do kbelíku, kbelík
zvedne a za klapotu jejích vysokých střevíců,
které se k ní jako k hospodyni vůbec nehodí,
vyběhne ze salonku.

Evelyna za ní ještě křikne:

Evelyna:

Když nezabere Karel, přemluvím Jaromíra.
Koneckonců Jaromír má v tomto domě větší
slovo než Kája – on je přece ředitelem
lihovaru!

Obraz 3.
U kanálu za kuchyní
Exteriér – Den

Irma, která právě dorazila do kuchyně, vylévá z okna kbelík se špinavou vodou. Spolu se špínou ale z kbelíku vypadnou i Evelyniny umělé zuby a zůstanou ležet na betonu vedle kanálu.

Zrovna v tu chvíli kolem prochází Evelyninu syn Karel Zvěřina.

Karel:

Proboha! Proč se tady na zemi válí ty zuby?

Karel zuby zvedá, prohlíží si je, potom se odebere zadním vchodem do domu.

Obraz 4.
Kuchyně
Interiér – Den

Karel vstupuje do kuchyně se zubní protézou v ruce.

V kuchyni se nachází hospodyně Irma, která právě napouští do prázdného kbelíku čistou vodu, a kuchařka Alžběta, stará dobrá duše tohoto domu, jež právě začala vařit oběd.

Karel:

Podívejte se, co jsem našel pod oknem u kanálu – matčiny zuby!

Alžběta:

Jak se tam dostaly?

Karel:

To je mi taky divné. Matka by je přece jen tak nevyhodila, protože by bez nich nemohla kousat.

Alžběta:

Irmo, nevíš o tom něco?

Irma:

Nevím. Před chvílkou jsem s paní Evelynou mluvila a je fakt, že zuby teda neměla...

Irma se otočí na Karla.

A sháněla Vás. Máte se u ní zastavit.

Karel:

Aha. No tak v tom případě už jdu. Irmo, buďte tak hodná, pořádně ty zuby umyjte a vraťte je mé matce. Možná si tím u ní uděláte oko...

Irma převezme od Karla zuby.

Irma:

To dost pochybuji...

Karel odejde z kuchyně.

Alžběta:

Hele, Irmo. Mezi námi, opravdu nemáš v těch zubech prsty ty? Já to nikomu vyprávět nebudu...

Irma:

Proč já? Proč zrovna já? Nic o tom nevím!

Alžběta:

Myslela jsem si, že když jste se s paní pohádaly...

Irma:

Tak to jste myslela špatně. Já nejsem žádná mstivá svině. Jsem slušná holka a nechápu, proč ve mně stále všichni vidíte neposedného spratka! Možná, že se tak někdy chovám. Ale v duši jsem dobrá ženská – já to o sobě vím!

Alžběta:

Promiň. Nechtěla jsem se tě dotknout. Běž mýt ty zuby a zapomeň, že jsem se o tebe trošičku otřela. (smích)

To víš, stará kuchařka už toho o životě ledasco ví. O každém člověku si udělá určitý obrázek a myslí si, že to stačí, že už o něm ví všechno a že už nemusí zkoumat jeho povahu dál. Ale ani stoletý kmet nemůže s jistotou tvrdit, že zná lidi, byť je na světě již po jedno století...

Irma začne mýt v umyvadle zuby a při tom zamyšleně poslouchá Alžbětin monolog.

Když jsi sem před šesti měsíci přišla, taky jsem si o tobě udělala v prvních dnech určitý obrázek, ale připouštím, jak jsem již řekla, že jsem se mohla mýlit. I paní Evelyn, která je na tom určitě stejně jako já, se mohla mýlit... Na tobě teď je, aby ses nám ukázala v tom lepším světle. Když tvrdíš, že jsi hodná holka, tak se tak chovej. A uvidíš, že tě tady začnou mít všichni rádi!

Obraz 5.
Salonek
Interiér – Den

Evelyna sedí u stolku a něco hledá.
Přichází Karel.

Karel:

Jestli hledáte zuby, maminko, tak ty jsem našel na dvoře u kanálu.

Evelyna (bez zubů):

U kanálu? Já tu holku na místě odprásknu!
Člověk si nemůže ani na stůl položit zuby,
aniž by nemusel mít strach, že mu je
nějaká „iniciativní“ hospodyně nesmete do
kýble a nevychrstne do kanálu.

Karel:

To mluvíte o Irmě? Ta to neudělala.

Evelyna:

Milý synu, jednou na svoji důvěřivost
dojedeš!
Kde jsou teď ty zuby?

Karel:

Irma je v kuchyni čistí od písku.
Prý jste se mnou chtěla mluvit...

Evelyna:

Jo. Chtěla jsem ti říct, už asi po padesáté, že
ta holka musí z domu! Jinak... jinak umřu a
ty mě budeš mít na svědomí!

Karel:

Maminko, nevydírejte mě.
Sama dobře víte, že Irma je dobrá
hospodyně. Je mladá, rychlá – uklidit celý
dům jí trvá o polovinu méně času, než by na
to potřebovala Slavěna, kterou jsme právě
kvůli tomu před půl rokem vyhodili. Není
přece možné, aby vytírala jednu místnost dvě
hodiny!

Evelyna:

Já vím, že to myslíš dobře. Jako hospodyně
Irmu uznávám, ale je bohužel drzá. A
v takovém případě neznám bratra! Například
před chvílí si vzala do huby Martinu a začala

se s ní srovnávat! To si přece nemůže dovolovat – já to prostě nepřekousnu.

Karel:

Vy zapomínáte, že už několik let nejsem ředitelem našeho lihovaru a tudíž ani pánem tohoto domu. Musíte se domluvit s Jaromírem. Já nic řešit nebudu – nemůžu!

Za velkého hluku vstoupí do salonku Karlova manželka Zora, její snacha Martina a vnoučata Věra, Eliška a Honzík. Všichni se vracejí z výletu.

Evelyna:

Á, zbytek rodiny se vrací z výletu. Tak pojd'te, pojd'te. A povídejte, kde jste byli?

Věra (otráveně):

V zoologické zahradě...

Evelyna (přátelsky):

V zoologické zahradě? Ó! No to mně děti musíte vyprávět! Copak jste tam viděly?

Sedmnáctiletá Věra se tváří dost znuděně; Eliška a Honzík, dvě čtyřleté děti, se ale vrhnou k Evelyně a nadšeně jí sdělují své zážitky ze zoo:

Honzík:

Lvy a tygry! A taky lachtany – byli dva!

Eliška:

Jmenovali se Batul a Hýta. A byli takhle velký!

Eliška rukama naznačí „obrovskou“ délku lachtanů.

Honzík:

Kecáš! Tak velký nebyli. Viděla jsi, prababi, někdy lachtana?

Evelyna:

Neviděla.

Honzík:

Tak tam musíš jít příště s námi. Babi říkala, že se tam určitě ještě někdy podíváme. Třeba hned zítra...

Zora:

Zítří ne, Honzíku. Do zoologické zahrady nemůžeš chodit každý den. Jinak by se ti tam totiž přestalo líbit. Do zoologické zahrady se musíš těšit.

Honzík:

Ale já se tam těším. Klidně bych tam šel teď hned znova.

Martina:

Nehádej se! Babička má pravdu. Půjďme tam, samozřejmě. Ale třeba až se vrátí táta.

Eliška:

A kdy se, mami, vrátí táta?

Martina:

To nevím. Až bude chtít. Tráví volné chvíle na chatě v Sulislavi. Vždyť to znáš. Neustále chodí na houby, koupe se, opaluje se, rybaří... Prostě jednou za rok si pořádně odpočine od všech těch trablů a povinností, které musí po celý rok řešit. Podle mě ho tu máme tak za deset dní.

Eliška:

A proč nevzal táta na chatu s sebou taky nás?

Martina (laskavě):

Vždyť jsem ti to přece už vysvětlila. Potřebuje si odpočinout, což by při tom vašem věčném hulákání a hrách na schovávanou kolem dokola chaty těžko mohl.

Věra:

Mě to například vyhovuje, že nás táta nevzal s sebou. Být deset dní na chatě – no to bych se unudila k smrti!

Zora:

Ale ta zahrada nebyla o nic lepší, jsi zapomněla dodat, že? Já jsem si všimla, jak tě to tam nebavilo. Jako bys myslela na něco jiného...

Věru příliš nepotěší, že ji babička částečně prokoukla:

Věra:

Myslíš si, že mám nějakého kluka? Kdepak. Jenom už prostě nejsem dítě, které by bylo bez sebe radostí, že může vidět dva lachtany v jezírku!

Obraz 6.
Hala
Interiér – Den

Hospodyně Irma nese vyčištěné Evelyniny zuby přes halu z kuchyně do salonku, aby je předala jejich majitelce. Když je uprostřed haly, zazvoní na vyřezávané komodě u vstupních dveří telefon. Irma ho jde zvednout:

Irma:

Prosím, tady dům Zvěřinových.

...

Ano, jsou doma. Ale klidně to můžete říct mě. Já jim to vyřídím, jsem jejich hospodyně.

...

No tak dobře. Já Vám někoho z nich zavolám. Počkejte minutku.

Irma položí sluchátko vedle telefonu a přistoupí ke dveřím salonku. Protože zevnitř slyší hlasy, před vstoupením slušně zaklepá, dbajíc Alžbětiných rad z kuchyně.

Obraz 7.
Salonek
Interiér – Den

Irma vstoupí do salonku, čímž přeruší právě probíhající bouřlivou diskuzi rodiny Zvěřinovy o tom, zda-li by už Věra mohla mít nějakého chlapce, nebo jestli na to má ještě pár let čas.

Irma:

Promiňte, že ruším, ale volá nějaká slečna Větrovcová ze Sulislavi. Prý by chtěla s někým z vás mluvit.

Evelyna:

Nějaký slečna Větrovcová ze Sulislavi? Pche! Za těch půl roku byste už mohla vědět, má milá, že Větrovcovi jsou v Sulislavi správci naší chaty a pan Větrovec je zároveň obecní hajný. Mimochodem vyčistila jste mi už ty zuby?

Irma:

Ano, tady jsou.

Irma předá Evelyně její umělý chrup, která se nestydí si zuby nasadit před všemi přítomnými takovým způsobem, až je z toho nevolno i malému Honzíkovi. Karel, který se na nasazování zubů dívat nechce, prohlásí:

Karel:

Já jdu k tomu telefonu. Co jen ta Kateřina může chtít? Vždyť tam má Jaromíra...

Obraz 8.
Hala
Interiér – Den

Karel v hale zvedne sluchátko z komody a přiloží si ho k uchu.

Karel:

U telefonu Karel Zvěřina. Co se stalo, Kateřino?

...

Karlova tvář zbledne. Nemůže uvěřit tomu, co se právě z telefonu dozvěděl.

To není možné...

Jak se to stalo? Řekni, že to není pravda!

Do haly vstoupí ze salonku Martina, Zora, Věra a Irma, aby se dozvěděly, co se vlastně stalo, protože z Karlovy řeči je patrné, že se něco muselo stát.

Na protější straně haly vyleze z kuchyně kuchařka Alžběta. Karlův údiv také zaslechla. Karel pomalu položí sluchátko a otočí se na přítomné v hale, jejichž zraky se na něho upírají.

Karel (šokován):

Nebudete tomu věřit, ale Jaromír je mrtvý! Prý ho přejel vlak...

Obraz 9.
Chodba před pitevnou
 Interiér – Den

Ze dveří s nápisem „Pitevna“ vyjde muž středních let a zastaví se u lavice, na které sedí Karel a Martina. Martina si drží kapesníček před obličejem a utírá si do něho slzy.

Karel vstane z lavice.

Inspektor:

Dobrý den. Já jsem inspektor Schejbal. Vy jste Zvěřinovi?

Karel:

Ano. Já se jmenuji Karel Zvěřina a toto je má snacha Martina.

Inspektor:

Vy jste otec mrtvého?

Karel:

Ano, a toto je jeho manželka.

Inspektor:

Pozval jsem vás sem, protože je třeba nejprve identifikovat tělo. Můžu Vás poprosit, pane?

Karel (sklesle):

Samozřejmě...

Martina (vzlyká):

Já ho chci taky vidět! Ještě jednou ho musím vidět...

Inspektor:

Promiňte, paní, ale Vám bych to rozhodně nedoporučoval. Račte si, prosím, uvědomit, že Váš manžel se ani neutopil, ani nebyl otráven, nýbrž ho přejel vlak. To znamená, že jeho tělo není v příliš dobrém stavu... I pro Vás, pane, to možná bude dost těžká zkouška.

Inspektor s Karlem zmizí v pitevně a chodba náraz osíří, neuvažující na lavici vzlykající Martinu. Té se v mysli promítají šťastné chvíle prožité s jejím milovaným manželem Jaromírem – jejich zasnoubení, svatba – to

vše vyvolává v Martině další a další přívaly slz.

Po krátké chvíli se otevrou dveře od pitevny a ven vyjde zesinalý Karel podpírán inspektorem Schejbalem. Martina vstane a vrhne se ke Karlovi:

Martina (plačtivě):

Tak co?

Karel:

Martinko, je to horší, než jsem si myslel. Ale je to on – identifikoval jsem ho.

Inspektor:

Nechci vás už dále trápit. Jeďte domů a pořádně si odpočiňte. Zítřka se u vás zastavím a sepíšeme o tom všem protokol.

Karel:

A už víte, jak se to stalo?

Inspektor:

Pravděpodobně sebevražda. Nasvědčuje tomu nejen výpověď strojvůdce, ale také všechny okolnosti. Žádné stopy po vrahovi, který by vašeho syna do kolejiště strčil. Cestující z vlaku také nikoho neviděli a to se téměř všichni v tu dobu dívali z okének...

Martina (roztřeseně):

Proč to proboha jen udělal? Co ho napadlo? Vždyť si žil po léta jako v bavlnce.

Inspektor:

No je možné, že třeba jednal pod účinky nějaké drogy...

To se koneckonců dozvíme z pitvy – proto jí také děláme.

Nemějte strach. Určitě brzy přijdeme na to, co v tom bylo.

Karel s Martinou sklesle odcházejí dlouhou chodbou pryč.

Obraz 10
Ulice před pitevnou
Exteriér – Den

Karel s Martinou vycházejí z pitevny a nastupují do automobilu (luxusní limuzína Škoda 860), kterou řídí jejich rodinný řidič Přemek Průcha. Jedná se o bodrého a pracovitého chlapíka, který nikdy nezkaží legraci a vždy dokáže pozdvihnout náladu jakékoliv depresivní situace.

Ted' ovšem příliš humoru neprodukuje, protože ho jednak dost vzala smrt jeho pána, jednak nechce před Zvěřinovým zesměšňovat svými vtípký smrt jejich blízkého příbuzného.

Přemek:

Kam to bude, pane?

Karel:

Jed'te domů. Potřebujeme se trochu sebrat...

Přemek:

Jak si přežete.

Přemek nastartuje motor a rozjede se ulicí od pitevny směrem ke Zvěřinovic domu.

Obraz 11.
Ulice před lihovarem
Exteriér – Den

Pohled na velkou vstupní bránu do areálu lihovaru s nápisem „Medovina Lipovka“. Lihovar žije – všude je možné spatřit spoustu zaměstnanců při různých úkonech a pohyb nákladních vozů tažených koňmi po nádvoří lihovaru.

Zvuk:

Hluk lidí na ulici a v lihovaru.
Klapot kopyt koňů a jízda vozů, které táhnou.

Kolem brány projede automobil řízení Přemkem Průchou s Karlem a Martinou „na palubě“.

Zvuk projíždějícího automobilu.

Obraz 12.
V automobilu
 Exteriér – Den

V autě se otáže Martina Karla:

Martina:

Tatínku, co teď vlastně bude s lihovarem?
 Kdo ho zdědí?

Karel:

Obávám se nejhoršího...

Martina:

Jak to myslíte?

Karel se na ni podívá dlouhým pohledem.
 Potom promluví:

Karel:

Že to zdědí Albrecht.

Martina:

No mě to právě taky napadlo. Albrecht je
 právoplatný dědic.

Martina se pomalu s nadějí v hlase zeptá
 Karla:

Co chcete dělat, tatínku?

Karel:

Musíme nějak přemluvit doktora Stránského,
 aby se v dědictví nepostupovalo přirozenou
 cestou.

Martina zklamaně nadhodí:

Martina:

Možná, že o Albrechtovi ani neví...

Karel:

Ano, to je možné. Ale moc bych za to nedal.
 Doktor Stránský je vynikající právník, který
 neponechá nikdy nic náhodě. Určitě má
 veškeré materiály k dědictví prostudované do
 nejmenších detailů.

Kdyby se jednalo o nějakého flinka, který
 svoji práci jen tak odbije, Jindřich by si ho za
 svého osobního právníka určitě nevybral.

Obraz 13.
Nádvoří před domem Zvěřinových
Exteriér – Den

Automobil s Karlem a Martinou pomalu
vjíždí branou na nádvoří Zvěřinovic vilky.
Ač se jedná o záběr ve velkém celku, je slyšet
Martinin hlas ještě komentující Karlovu
výpověď v předchozím záběru:

Martina (plačtivě):
To máte pravdu. Jindřich si uměl vybírat
lidi...

Karel s Martinou s Přemkovou pomocí
vystoupí z vozu a vejdou do domu.

Obraz 14.
Salonek
 Interiér – Den

Všichni členové rodiny Zvěřinovy jsou seskupeni v salonku včetně Karla a Martiny, kteří před malou chvílí dorazili také. Po pokoji přecházející doktor Stránský se tedy konečně může pustit do rozebírání dědictví po zemřelém Jindřichu Zvěřinovi:

Stránský:

Po důkladném prostudování všech materiálů a podkladů jsem došel k jednoduchému závěru, který je už asi vám všem dávno jasný: Lihovar, vyrábějící slavnou Medovinu Lipovku, dědí prvorozený syn Jaromíra Zvěřiny Albrecht Zvěřina.

Evelyna:

A nedědí!

Stránský (klidně):

Proč ne?

Evelyna:

Protože náš lihovar nemůže převzít člověk, který opustil celou rodinu i tuhle republiku kvůli nějaké sicilské prostitutce!

Zora (jemně):

Nebyla to prostitutka, maminko.

Evelyna:

To nevadí. Náš lihovar ten hochštapler prostě v žádném případě nezdědí!
 Albrechta už nechci do smrti nikdy vidět!

Stránský:

Madam, rád bych vás jen upozornil, že lihovar už není jen Váš...

Evelyna:

Co si to dovoluujete? Lihovar patří celé rodině a já jsem její nejstarší členka. Mám právo rozhodovat o osudu toho majetku!

Stránský:

Nedá se nic dělat, ale lihovar dědí podle zákona ředitelův nejstarší syn Albrecht. Je mi líto. Kdyby pan Jaromír zanechal nějakou závěť, která by stanovovala dědicem někoho jiného, nastala by samozřejmě úplně jiná situace. Pan Jaromír ale bohužel žádnou takovou závěť nezanechal – neměl totiž čas jí sestavit. Prý zemřel náhle pod koly vlaku...

Karel s nadějí v hlase prohlásí:

Karel:

To sem teď netahejte, pane doktore. Nyní musíme vyřešit něco jiného. Tak mě napadlo, že by se dědičkou mohla stát místo Jaromírova syna jeho manželka.

Manželka je totiž podle mě víc než syn...

Martina:

Jenomže já ten lihovar nechci. Nechci se stát jeho ředitelkou, to není práce pro mě. A koneckonců po mé smrti by stejně zase připadl Albrechtovi...

Karel se otočí na doktora Stránského:

Karel:

A co kdybych se obětoval já! V minulosti už jsem lihovar řídil, než jsem ho předal svému synovi. Klidně bych si to zopakoval. A až bych byl v té funkci, napsal bych poslední vůli, že si přeji, aby lihovar zdědil náš malý Honzík. To by snad šlo, doktore, ne?

Byrokratický rozhovor odlehčí Věra, která si klekne ke svému čtyřletému bratříčkovi a ironicky se ho zeptá:

Věra:

Jasně, že by to šlo! Co tomu říkáš, Honzíku. Chtěl bys mít lihovar?

Honzík:

Na hraní?

Věra:

No to víš, že na hraní.

Honzík:

A byla by při tom nějaká legrace?

Věra se rozbřečí, když si uvědomí, jak asi teď zesměšnila smrt svého otce.
Její babička Zora si to také pomyslí a proto svoji vnučku okřikne:

Věra:

Samozřejmě. Ředitel lihovaru se chechtá od rána do večera...

Zora:

No Věro! Jak se to chováš? Tady jde o důležitou věc a ty z toho děláš grotesku! Nezapomínej, že ti zemřel táta!

Věra (pláče):

Já vím. Jenom jsem chtěla naznačit, jak nesmyslný rozhovor tady všichni vedete. Já si na Albrechta pamatuji dobře a vím, že to není žádný hajzlík. A vy to víte taky. Lidé by si měli odpouštět – napište mu a uvidíte, že se k nám vrátí a povede lihovar stejně dobře, jako náš táta.

Stránský:

Máte pravdu slečno. Ale jenom částečně. S tím, aby nástupce pana Jaromíra vedl lihovar stejně jako jeho předchůdce, rozhodně souhlasit nemohu.

Evelyna:

Proč ne?

Stránský (udiveně):

No přece proto, že pan Jaromír přivedl váš rodinný podnik na pokraj krachu. Cožpak vy to nevíte?

Evelyna (udiveně):

No to teda nevíme...

Já jsem si myslela, že všechno pod Jaromírovým vedením klapne.

Stránský:

Tak to jste se mýlila, madam. Pan Jaromír nasekal v účetnictví firmy tolik chyb, že se zadlužil a dluhy ho začaly postupně sežírat. Jestli chcete znát můj názor na jeho smrt, pak si myslím, že skočil pod ten vlak proto, aby se zbavil všech těch upomínek od věřitelů, jejichž počet se stále zvyšoval!

Po salonku se rozhostí ticho.

Ticho přeruší až Věra:

Věra:

Tak to alespoň všichni vidíte. Léta si o člověku myslíte, jak je úspěšný, a pak se najednou dozvíte, že to vlastně vůbec není pravda. Právě proto mám pocit, že by měl Albrecht dostat šanci! Ať si o něm myslíme cokoliv, třeba to bylo ve skutečnosti úplně jinak. A teď by se třeba i rád vrátil zpátky domů a odprosil nás...

Evelyna (netečně):

Kdyby nás chtěl odprosit, tak by to za ty tři roky už dávno udělal. Času měl dost.

Zora:

Možná má strach, jak bychom mu na to asi tak řekli...

Karel:

Aby se neobtěžoval, drahá. Nic jiného si od nás slyšet nezaslouží. Upřímně se ti divím. Když tenkrát před těmi třemi lety odjížděl, proplakala jsi celou noc a já ti musel shánět prášky na nervy. A s mojí matkou a Martinou to bylo totéž. A teď bychom mu za to měli ještě poděkovat? Pche – nesmysl!

Karel potom ještě dodá:

Ani teď, když ti zemřel syn, nepláčeš tak moc, jako před těmi třemi lety!

Zora:

Ještě na mě úplně nedolehlo, co se vlastně stalo. Je toho najednou nějak moc.

Zora se rozpláče.

Ale jakmile přijde pohřeb, budeš muset ty prášky na nervy shánět nejen jednu noc, ale i všechny ostatní...

Věra:

Já už Vás nemůžu poslouchat. Jdu napsat Albrechtovi dopis!

Martina:

Ne! Já ho napíšu. Od matky to všechno určitě lépe pochopí...

Evelyna nemůže prodýchat, že se jí nepodařilo prosadit svůj názor:

Evelyna:

Tak tohle je už na mě opravdu moc!
Zavolejte někdo Irmu, ať mi přinese silnou
kávu. Jinak to se mnou sekne...!

Obraz 15.
Hala
Interiér – Den

Pohled na hospodyni Irmu, která celý rozhovor Zvěřinových a doktora Stránského už hodnou chvíli poslouchá s uchem přitištěným ke dveřím salonku.

Najednou se dveře otevřou a Irma stihne tak tak uskočit. Ze dveří vyjde Věra a překvapeně se podívá na Irmu, která stojí metr od dveří.

Irma se provinile usměje a začne upravovat Jaromírův malovaný portrét, který náhodou visí hned vedle dveří do salonku:

Věra:

Vy jste poslouchala za dveřmi?

Irma:

Ne – já tady...

Já tady jenom upravuji portrét pana Jaromíra. Všimla jsem si, že visí křivě, a tak jsem se rozhodla ho srovnat, protože... protože si tu „křivost“ nezaslouží!

Věra (podezřívavě):

Aha. Tak to vám tedy za otce děkuji...

Prababička by si přála šálek silné kávy – byla byste tak hodná?

Irma:

No samozřejmě. Od toho jsem přece tady, ne?

Irma odejde přes halu do kuchyně.
Věra si pro sebe potichu řekne:

Věra:

No to si právě myslím, že od toho jsi tady, ty náno! Na poslouchání za dveřmi tě tady fakt nemáme!

Věra zmizí v salonku.

Obraz 16.
Kuchyně
 Interiér – Den

Irma vstoupí do kuchyně, kde právě připravuje kuchařka Alžběta velký moučník. Irma postaví na kávu a než začne voda na kamnech vařit, položí Alžbětě otázku, která jí vrtá hlavou už dobrou chvíli:

Irma:

Alžběto, mohu se Vás na něco zeptat?

Alžběta:

Jen se ptej, děvenko!

Irma:

Kdo to vlastně byl ten Albrecht?

Alžběta přestane pracovat na moučníku a otočí se na Irmu.

No já jen, že Zvěřinovi o něm pořád mluví...

Alžběta se vrátí ke své práci a chvíli mlčí. Potom konečně promluví:

Alžběta:

Albrecht byl moc hodný kluk. Zнала jsem ho odmala – bylo to první dítě pana Jindřicha a paní Martiny.

Tak nadaného hochu, jako byl Albrecht, jsem do té doby nepoznala. Když vychodil měšťanku se samými jedničkami, tak se vydal studovat na reálné gymnázium.

Jenomže tím se to všechno zvrstlo. Seznámil se tam s nějakou dívkou ze Sicílie, která si přijela udělat do Prahy střední školu, protože na Sicílii to se školstvím moc slavné není.

Byla o dva roky mladší než Albrecht. Dokud ještě studoval, dařilo se mu to tajit. Po maturitě se na to ale přišlo, protože Albrecht se s onou dívkou stýkal veřejně dál.

Zvěřinovým se samozřejmě vůbec nelíbilo, že by jejich kluk chodil se nějakou chudou Siciliánkou – chtěli, aby začal studovat vysokou školu – a tak nějak na gymnázium zařídili, aby byla ta dívka ze školy vyloučena a poslána zpátky na Sicílii. Když se to dozvěděl Albrecht, sbalil si nejnnutnější věci a na truc se s ní vrátil na Sicílii. To bylo před třemi lety.

Jediné, co teď víme, je, že asi za rok tu dívku pustil k vodě a začal pracovat v jednom hotelu v Palermu jako účetní nebo sekretář, protože z gymnázia ovládal matematiku...

Konvice na plotně začne pískat – voda je uvařena.

Alžběta se otočí na Irmu, která vodu vylije do hrnku s předem připravenou kávou.

Irma zvedne podnos s kávou a podívá se na Alžbětu:

Irma:

Děkuji Vám, Alžběto. Řekla jste mi toho hodně. Teď už chápu reakce všech těch zasvěcených, kteří se tak derou o to, aby se jejich potomek nevrátil. Já si myslím, že z něho mají strach, protože podle toho, co jste mi řekla, musí jít o vynikajícího člověka, který se nebojí radikálně jednat a prosadit svůj názor.

Alžběta:

To myslíte vážně?

Irma:

Ano, myslím. Patrně jde o úžasného kluka, kterého bych moc ráda poznala. Doufám, že se mi to poštěstí!

Irma odejde z kuchyně a nechá za sebou vyjevenou kuchařku Alžbětu.

Obraz 17.
Pracovna
Interiér – Noc

Martina se nachází v pracovně svého mrtvého manžela a sedíc za psacím stolem vymýšlí u rozsvícené lampičky dopis pro Albrechta. Otevřou se dveře a potichu vstoupí Zora:

Zora:

Fuj, to jsem se lekla. Já jsem si myslela, že tady někdo krade. Viděla jsem z chodby světlo.

Martina:

Já tady píšu ten dopis pro Albrechta.

Zora:

Aha. Tak to já tě nebudu rušit. Musíš mu to všechno napsat jemně, aby si to nevyložil jinak.

Martina:

Jak by si to mohl vyložit jinak?

Zora:

No mohl by si říct: Tři roky na mě kašlali a vzpomenou si, až když jim teče do bot a potřebují dědice, který se bude další roky vláčet s tím zatraceným lihovarem, kvůli němuž zemřel můj táta.

Martina:

A co kdybych ten dopis postavila úplně jinak. Nic o Jindřichově smrti, nic o dědictví – jenom jsme si prostě z ničeho nic najednou uvědomili, že bez Albrechta nemůžeme žít a chceme, aby se vrátil!

Zora:

No tak takovýmhle dopisem by jsi sem přilákala leda tak nějakého retardovaného ústaváka ze zvláštní školy, který by se dal utáhnout na vařené nudli. Účel takového dopisu je na první pohled tak strašně transparentní, až to nahání hrůzu...

Martina:

Tak co mi radíte?

Zora:

Zkus se na to podívat z pohledu Albrechta. Co by tě v takovém případě donutilo vrátit se domů – přemýšlej: Čeho se Albrecht nejvíc bál?

Martina:

Asi Vašeho manžela...

Zora:

Přesně tak. Karla a koneckonců i je ho matky se bojíme všichni už dlouhá léta, protože především oni jsou těmi pravými Zvěřiny, kterým patří lihovar. My dvě i naše děti, Martino, jsou už potom jenom náplavy - „falešní“ Zvěřinové, které se za ty právě jen vydávají.

Martina se s plnicím perem v ruce chvíli zamyslí a potom jí to trkne:

Martina:

Vy chcete, abych ten dopis napsala ve jménu svého tchána nebo jeho matky?

Zora:

Dejme tomu. Jedině tady totiž vidím cestu, jak na Albrechta citelně zapůsobit. Když mu napíšeš, že jestli nepřijede, pošleš za ním na Sicílii dědečka, ...

Martina skočí Zoře do řeči a dokončí její myšlenku za ní:

Martina:

...tak okamžitě přijede, protože ví, že dědeček je opravdu schopný to udělat!

Martina zmuchlá dopis, který napsala před Zořiným příchodem, a položí si před sebe nový papír.

Pak se zarazí:

Už to píšu – snad nám to vyjde!

A o tom dědictví a Jindřichově smrti se mám zmiňovat, nebo to radši necháme plavat...?

Zora:

Napiš to tam, ale jemně! A tu myšlenku s Karlem šoupni hned za to. Takovýto dopis přece musí zabrat...!

Obraz 18.
Hřbitov
 Exteriér – Den

U velkého hrobu rodiny Zvěřinovy je seskupeno mnoho lidí včetně všech nám dobře známých příbuzných, hospodyně Army, kuchařky Alžběty, doktora Stránského, řidiče Přemka, faráře a muzikantů. Na dvou prknech položených přes hrobní díru spočívá rakev s ostatky Jaromíra Zvěřiny. Většina přítomných se jen těžko brání slzám při poslouchání farářovy smuteční řeči:

Farář:

Vážení přítomní, sešli jsme se zde, abychom se naposledy rozloučili s milovaným vnukem, synem, manželem a otcem panem Jaromírem Zvěřinou.

Dříve, než drahého zesnulého společně vyprovodíme na jeho poslední svatou cestu, je třeba si připomenout, jaký vlastně byl člověk.

Jaromír Zvěřina patřil k vzácnému druhu lidí, kteří jsou skromní, dobrosrdeční a štedří. O to větší bolest v srdci nám činí jeho náhlý nedobrovolný odchod z tohoto světa... (farářův hlas upadne do pozadí)

Zatímco farář pokračuje ve svém projevu, Věra s kapesníčkem v ruce přestane lkát, udiveně se nakloní ke své prababičce, která stojí vedle ní, a šeptem se jí zeptá:

Věra:

Co to ten farář mele za nesmysly? Náhlý nedobrovolný odchod – cožpak on neví, že táta spáchal sebevraždu? To si z nás jako dělá srandu?

Evelyna:

A ty si myslíš, že kdyby to věděl, tak by nám povolil církevní obřad? Prostě jsme to před ním ututlali...

Jaromír se musí dostat do nebe...

Věra se v šoku odkloní od své prababičky a zamyslí se nad tím, co se od ní právě dozvěděla. To je strašné, že se lidé nestydí podvádět ani v té nejtěžší chvíli...

(farářův hlas opět dominuje)

Farář:

In Nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.
Ve jménu syna i otce i ducha svatého. Amen.

Hudba:

Largo z Dvořákovy 9. symfonie

Kapela začne po farářově projevu hrát
Dvořákovo Largo a rakev je spuštěna do
hrobu. Pozůstali se postaví do fronty a každý
z nich hodí za rakví předem připravenou
kyticí. Téměř všichni se neubrání slzám...

Obraz 19.
Ulice před domem Zvěřinových
Exteriér – Den

Ulicí přijíždí před dům Zvěřinových pošťák na bicyklu. Zastaví, sleze z kola, vytáhne z brašny příslušný dopis a vhodí jej do poštovní schránky, umístěné na pilířku u branky. Pak opět nasedne na kolo a odjíždí.

Zvuk:

Hluk lidí a vozidel na ulici.
Jízda pošťáková kola.

Zanedlouho po jeho odjezdu vychází ven na ulici hospodyně Irma a vybírá schránku. Podívá se na dopis, který ve schránce našla. Její oči se rozzáří. Ihned spěchá zpátky do domu.

Zvuk:

Otevírání a zavírání branky.

Obraz 20.
Salonek
 Interiér – Den

V salonku sedí Evelyn, Karel, Zora a Martina. Všichni čtyři popíjejí čaj. Na koberci u okna si hraje se svými dvěma mladšími sourozenci Věra.

Vstupuje udýchaná Irma, která předává Martině dopis, který právě vyzvedla ze schránky:

Irma:

Paní, dopis ze Sicílie! Právě teď ho hodil pošťák do schránky.

Martina přestane pít čaj a nadšeně sáhne po dopisu. Nemůže tomu uvěřit:

Martina:

Ze Sicílie?

Martina se pohledem na obálku přesvědčí, že Irma nelže. Pak dopis políbí:

Irma:

Ano. Račte se pořádně podívat na razítko.

Martina:

No vážně! Je ze Sicílie! Irmo, rychle mi sežeňte nějaký nůž, kterým bych mohla tu obálku citlivě otevřít...

Irma odběhne do kuchyně pro nůž.

Karel kysele usrkne ze svého šálku čaj a pak netečně utrousí:

Karel:

Darebák! Jestli v tom dopise stojí, že přijede, tak ho za tu drzost hned po jeho příjezdu zastřelím...

Zora:

No Karle! Nerouhej se! Jednou je to tvůj vnuk!

Zoře se bohužel nepodaří Karlovu netečnost a chladnost zlikvidovat. Karel si opět usrkne hořkého čaje a dodá:

Karel:

To je taky jeho jediné štěstí...

Kdyby to byl někdo cizí, tak to opravdu bez rozmýšlení udělám!

Karel se konečně podívá na Zoru. Jeho netečnost je ta tam:

Zora:

Já vím, že nejsi zase takový necita...

Karel:

Tak to se tedy mylíš, drahá. Kdybych věděl, že po Albrechtově zastřelení tu nebudete neuroní ani jedna z Vás ani slzičku, tak bych to klidně udělal!

Pak si Karel opět usrkne čaje:

Z kuchyně přibíhá Irma s velkým ostrým nožem v ruce. Podá ho Martině, která malou obálku rozřízne a vyjme z ní pečlivě složený papír. Začne jej nahlas předčítat:

Je mi vás prostě líto...

Martina:

Milá Maminko!

Ani nevíš, jakou jsem měl radost, když mi došel tvůj dopis. Tvé obavy, zda-li mně dopis dojde, protože neznáš přesnou adresu, nebyly na místě. Tady v Palermu je sice v poštovníctví obrovský nepořádek, ale mě tu naštěstí všichni pošťáci dobře znají, protože mám na starosti veškerou korespondenci v našem hotelu, který je jedním z největších a nejznámějších v tomto městě.

Na dopis, který by mě pozval zpět do mé domoviny, čekám už pěknou řádku měsíců. Nevím, jestli to víte, ale Sofie se se mnou po nějaké době rozešla a já potom už neměl odvalu vrátit se zpátky do Prahy. A tak jsem tu zůstal a dělám účetního v jednom hotelu. Majitel si mě velmi cení...

Maminko, je mi strašně líto, co se stalo našemu tatínkovi. Víím, že to pro tebe teď musí být hodně těžké. O dědictví mi ani tak dalece nejde, ale chápu, jak bys asi ocenila, kdybych teď v této těžké chvíli byl s tebou. A proto se hned vydávám na cestu, abych mohl už 20. tohoto měsíce dorazit na Wilsonovo nádraží Vídeňským rychlíkem. Pozdravuj všechny včetně dědečka Karla, kterému tímto ušetřím cestu, kterou by pro mě musel vážít, aby mě přemluvil, jak jsi mi napsala.

Už se moc těším a ještě jednou ti ,maminko,
děkuji za dopis a za důvěru.

Tvůj

amato figlio Albrecht

(milovaný syn Albrecht)

Martina dočte s roztřesenýma rukama a se
slzami v očích dopis od svého milovaného
syna Albrechta a podívá se na ostatní.
Salonek na chvíli ovládne hluboké ticho.
To přeruší až Karel otázkou na Martinu, která
je z jeho pohledu nabíledni:

Karel:

Co ten Albrecht myslel tou větou, že kdyby
nepřijel sám od sebe, tak bych pro něho
musel já vážit cestu a přemlouvat ho k tomu?
Z toho dopisu vyplývá, žes mu to napsala ty
– proč jsi to udělala?

Dojatá Martina mu odpoví:

Martina:

Já jsem ho jenom chtěla nějak postrašit, aby
opravdu přijel. On na vás vždycky hodně
dal...

Karel:

Tak to se ti teda povedlo. Já, který ho už tři
roky nenávidím, protože je to
s odpuštěním „kurevník“...

Zora skočí Karlovi do řeči:

Zora:

Karle! Mírní se – jsou tady děti!

Zora se ohlédne na vnoučata, hrající si na
koberci u okna.

Karel:

Promiň, ale jinak ho nazvat nemohu!
Upřednostnit nějakou prostou sicilskou holku
před vlastní rodinou je nekřesťanská zvrhlost
a mě se to hnusí!

Zora:

Vždyť já taky nejsem šlechtična! Narodila
jsem se ve vesnici o třech barácích a jednom
plotu u Budějovic, a přesto sis mě vzal.

Zora uhne Karlovou pohledu:

Karel:

Jenomže ty jsi byla slušná holka!

Pak to rychle zamluví:

Zora:

To si jenom myslíš...

Ta Albrechtova Sofie, nebo jak se jmenovala, zase taky nemohla být tak špatná, když se dostala na Karlovu univerzitu! Dostala se tam, a to i přesto, že byla cizinka.

Martina:

Nehádejte se. Tím to stejně nevyřešíte. Albrecht brzy přijede a pak si s ním o tom všem pěkně popovídáme.

Karel:

Možná, že je opravdu dobře, že přijede. Alespoň mu budu moci do očí konečně říct to, co v sobě už tři roky při vzpomínce na něj zadržuji! Pche! Já mu to tu osolím... Kdy je vlastně dvacátého?

Martina (zasněně):

Už zítra...

Zítra přijede můj milovaný syn – amato figlio!

Obraz 21.
Ložnice Karla a Zory
 Interiér – Noc

Téhož večera před spaním Zora pochopí, že je nejvyšší čas Karlovi trochu domluvit, aby neudělal ze své nevraživosti k vnukovi, který na zítří přijede, nějakou chybu:

Zora:

Karle, musím si s tebou promluvit.

Karel se v dobré náladě zasměje:

Karel:

Patrně mně chceš odůvodnit tu větičku, která ti při tom rozhovoru v salonku uklouzla, že nejsi slušná holka...

Zora se taky zasměje:

Zora:

No holka už opravdu nejsem. To je pravda. Ale jestli slušná nebo neslušná, to tady teď nebudeme rozebírat – musíme podiskutovat o důležitější věci...

Karel se nehodlá zajímavého tématu jen tak snadno vzdát. S úsměvem na svoji manželku neustále doráží:

Karel:

Co ještě může být důležitějšího než tvoje počestnost, drahá?

Zora zvažní:

Zora:

Karle, musíme si promluvit o tom zítřejším Albrechtově příjezdu. Byla bych velice nerada, kdybys v té souvislosti udělal nějakou botu!

Karel se zarazí:

Karel:

Jak to myslíš?

Zora:

No abys mu hned mezi dveřmi nevynadal a on pak kvůli tomu záhy neodjel! Hele, Karle, měl bys ho nechat pár dnů jen tak, aby se projevil.

Karel:

A já se mám přetvařovat a zapírat v sobě několik dní při pohledu na něj emoce?

Zora:

Zkus to vydržet. Kvůli mně! Moc tě o to prosím. Uvidíš, že za pár dní tě to přejde, protože Albrecht e bude chovat skvěle – vím to! Cítím to v kostech, protože jsem ho odmalička vychovávala a znám proto jeho náтуру.

Když jsem dnes poslouchala ten jeho dopis, který nám četla Martina, úplně mně mrazilo v zádech. Jako bych slyšela mluvit přímo Albrechta. A ten styl – je vidět, že se jedná o inteligentního hochu.

Karel si po Zořině básněni o Albrechtovi zhluboka oddechne:

Karel:

Já si myslím, Zoro, že to všechno vidíš až moc růžově. Vsadím se s tebou, že tě Albrecht brzo zase zklame. Ostatně jednou se mu to už povedlo...

Zora:

Neplet' sem starou letitou historií! Raději se vyjádři k tomu, oč jsem tě požádala – vyhovíš mi?

Karel si opět oddechne a pak chvíli mlčí. Po chvilince úporného dívání do prázdna se podívá na Zoru a promluví:

Karel:

Tak dobře. Když o to tak stojíš, tak se s Albrechtem první tři dny hádat nebudu a počkám, až se projeví, jak říkáš. Zároveň ale od mě nečekej, že se k němu budu chovat jako mílius. Prostě odsad' podsad'! Stejně to bude všechno k ničemu...

Zora Karla políbí:

Zora:

Já věděla, že jsi charakter. Uvidíš, že tě Albrecht nezklame!

Karla Zořina jistota v její výpovědi zarazí:

Karel:

Já doufám, že nejste s tím nestydou domluvení, aby se přede mnou také přetvařoval v nevinného hošíčka hodného politování...

Zora:

No Karle neblázni. Jak bychom se s ním asi tak domluvili?

Karel:

Martina mu to mohla napsat tím prvním dopisem. Přesně tak, jak napsala tu blbost, že si pro Albrechta já osobně přijedu, když se nebude chtít vrátit dobrovolně!

Zora se zamračí:

Zora:

Karle, já tě mám strašně ráda. Celý život. Ale kvůli té své věčné podezřívavosti mě taky celý život lezeš strašně ale strašně na nervy! Zítřka s námi pojedíš na nádraží a přivítáš se s Albrechtem hned tam.

Karel:

Tak to jsem si ale nedomluvili. Já nikam nepojedu, počkám v domě.

Zora Karla ustříhne:

Zora:

Pojedeš, protože já si to moc přeji a přání žen se plnit musí! Dobrou noc!

Zora zhasne lampu na svém nočním stolku.

Obraz 22.
Wilsonovo nádraží (na peróně)
 Exteriér – Den

K prvnímu nástupišti přijíždí rychlík z Vídně tažený obrovskou parní lokomotivou. Za ohlušujícího sykotu páry se vlak zastaví a cestující začnou vylézat na perón.

Zvuk:

Jízda vlaku.

Brzdění vlaku, sykot páry.

Na nástupišti čeká Martina, Zora i Karel, který byl očividně k tomuto činu celou minulou noc přemlouván Zorou. Všichni tři vyhlížejí Albrechta.

Hovory a shon lidí na peróně.

Z druhého vagónu vyleze za obtloustlým důchodcem pohledný opálený mladík a rozhlédne se po nástupišti. Jakmile spatří své příbuzné, vykročí k nim. Martina se Zorou jsou samozřejmě ve šťastné extázi, Karel se tváří skepticky a neústupně, byť se snaží chovat naprosto normálně.

Albrecht se zastaví asi tři metry od svých příbuzných, pomalu položí kufr, který třímá v pravé ruce, na zem a chvíli trvá, než si všechny tři z odstupů pečlivě prohlédne.

Martina, Zora i Karel mlčky čekají, až Albrecht dokončí svoji prohlídku.

Pak Albrecht pomalu přistoupí ke své matce, obejmě ji a se slzami v očích zašeptá:

Albrecht:

Maminko!

Dojatá Martina jeho objetí opětuje:

Martina:

Albrechte! Pane Bože, Albrechte...

Už jsem si ani nemyslela, že tě ještě někdy takhle obejmu...

Albrecht:

Já taky ne, mami...

Albrecht se otočí na Zoru a také jí obejmě:

Babičko, po tobě se mi taky stýskalo!

Když se Albrecht přivítá s oběma ženami, podívá se na Karla. Karlův nepřístupný vražedný pohled odradí Albrechta od toho,

aby se i se svým dědečkem přivítal obdobně jako s matkou a s babičkou, tj. obětím. Podá mu tedy ruku:

Dědo, tebe taky rád vidím.

Karel, kterého vnukův dojemný příjezd přeci jen trochu obměkčil, se pokusí trochu uvolnit svou dosud kamennou tvář. Pomalu vyřkne:

Karel:
To jsem rád.

Albrecht se zhluboka nadechne a s pokusem o nostalgický úsměv se široce rozhlédne po nádraží a jeho klenuté střeše:

Albrecht:
Tak jsem zase doma...

Lidé, spěchající od vlaku, se zastavují a dívají se na skupinku uplakaných Zvěřinových, která stojí uprostřed perónu a brání tak plynulosti průchodu lidí tímto místem.

Martina (plačtivě):
Škoda, že se toho nedožil táta!

Albrecht zvedne ze země svůj kufřík a Zvěřinovic procesí se vmísí do davu cestujících, kteří míří od vídeňského rychlíku.

Karel:
Pojďte radši do auta, ať se tady nepleteme.

Obraz 23.
Před Wilsonovým nádražím
 Exteriér – Den

Před nádražím čeká na Zvěřinovi Přemek Průcha s automobilem. Když Zvěřinovi vyjdou z nádraží, Přemek z auta vystoupí a jde pozdravit Albrechta, kterého už tři roky neviděl:

Přemek:

Dobrý den, Albrechte. Jsem rád, že zase Vás vidím. Vítám Vás v Praze.

Albrecht Přemkovi vděčně stiskne ruku:

Albrecht:

Děkuji, Přemku. Vůbec jste se nezměnil – vypadáte pořád stejně.

Přemek:

Děkuji, pane. Vy vypadáte také stále stejně. Tedy stejně dobře, abych se přesně vyjádřil.

Přemek podrží Albrechtovi kufřík, aby se mu lépe nastupovalo do vozu, a otevře zadní dvířka auta.

Albrecht:

Ne, ne! Děkuji, Přemku. Já si sednu dopředu. Vzadu je místo pro vzácnější lidi, než jsem já.

Karel (ironicky):

Tak v tom s tebou, chlapče, výjimečně souhlasím.

Dřív, než si Albrecht uvědomí, co chtěl svojí poznámkou jeho dědeček naznačit, si Karel sedne na zadní sedadlo a vyzve obě dámy, aby si sedly k němu:

Tak polezte! Slyšeli jste přece Albrechta, ne? On si sedne dopředu.

Přemek otevře Albrechtovi dvířka k přednímu sedadlu a Albrecht si celý tumpachový z dědečkova jednání sedne. Když je usazen, Přemek mu podá kufr, zabouchne všechna otevřená dvířka a sám si sedne za volant. Po nastartování automobil od nádraží odjíždí.

Obraz 24.
V automobilu
 Exteriér – Den

V autě chvíli vládne absolutní ticho. Nikdo nemluví – nikdo neví, jak má začít. K prvnímu kroku se odhodlá až Albrecht, který se na svém předním sedadle otočí ke zbytku příbuzných sedících vzadu a otáže se matky:

Albrecht:

Mami, tak jak to vlastně je? Celou cestu ze Sicílie přemýšlím, jak mohl můj táta zemřít. V tom dopise se vůbec nezmínila... Jak se to stalo?

Zora:

Popovídáme si o tom až doma, jo?

Albrecht chvíli zamračeně přemýšlí. Pak se pomalu zeptá:

Albrecht:

Proč chodíte kolem horké kaše? Kolem té smrti je něco, co mi nechcete říct? Ale já bych to přece měl vědět – jsem jeho syn!

Uslzená Martina s kapesníčkem před obličejem zaskuhrá:

Martina:

Přejel ho vlak. Na chatě v Sulislavi.

Albrecht vyvalí oči?

Albrecht:

Ale vždyť tam je vlak vidět na míle daleko? Já jsem tam s ním také často přelézal, když jsme šli do údolí k rybníčku na ryby, a nikdy mně to místo nepřišlo nebezpečné...

Karel:

Nemá cenu teď přemýšlet nad něčím, co už se stalo a už se nedá vrátit. Prostě to tak je a my se s tím musíme nějak vyrovnat...

Karel větu dokončí o poznání pomalují a tišeji:

a pokusit se zalepit díru, která po Jaromírovi vznikla.

Albrecht se s vyvalenýma očima zamyšleně otočí na svém sedadle zpět ke směru jízdy.

Obraz 25.
Nádvoří před domem Zvěřinových
 Exteriér – Den

Z domu vybíhají obě dvě malé Zvěřinovic děti, Honzík a Eliška:

Honzík + Eliška:

Už jsou tady! Už ho vezou!

Za nimi pomalu kráčí Věra, která jejich shon usměrňuje:

Věra:

Pomalu! Ať neupadnete.

Všichni tři míří k automobilu, který právě projel bránou z ulice na nádvoří a teď se po nádvoří blíží k nim. Přemek Průcha včas zastaví, aby dvě horlivé malé děti, které začaly kolem vozidla poskakovat, nepřejel. Albrecht rychle podá Přemkovi za volantem kufr a vystoupí z auta. Klekne si a obejmě své dva malé sourozence:

Albrecht:

Pojďte ke mně, bratříčkové! Vás oba si pamatuji, ještě když jste byli v kolíbce. Jak jste od té doby vyrostli...

Eliška si svého staršího bratra se zájmem prohlíží:

Eliška:

Ty jsi Albrecht?

Albrecht:

Ano. Nezdám se ti snad?

Eliška obejmě malýma ručičkami svého bratra kolem krku:

Eliška:

Ale ne. Jsi pěkný! Já jsem Eliška.

Albrecht:

Já vím. A ty jsi Honzík, vid'?

Albrecht se dívá na Honzíka, který se svého bratra stejně jako Eliška se zájmem prohlíží. Na Albrechtův dotaz Honzík mlčky přikývne. To už ale doráží na místo i Věra, která se za dětmi běžícími od domu pomalu courala. Albrecht vstane a podívá se na svoji starší sestru. Chvilí to trvá, než se odhodlají jeden

druhého obejmout. Ale když se tak stane, je to obětí vroucí a srdečné:

Věra:
Albrechte!

Albrecht:
Věro!

Věra:
Jak jsi na nás jen mohl zapomenout!

Albrecht:
Bylo to jinak. Já ti to všechno budu vyprávět.

Albrechtovo a Věřino obětí povolí a Albrecht se rozhlédne kolem sebe po sluncem zalitém nádvoří:

Ale moc se tady toho za ty tři roky nezměnilo.

Věra:
Ne. Všechno je víceméně při starém.

Albrecht:
Prababička Evelynna ještě žije? Že ji tady nikde nevidím...

Věra:
Samozřejmě, že žije. Čeká v salonku – to víš, v jejím věku se jí chodí stále hůř a hůř...

Zora, která právě vystoupila s Martinou a Karlem z auta, se nakloní ke svému manželovi:

Zora:
Nepřipadá ti od tvé matky hodně drzé, že se ani neobtěžovala vyjít před dům a přivítat se s Albrechtem?

Karel:
Nepřipadá. Jako nejstarší člen rodiny si může dělat co chce a my, její děti, se nad tím podle bontonu nesmíme ani pozastavit!

Zora:
Aha. Takže by klidně mohla třeba někoho zavraždit a nás by to nesmělo ani trochu vyvést z míry. Tak jsi to chtěl říct?

Karel své ženě její ironii nevyvracuje:

Albrecht s Věrou mezitím pokračují ve svém rozhovoru:

Karel:

Ano. Zhruba tak, když to chceš slyšet.

Albrecht:

A co Alžběta a Slavěna? Máte je tu ještě?

Věra:

Alžbětu jo. Co bychom si bez té počali – její kuchařské umění obdivují návštěvy ze širokého okolí. Ale Slavěnu už dědeček před časem propustil.

Albrecht:

A proč?

Do diskuze se vloží Karel:

Karel:

Protože byla pomalá. Místo ní jsem přijal Irmu.

Albrecht:

Irmu?

Albrecht se tázavě otočí na Věru:

Věra:

No, Irma je dědečkův vrcholný objev! Mladá, štíhlá...

Věra pak ještě škádlivě dodá:

Bude se ti líbit, bratříčku!

Albrecht si vezme od Přemka, který k němu přichází, svůj kufřík a řekne:

Albrecht:

Tak tu bych chtěla teda vidět...

Věra:

Klidně. Čeká s Alžbětou v hale. Pojd', jdeme tam. Obě se na tebe už moc těší.

Albrecht s Věrou se vydají k domu. Procesí jejich příbuzných se vláčí za nimi.

Albrecht:

I ta mladá? Vždyť mě vůbec nezná?

Věra:

O to víc se na tebe těší! Asi chce poznat člověka, který dokáže ve svých devatenácti letech otrást celou rodinou...

Obraz 26.
Hala
 Interiér – Den

Uprostřed haly stojí kuchařka Alžběta a hospodyně Irma a čekají, až vejde Albrecht do domu.

Irma:

Já mám takovou trému...

Alžběta:

Z čeho?

Irma:

No přece z pana Albrechta!

Alžběta:

Zbláznila ses? Vždyť je stejně starý jako ty, ne-li dokonce mladší...

Je to mladý kluk, kterého se vůbec nemusíš bát a trému by měl mít při vstupu do tohoto domu na rozdíl od tebe po tom všem spíš on než ty...

Albrecht s kufříkem v ruce a s Věrou a příbuznými v zádech vejde vstupními dveřmi z nádvoří do haly a rozběhne se k Alžbětě:

Albrecht:

Alžběto! Ani nevíte, s jakou nostalgií Vás zase vidím.

Alžběta:

I já tebe, Albrechte. Mohu ti vůbec ještě tykat a říkat Albrechte?

Albrecht:

Vy vždycky, Alžběto. Vy vždycky...

Albrecht zavadí pohledem po Irmě a ta udělá jako správná hospodyně na pozdrav malé pukrle:

Irma:

Dobrý den, já jsem Irma. Hospodyně.

Albrecht se mile usměje:

Albrecht:

Aha. Těší mě.

Irma:

Doufám, že si budeme rozumět.

Albrecht:

Ano. Já také doufám...

Věra pobaveně sleduje Albrechtovo přivítání s Irmou. Pak jejich dialog přeruší:

Věra:

Albrechte, pojd' do salonku. Čeká tam prababička Evelyn.

Albrecht:

Promiňte.

Albrecht se Irmě omluví a odejde s ostatními Zvěřinovými do salonku.

Irma s Alžbětou v hale osíří:

Alžběta:

Tak co? Jaký je?

Irma (zasněně):

No za hřích by rozhodně stál...

Obraz 27.
Salonek
 Interiér – Den

V salonku sedí Evelynna s brýlemi na nose ve svém oblíbeném křesle a čte si noviny.

Albrecht, který právě vešel do salonku s Věrou, Martinou, Karlem, Zorou a dětmi za zády, se kousek od Evelynny zastaví a čeká, jak bude jeho prababička reagovat. Ta však čte zaujatě své noviny dál a salonkem vládne hrobové ticho.

Albrecht, aby Evelynnu popohnal, si jemně odkašle. Evelynna zabere – odloží noviny, sundá si brýle a ledově se podívá na Albrechta.

Ten se odhodlá k první slovní replice:

Albrecht:

Dobrý den, prababičko.

Evelynna odměřeně odpoví:

Evelynna:

Taky, taky...

Salonkem opět zavládne napjaté ticho.

Albrecht:

Nic víc mi neřekneš?

Evelynna:

A co bys tak chtěl slyšet?

Evelynna se pak podívá na Albrechtův kufřík, který třímá v ruce:

Myslím si, že nejlepší bude, když se teď hlavně ubytuješ a po těžké cestě pořádně najíš.

Albrecht se podiví:

Albrecht:

To je všechno? Vrátil jsem se po třech letech domů a ty mě namísto adekvátního přivítání podstrčíš talíř s polévkou?

Evelynna:

Ne. Když se s Alžbětou domluvíš, může ti uvařit i něco jiného než zrovna polévku...

Albrecht se se svojí poslední větou otočí na za ním stojícího Karla.

Albrecht:

O co vám všem jde? Bylo mi to divné už na nádraží – většina z vás se chová, jako kdyby mě tu vůbec nechtěla.

Karel:

A ty se tomu divíš?

Albrecht:

No to teda divím. Protože podle toho dopisu jsem si celou dobu myslel, že tady na mě čekáte s otevřenou náručí! Že se už nemůžete dočkat mého příjezdu!

Salonkem se opět rozhostí ticho. To přeruší rozhodnou větou až Evelynu:

Evelyna:

My jsme tě sem nechtěli. To tvoje matka a babička přišli s tím nápadem, napsat ti dopis. Já a Karel bychom se k tomu nikdy nesnížili! Já a Karel nemáme zájem na nějakém sukničkáři, který se v devatenácti letech nikoho nezeptá, sbalí si pět švestek a pláchně na Sicílii s pochybnou holkou! A vůbec se nezajímá, jak je asi v tu chvíli té opuštěné rodině...

Evelyna už nevydrží předstírat svojí ledovou tvář a rozpláče se.

Albrecht:

Já to všechno vím. A samozřejmě by mně samo od sebe ani nenapadlo se sem vracet. A po takové době to všechno znovu rozdmýchávat. Ale když to někteří z vás chtěli...

Evelyna se rozkřičí:

Evelyna:

Ale tady sakra přece vůbec nejde o to, co se děje teď! Tady jde o to, co jsi udělal před těmi třemi lety! Samozřejmě, že tě tady teď ráda vidím...

Ale myslím si, že nemůžeme zapomínat na minulost.

Albrecht (upřímně):

Dobrá. Tak já se vám tedy hluboce omlouvám a je mi to všechno moc líto. Nevím, jestli tato omluva stačí, ale já nevím, co bych měl ještě udělat víc. Pokud po mě chcete nějaký přesný způsob, jak svoji chybu odčinit, tak mi ho řekněte a já ho bez rozmyšlení okamžitě vykonám. Jen se na mě už proboha nezlobte!

Evelynu Albrechtova upřímnost částečně obměkčí:

Evelyna:

Je těžké tvou omluvu přijmout – smazat tak velkou kauzu několika větami asi tak hladce nejde. Ale cením si tvé snahy věc řešit. Cením si toho, že uznáváš svojí chybu. Tu by mnoho mladíků tvého věku, navíc s tak dubovou palicí, jako máš ty, asi neuznalo – většina jich si stává na svém...

Albrecht:

Děkuji ti, prababičko!

Evelyna:

Teď se běž konečně ubytovat do svého pokoje. Mělo by tam být všechno při starém, na nic se tam pokud vím nesahalo. A o tamtom všem si samozřejmě ještě někdy pořádně pohovoříme, to se neboj.

Evelyna se usměje a obejmě Albrechta:

Jsem ráda, že jsi přijel. To by ani člověk nevěřil, jak se dá v tvé přítomnosti na tu lumpárnu tak rychle zapomenout...

Albrecht se taky usměje a přitiskne Evelynu víc k sobě.

Obraz 28.
Albrechtův pokoj
 Interiér – Den

Do Albrechtova pokoje v prvním patře vstoupí nejprve Irma, za ní až Albrecht se svým kufříkem, který si záhy odloží na postel.

Irma se vrhne k oknu:

Irma:

Otevřu Vám oknu. Moc často tady nevětrám, když tu nikdo nebydlí.

Po otevření okna se Irma otočí na Albrechta, který se mezitím usadil vedle svého kufříku na posteli a teď si ji prohlíží.

Jestli hledáte lůžkoviny, tak ty Vám za chvílku přinesu...

Albrecht:

Ale ne. To je v pořádku, Irmo. Já jen vzpomínám, jak jsem tady za mlada spával.

Irma:

Za mlada? Vy mluvíte, jako osmdesátník, který se dostal po půl století do rodného domu!

Albrecht:

Nebo jako vysloužilý voják, který se vrátil z vojny, co? Ale ono je vlastně úplně jedno, k čemu to přirovnám. Dojímá mě to všechno úplně stejně.

Irma:

Dojetí stranou. Vy, takový chlap, přeci nebudete brečet.

Albrecht:

A proč ne? Když je k tomu důvod...

Irma:

Ale jděte. Raději mi řekněte, jestli se chcete ještě na Sicílii vrátit? To by mě zajímalo.

Albrecht:

Tak to nevím. Opravdu nevím. Až jak se to tady vyvine. Chci si nechat otevřená zadní vrátka. Byt v Palermu jsem zatím ještě neprodal – stará se mi o něj kamarád.

Irma trochu zklamaně kývne hlavou. Pak se znovu podívá na postel a s povzbudivým úsměvek vyřkne:

Albrecht ohmatá madraci:

Z haly v přízemí se ozve Martinin hlas:

Albrecht se podívá na Irmu a vykouzlí na své tváři utrápený úsměv:

Irma se uchichtne a vyjde za Albrechtem z pokoje.

Irma:
Aha...

Ale takhle měkké postele na Sicílii určitě nejsou, co? To se dneska v noci prospíte...

Albrecht:
Já myslím, že s tou tvrdostí nebo měkkostí to bude stejné... A jestli se dneska v noci pořádně prospím, tak to je ve hvězdách!

Irma:
Vy nejste unavený po cestě?

Albrecht:
Jsem. Ale zároveň mám plnou hlavu tolika problémů a zádrhelů, že nemohu jen tak usnout s klidnou myslí. Pravděpodobně budu celou noc vymýšlet jejich řešení...

Martina (m. o.):
Albrechte! Pojď dolů, ráda bych s tebou něco podnikla.

Albrecht:
Pravděpodobně se mnou chtějí podniknout služební cestu do kuchyně, kde se dozvím název svého oběda...

Obraz 29.
Hala
 Interiér – Den

V hale pod schody stojí Martina a čeká, až Albrecht sejde ze svého pokoje do haly. Z kuchyně vyjde Alžběta s táčem, na kterém leží velká mramorová bábovka. Albrecht sbíhá s Irmou schody z prvního patra do haly. Alžběta přistoupí k Albrechtovi s bábovkou:

Alžběta:

Zatím ti nesu bábovku. Ale v kuchyni se už peče kachnička a kynou knedlíčky... Za chvíli to bude hotové. Posad' se do salonku k jídelnímu stolu a počkej si. Všechno je to jenom pro tebe!

Martina:

Ale já jsem teď chtěla jet s Albrechtem na Jaromírův hrob. Alžběto, nemohla byste ten oběd postrčit o necelou hodinku dopředu?

Alžběta:

No to můžu – knedlíky jsem ještě nehodila do hrnce a kachnu, až bude hotová, nechám ve vyhaslé troubě. Ale stejně si myslím, že byste tam měli jet jindy, protože má za půl hodiny přijít pan doktor Stránský. Říkal mi to pan Karel – proto jsem také upekla tuto bábovku, protože doktor Stránský jí přímo miluje!

Martina:

Ale to stihneme. Stránský se zabaví pojídáním bábovky a my se mezitím u hrobu tvé=ho otce pomodlíme za jeho duši.

Nabírající Martina vezme Albrechta za ruku a táhne ho z haly pryč. Alžběta s Irmou se za nimi dívají:

Alžběta:

Copak říkal Albrecht na svůj starý pokoj?

Irma:

Nic moc. Jen to, že ho prý dojíká k slzám.

Alžběta:

No tak tomu se nediv. To je snad pochopitelné!

Irma:

Já se tomu nedivím. Naopak. Všechno kolem Albrechta je z mého pohledu naprosto v pořádku. Proto je to taky jediný normální člověk v této rodině. Do teď jsme se tady dusili pod nadvládou té Zvěřinovic sebranky...

Alžběta:

No Irmo! Potichu! Co kdyby tě některý z nich slyšel?

Irma:

Zkrátka si troufám říci, že s Albrechtem nastupuje nová éra tohoto domu. Cítím, že tady tu názorovou zatuchlost pořádně provětrá...

Obraz 30.
Ulice před domem Zvěřinových
 Exteriér – Den

Automobil řízený Přemkem Průchou vezoucí Martinu a Albrechta na hřbitov pomalu vyjíždí bránou z nádvoří a ulicí pokračuje kolem sousedního domu.

Zvuk:

Jízda automobilu.

U sousedního domu právě zastavil taxík a z něho vylézají Zvěřinovic sousedi Soňa a Alois Matulovi. Oba se právě vrátili z exotické dovolené v Dalmácii a teď s otevřenými ústy zírají na kolem projíždějící automobil, ve kterém sedí Albrecht! Albrecht si na tyto sousedy dobře pamatuje, a tak na ně z auta zamává. Matulovi, uchvácení tím, co vidí, nepřítomně zamávají taky, ale působí to spíše jako automatický reflex na určitý vzruch.

Automobil s Martinou a Albrechtem na konci ulice zahne a zmizí Matulovým z dohledu. Zatímco řidič taxíku vyrovnává ze svého auta na ulici slušný počet zavazadel, které doprovázely Matulovy na jejich cestách, Soňa Matulová se otáže svého manžela:

Soňa:

Viděl jsi to?

Alois se usměje:

Alois:

Viděl. Vypadá to, že se našim milým sousedům vrátila domů jejich černá ovce rodiny.

Soňa se podívá na svého manžela a také se neubrání smíchu:

Soňa:

Lojzo, to je teda pecka! To mi teda spravilo tu špatnou náladu z těch neustálých dešťů, které jsem v Dalmácii zažili...

Alois:

Mě by jenom zajímalo, jestli se ke Zvěřinovým vrátil Albrecht sám od sebe, anebo mu museli nějak pomoci...

Soňa:

Já si myslím, že se o to zasloužil Jaromír. Ten, pokud vím, nejrychleji zapomíná na staré šrámy...

Alois:

Ale starý Zvěřina a jeho mámu musí šílet. Pamatuješ si, jak jsme je tenkrát před lety slyšeli hulákat na zahradě? Jak propírali Albrechta před Martinou? To bylo akorát nějak po tom, co odjel...

Soňa:

Já mám nápad. My tam odpoledne zajdeme na návštěvu. Jako že jsme se vrátili z dovolené a neseme jim nějaké mušličky od moře jako dárek!

Alois:

To je skvělá myšlenka! A při té příležitosti zjistíme, co se dá...

Alois se rozesměje na celé kolo. Soňa ho okřikne:

Soňa:

Přestaň se tady zaklánět a svíjet smíchy jako žízala a pojď mi radši rychle Helfnout s těmi kufry do baráku. Musíme stihnout vybrat ty nejhorší mušle pro Zvěřinovi, než se Martina s Albrechtem autem zase vrátí!

Alois Matula se přestane smát, odemkne vrátka od své zahrady a společně se svou manželkou uchopí nejtěžší kufr, který oba drou do schodů na zápraží ke vchodovým dveřím do domu.

Obraz 31.
Hřbitov
Exteriér – Den

Martina s Albrechtem stojí u Jaromírova hrobu a dívají se na náhrobní desku, na jméno a fotografii zesnulého. Martina pláče do kapesníčku, Albrecht se jí snaží tišit tím, že jí jednou rukou objímá a tiskne k sobě. Bohužel ale ani on těžko skrývá dojetí a slzy. Najednou si uvědomí, že přijel otci na hrob s úplně prázdnýma rukama:

Albrecht:

Ani kytku jsem mu žádnou nepřinesl...

Martina vzlykne:

Martina:

Hlavně, že jsi dopravil sebe – táta by to ocenil!

Obraz 32.
Salonek
 Interiér – Den

Albrecht sedí u jídelního stolu a sleduje Irmu, která mu právě přináší z kuchyně od Alžběty hotovou kachnu s knedlíky. Jeho matka Martina sedí u stolu naproti němu a hodlá se kochat tím, jak jejímu synovi chutná... Albrecht uchopí příbor a chce začít jíst, když se v tu chvíli ozve u domovních dveří zvonek.

Martina:

To bude asi už doktor Stránský. Irmo, běžte, prosím, otevřít!

Irma, která původně chtěla v salonku setrvat a také sledovat Albrechta při jídle, se musí odebrat do haly, kde otevře dveře příchozím. Jsou to Matulovi. Je slyšet, jak vešli do haly a pozdravili Irmu:

Soňa (m. o.):

Jé – dobrý den, Irmuško! Je někdo doma? My jsme přišli na návštěvu...

Alois (m. o.):

Dobrý den, slečno Irmo.

Matulovi vejdou do salonku a Albrecht s Martinou se k nim otočí. Soňa nese v ruce papírový pytlík s těmi nejhoršími mušlemi, které jen ve své sbírce z Dalmácie našla.

Soňa:

No ne! Albrechte! Kde ses tu vzal?

Albrecht se tázavě podívá na svojí matku a pak oba pozdraví:

Albrecht:

Dobrý den.

Martina:

Dobrý den.

Soňa srdečně pokračuje:

Soňa:

No dobrý den. Lojzo, pozdrav taky sousedy!

A vzápětí svého muže omluví:

On je to sice doktor, ale přesto se neobejde bez mé supervize nad jeho slušným chováním ve společnosti...

Soňa se rozesměje, zatímco Alois není vůbec potěšen tím, jak byl svojí manželkou právě zesměšněn.

Alois:

Taky dobrý den.

Soňa rozevře pytlík s mušlemi a jde ho ukázat Martině i Albrechtovi přímo ke stolu nad kachnu:

Soňa:

My jsme se před chvílí vrátili z dovolené z Dalmácie – nádherné místo! Krásné počasí, vůbec nepršelo...

Albrecht:

Ano. My jsme vás viděli z auta.

Soňa:

No my vás právě taky. A tak jsme si řekli: Musíme k nim odpoledne zajít na návštěvu a dát jim pár mušliček z pláže jako známku, že jsme na ně ani tak daleko od domova nezapomněli...

Martina převezme od Soni pytlík s mušlemi:

Martina:

No to vám teda děkujeme, paní Matulová.

Soňa:

Za nic, za nic...

A co ty, Albrechte? Jak se daří? Ó – já tě vlastně zdržuji v jídle. Tak to promiň – nenech se vyrušovat a papej, ať ti to nevystydne!

Albrecht:

To je v pořádku, paní Matulová. Stejně je to ještě vařící...

Jak se mi daří? Ale dobře. Jsem rád, že jsem zase po čase doma...

Soňa:

No já taky, Albrechte, já taky. Ani nevíš, jak moc ráda tě zase vidím.

Soňa od Albrechta poodstoupí a prohlédne si ho od hlavy až k patě. Tento tak je vysoce cílený:

Ale docela jsi přibral tam... Kde žes to vlastně ty tři roky pobýval?

Soňa pochopí, že si z ní dělá Albrecht srandu, a tak přitvrdí:

Martina se rozpláče. Soňa s Aloisem se na ni polekaně podívají. Albrecht trapnou chvíli ustojí a ihned Matulovým objasní matčino dojetí:

Soňa s Aloisem ztuhnou. Konečně jim došlo, jak jsou zvědaví, drbaví a hloupí! Podívají se na sebe.

Albrecht:

Na Sicílii, paní Matulová. Taky tam bylo krásné počasí, taky vůbec nepršelo – no úplná Dalmácie, paní Matulová...

Soňa:

A kdepak jsou vlastně všichni ostatní? Paní Evelyn, pan Karel, tvůj otec, ...

Albrecht:

No – víte – tatínek před několika dny zemřel. Na chatě v Sulislavi ho přešel vlak – nešťastná náhoda. Proto jsem taky přijel...

Alois:

My se strašně omlouváme. My jsme o té tragédii doteď samozřejmě vůbec nevěděli... Promiňte!

Albrecht:

Nic se nestalo. Když jste to nevěděli...

Soňa:

Fakt nás to moc mrzí! Jak bychom se ti jen revanžovali?

Albrecht:

Už se stalo – za ty mušle děkuji.

Alois:

Ale ne. O mušle vůbec nejde. Víš co? Ty ke mně zítra ráno přijdeš do ordinace a já tě zadarmo prohlédnu.

Albrecht:

A proč? Mě nic nechybí.

Alois:

Existují nemoci, které nemají vůbec žádné příznaky, a přesto se na ně dá umřít. Když

člověk přijede z jihu, jako jsi teď přijel ty nebo i my, je třeba, aby byl důkladně zkontrolován. Já se taky nechám kolegy v nemocnici zkontrolovat a svoji manželku pochopitelně osobně zkontroluji také. Normálně se za to platí, ale tobě top udělám gratis!

Albrechta Aloisův monolog nejen otrávil, ale také prodloužil stydnutí kachny a knedlíků, přečtež se Albrecht s doktorem rychle rozloučí:

Albrecht:

No tak děkuji. Nashledanou!

Albrecht se otočí ke svému talíři s jídlem a konečně začne jíst.

Soňa s Aloisem jsou dobrovolně odcházejí:

Soňa:

Tak nashledanou a dobrou chuť.

Alois:

Nashle a zítra ráno tě, Albrechte, čekám v nemocnici ve své ordinaci!

Z doprovodu Irmy vyjdou Matulovi ze salonku.

Obraz 33.
Nádvoří před domem Zvěřinových
 Exteriér – Den

K domu přichází od branky přes nádvoří doktor Stránský s aktovkou. Z domu právě vycházejí Matulovi a loučí se s Irmou:

Alois:

Tak nashledanou, Irmo.

Soňa:

Nashle!

Doktor Stránský odcházející návštěvu decentně s úsměvem pozdraví:

Stránský:

Dobrý den a nashledanou!

Soňa:

Dobrej, dobrej, ...

Doktor Stránský projde vstupními dveřmi kolem Irmy do domu:

Alois:

Taky dobrý den!

Stránský:

Krásný den, Irmo! Zavolejte všechny do salonku, prosím. Začneme s tím dědictvím!

Irma zavře za Stránským dveře a Matulovi se sami vydají po nádvoří k bráně na ulici.

Soňa:

Co tě to proboha napadlo s tou prohlídkou? Nikdy jsi mi neříkal, že se lidé, kteří přijeli z jihu, musí povinně kontrolovat doktory. Loni, když jsme přijeli z dovolené z Itálie, jsi například mě vůbec nekontroloval. To je nějaká nová vyhláška?

Alois:

Ale ne. O tebe – o nás vůbec nejde. Jde o Albrechta. Nějak se mi nelíbil. Podle mě má nějakou nemoc – proto jsem ho pozval do nemocnice!

Soňa:

Myslíš, že umře?

Alois:

Ale Soňo! Třeba jsem se mýlil. Třeba je zdravý jako rybička. Jenom ty oči a ty unavené pohyby mě matou...

Soňa:

Ale to má možná ještě po té dlouhé cestě ze Sicílie...

Alois:

Je to možné – vidíš, to mě nenapadlo! To nevadí. Teď už to vzít zpátky nemůžu. Zítra ho prohlédnu tak jako tak a uvidíme...

Obraz 34.
Salonek
Interiér – Den

V salonku jsou seskupeni všichni Zvěřinové. Martina s Albrechtem sedí u jídelního stolu jako při odchodu Matulových a Albrecht si právě utírá ruce od mastnoty do ubrousku. Prázdný talíř s kachními kostmi právě za jeho zády odnáší Irma ze salonku do kuchyně. Vedle Albrechta doktor Stránský vyrovnává na stůl určitý počet papírů nezbytných pro převod dědictví, které si přinesl s sebou v aktovce. Pak z klopky vyjme plnicí pero a podá jej Albrechtovi:

Stránský:

Tak. Tady máte pero a až si to všechno pročtete, podepište každý papír v pravém dolním rohu – tam, co je volná řádka. Tím se stanete ředitelem lihovaru „Medovina Lipovka“!

Albrecht převezme pero a začne pročítat a podepisovat připravené papíry. Martina, sedící naproti němu, se usměje:

Martina:

Nemusíš ty lejstra studovat tak zevrubně. Pan doktor je solidní člověk. Myslí to s tebou dobře. Určitě by tě nepodfoukl...

Stránský:

Ale ať si to Váš pan syn pořádně prostuduje – má na to právo! V justici se dneska nedá věřit nikomu, ani právníkům!

Martina má pro doktora Stránského zjevnou slabost:

Martina:

Já Vám věřím naprosto, doktore!

Doktor Stránský uhne před jejím svůdným pohledem a rozhlédne se po ostatních přítomných, kteří sedí u malého stolku u krbu:

Stránský:

Upřímně řečeno, jsem rád, že jste se nakonec všichni dohodli. Věřte, že přirozená cesta dědictví je ta nejlepší. Pokud si to nějaká

rodina přeje jinak, jsou s tím vždycky jen a jen potíže...

Evelyna:

A měl jste, doktore, už případ, že by dědictví díky tahanicím připadlo někomu úplně jinému než členům příslušné rodiny?

Stránský:

Nerozumím Vám, madam.

Evelyna:

No zkrátka že o to dědictví ta rodina kvůli zádrhelům v převodu úplně přišla...

Stránský:

To se mi teda ještě nestalo. Leda, že by se všichni členové shodli na prodeji zděděného majetku – v takovém případě by se do hry opravdu dostala cizí osoba. Ale jen tak rodina o dědictví přijít nemůže. To by se totiž dalo stejným způsobem přijít i o dluhy, které by dědictví eventuálně zahrnovalo, a to má v takovém případě naše justice velmi dobře ošetřené...

Doktor Stránský se škodolibě usměje. Albrecht dokončí podepisování papírů, složí je do malého štosu a podá je Stránskému:

Albrecht:

Prosím.

Stránský rychle překontroluje podpisy a pak uloží lejstra zpět do své aktovky:

Stránský:

Děkuji. V pořádku.

Stránský pak vyndá z aktovky ještě jeden papír a položí ho před Albrechta:

A pak tady máme ten prodej lihovaru. Co s tím chcete dělat? Podepíšete to?

Všichni v místnosti ztuhnou!

Albrecht:

Jaký prodej lihovaru? Vždyť jsem ho teď zdědil. Tak proč bych ho měl hned zase prodávat? Copak jste se zbláznil, nebo co?

Stránský:

Nikoliv, pane. Ten prodej je rozjednán už delší dobu. Jeho autorem je Váš otec, který

ještě v době svého ředitelování pochopil, že by pod jeho vedením lihovar stejně dřív nebo později krachnul, a tak navázal kontakty s jistou bohatou Američankou, které chtěl firmu prodat.

Karel se vloží do rozhovoru:

Karel:

No a co chtěl po tom prodeji jako dělat dál?

Stránský:

Zřejmě hodlal peníze utržené za prodej lihovaru investovat do lukrativnějšího podniku. Každopádně to myslel dobře.

Albrecht se Stránským rozhodně nesouhlasí:

Albrecht:

Tak to si rozhodně nemyslím. Prodej lihovaru je ten nejhorší nápad, který jen mohl mého otce napadnout. Starý rodinný podnik, chloubu rodiny Zvěřinovy se prodat nesmí! Já to nedovolím! Koneckonců teď jsem ředitelem já...

Takže má ta americká „teta“ smůlu!

Karel svého vnuka pochválí:

Karel:

Albrechte, tak teď jsi mě teda překvapil! Je vidět, že z tebe ještě přeci jen všechna Zvěřinovic krev nevyrchala! Mám z tebe radost...

Zora šťastně kývne hlavou. Její přání počkat, až jak se Albrecht projeví, které bylo směřováno na Karla, se naplnilo!

Stránský:

Já si myslím, že tak jednoduché to s tím odmítnutím prodeje zase nebude. Kdyby jste se podíval na ten papír, který jsem Vám před chvílí předložil, zjistil byste, že to je předkupní smlouva!

Albrecht si prohlédne lejtstro, ležící před ním na stole:

Albrecht:

No jo. Skutečně. Je to předkupní smlouva. A to mezi Jaromírem Zvěřinou a jistou Susan Fitzgeraldovou...

Hrůza! Takže lihovar už je vlastně napůl prodán!

Karel:

Doktore! Dá se s tím ještě něco dělat?

Stránský:

No to nevím. Zkusím to. U nás sice předkupní smlouva nemá až zas tak velkou váhu, v Americe to už ale znamená velmi závazný dokument...

Karel:

Prosím Vás, zkuste to nějak obejít! Přece nemůžeme jen tak přijít o náš majetek? Nemůžeme být trestáni za chybu našeho příbuzného!

Stránský:

No to jistě ne...

Problém je jen v tom, že ten příbuzný, který, jak říkáte, udělal chybu, měl v době podepsání této smlouvy největší moc z Vás všech. A v takém momentě člověk udělá z ješitnosti mnoho kopanců...

Albrecht spustí oči ze Stránského a dívá se do prázdna popřemýšlí nad jeho poslední replikou. Mohl by snad i on udělat nějaké kopance?

Obraz 35.
Ložnice Karla a Zory
Interiér – Noc

Tentýž den večer usíná Karel ve své posteli
vedle Zory s klidem v duši:

Karel:

Měla jsi pravdu, drahá. Tomu Albrechtovi asi
přeci jen na tom našem lihovaru aspoň trochu
záleží!

Zora si vychutnává manželovo doznání:

Zora:

Tak vidíš, že přeci jenom mělo smysl trpělivě
vyčkat a ne se hned ukvapit, jak bys to byl
udělal ty!

Karel:

Ještě, že tě mám, drahá...
Ale nemysli si, že odteďka Albrechta miluji!
Pořád se mi nějak z hlavy nemůže vykouřit ta
minulost...

Zora:

Uvidíš, že za pár dní se ti v Albrechtově
přítomnosti mozek vyčistí od všech starých
promlčených podrazů a nehezských
vzpomínek a vy dva se zase budete mít rádi.

Karel:

Kéž by.

Karel se na své posteli otočí na bok a hodlá
usnout. Zora proto zhasne lampu:

Zora:

No zatím jste na dobré cestě...

Obraz 36.
Ordinace doktora Matuly
 Interiér – Den

Prvorepubliková ordinace doktora Aloise Matuly se pyšní nejen na svoji dobu velmi moderním zařízením, protože se součástí jedné velké pražské nemocnice, ale také výstavní mladou zdravotní sestrou, která je nositelkou hrdého titulu „pravá ruka doktora Matuly“.

Není proto divu, že se Albrecht, který sedí do půl těla svléknutý na okraji lehátka, moc důkladně nesoustředí na pokyny doktora Matuly, který ho prohlíží, ale spíše se věnuje pozorování velmi zajímavého živého objektu, který se ladně vznáší po ordinaci.

Matula si nasadí sluchátka a přiloží jejich konec na Albrechtova prsa.

Albrecht, sleduje pohlednou zdravotní sestru, neuposlechne doktorova příkazu. Matula mu zamává rukou před zasněnými očima:

Albrecht se odtrhne od objektu svého zájmu a začne na Matulovo přání zhluboka dýchat. Matula po chvílce poslouchání prsou přendá konec fonendoskopu na Albrechtova záda.

Alois podá Albrechtovi košili:

Alois si začne mýt ruce v umyvadle. Při tom se otočí na zdravotní sestru:

Alois:

No dobrý, no – vyrážku žádnou nemáš. Počkej, ještě se neoblíkej. Ještě si tě poslechnu fonendoskopem!

Zhluboka dýchej.

Halo! Probud' se a dýchej zhluboka!

Dobrý. Dušností netrpíš. Můžeš si vzít košili. Ale vyhrň si rukáv – ještě ti vezmu krev.

Albrecht:

Krev? Na co? Já jsem zdrav jako řípa.

Alois:

To nevadí. Krev nám o tvém zdravotním stavu řekne nejvíc. To bys ani nevěděl, co všechno se z ní dá vyčíst. Odborníci nahoře v laboratoři umí pod těmi svými mikroskopy zázraky...

Sestro, připravte mi, prosím, věci na odběr krve. Máme to vůbec všechno dobře vydezinfikované?

Sestra:

Ano. Všechno je v pořádku, pane doktore!

Albrecht:

V Palermu mně taky jednou brali krev. To jsem měl tehdy zrovna chřipku a čtyřicítky! Ale že by ta jehla tenkrát nějak úžasně svítila čistotou...

Alois Matula se zasměje:

Sestra s Aloisem naberou Albrechtovi krev, ten se při vpichu jehly do kůže jemně odkloní, ale vydrží bolest a ani nesykne!

Albrecht se dooblékne, vstane z lehátka a zamíří ke dveřím.

Alois:

Tady nejsi na Sicílii, Albrechte! Tady jsi v civilizované oblasti...

Tak, hotovo. Můžeš jít domů.

Albrecht:

Tak děkuji za všechno a nashledanou!

Alois:

Nashle. Zítra dopoledne se u tebe zastavím a řeknu ti, jestli byla ta krev v pořádku, ano?

Albrecht:

Klidně. Určitě budu doma.

Albrecht pak ještě pohledem zavadí po půvabné sestře, ale jen na zlomek sekundy. Otevře dveře ordinace a vyrázuje na chodbu.

Alois:

Sestro, zaneste prosím tu krev co nejrychleji do laboratoře. Až to budou mít, tak ať mi sem telefonem brknou, jo? A cestou mi sem pošlete z čekárny dalšího pacienta, buďte tak hodná.

Sestra:

Ano. Hned to bude, pan doktore!

Sestra vezme vzorek Albrechtovy krve a také odejde z ordinace. Doktor Matula se posadí za svůj stůl a čeká na nového pacienta se na židli zakloní a protáhne.

Obraz 37.
Obývací pokoj Matulových
 Interiér – Noc

Je večer a Soňa Matulová doma čeká na svého manžela, až se vrátí z práce. Sedí v křesle u elektrické lampy a plete tlustou teplou ponožku z chemlonu. Druhý kus do páru má již hotový a položený přes opěrku. Bouchnou dveře.

Zvuk:
 Bouchnutí dveří.

Doktor Matula si v chodbě zouvá boty a pak vchází do obývacího pokoje se svojí aktovčičkou v pravé ruce, kterou s sebou nosívá do práce.

Soňa odloží pletení a zvědavě se podívá na Aloise.

Soňa:
 Tak co?

Alois si zdrceně sedne do nejbližšího křesla a podívá se na Soňu:

Alois:
 Je to blbý!

Soňa:
 No ne – on snad ten kluk doopravdy má nějakou nemoc?

Alois:
 Jo. A je to horší, než jsem si myslel!

Soňa:
 Jak to? Co mu je?

Alois pomalu řekne:

Alois:
 Má, chudák, syfilis!

Soňa se zhluboka nadechne, aby potlačila svůj šok. Jako správná drbna čekala ledasco, ale toto jí opravdu vyrazilo dech.

Soňa:
 Kdy mu to řekneš?

Alois:

Zítřa dopoledne – jsme s Albrechtem tak domluveni. Zítřa je sobota, nejdu do práce...

Soňa:

No to mu teda pěkně zkazíš víkend!

Alois:

Jednou mu to říct musím. Čím dřív, tím líp. Musí se začít včas léčit – vždyť na syfilis se dá i umřít!

Soňa:

I v dnešní době? Vždyť v Japonsku na to vymysleli před časem nějaký účinný preparát – říkal jsi mi o tom.

Alois:

Se syfilidou není žádný špás, Soňo!

Soňa:

Takže Albrecht umře?

Alois:

Ježíš, Soňo! Doufejme, že ne. Hlavně to proboha nikomu neříkej – ty jsi taková drbna... Kdyby se provalilo, že nectím lékařské tajemství, tak bych taky mohl přijít o místo v nemocnici!

Soňa:

Já že jsem drbna? Co si to vymýšlíš...

Alois se zvedne ze židle a pomalu se přesune ke dveřím do ložnice:

Alois:

Samozřejmě, že jsi. Ty jsi tak plná drbů a informací, že se divím, že jsi díky tomu ještě nepraskla! Že se to do tebe všechno ještě vejde...

Dřív, než stačí Soňa jakkoliv zareagovat, Alois hbitě zmizí v ložnici a zabouchne za sebou dveře.

Obraz 38.
Zahrada Zvěřinových
 Exteriér – Den

V překrásné slunné dopoledne sedí Albrecht na zahradním nábytku za domem a čte si nějakou knížku. Občas si zobne sušenek, které mu Irma připravila na talířku na stolek. Zapíjí je domácí vychlazenou rybízovou šťávou.

Po trávníku k němu přichází Alois Matula a při pohledu na Albrechta se zatváří velmi zasmušile.

Zato Albrecht má náladu vynikající:

Albrecht:

Dobrý den, pane doktore. Posad'te se, už na Vás čekám. Dáte si také rybízovou šťávu?

Matula přikývne a Albrecht mu s úsměvem nalije ze džbánu rybízovou šťávu do čisté sklenice, která je připravena v přihrádce stolku spolu s dalším základním nádobím.

Alois:

Přišel jsem, jak jsme se domluvili, abych ti sdělil výsledky těch krevních rozborů...

Albrecht:

Ano, já vím. Určitě to bylo všechno v pořádku, že?

Albrecht podá Matulovi sklenici a ten si z ní usrkne kyselou šťávu. Zkroučí obličej a odloží sklenici na stolek. Pak pomalu a šetrně a pokračuje dál. Albrecht si vezme do ruky svojí sklenici.

Alois:

Albrechte, nebylo to v pořádku.

Albrecht se zarazí. Jeho šťastný úsměv je tam:

Albrecht:

Nebylo? V té krvi něco je?

Alois:

Jo. A není to vůbec hezké...

Albrecht:

Jsem nemocný?

Alois:

Bohužel. Neříká se mi to lehce, ale jsi dost vážně nemocný...

Albrecht:

Co je to za nemoc? Proč kolem toho děláte takové zbytečné zdlouhavé obstrukce?

Alois:

Protože se jedná o syfilis.

Albrecht upustí svoji sklenici rybízové šťávy na zem. Ta se ale díky měkkému trávníku nerozbije, jen to lehce zaduní.

Albrecht:

Já že mám syfilis? To snad ne! Kde bych k němu k čertu přišel?

Alois:

To bohužel nevím.

Albrecht:

Možná, jak mi tenkrát na Sicílii brali tu krev tou neumytou jehlou...

Alois:

Nesmysl. Syfilis není přenosný krví. A když, tak velmi velmi zřídka! Pravděpodobnější je přenos pohlavním stykem.

Albrecht pomalu zvedne ze země upuštěnou skleničku a dívá se do prázdna popřemýšlí, kdo ho tak mohl nakazit:

Albrecht:

Tak že by Sofie...?

Matula se nechápavě zamračí a Albrecht mu svojí tezi okamžitě objasní?

To byla dívka – moje partnerka na Sicílii...

Alois:

To už teď těžko zjistíme, když ty jsi tady a ona je tam. Teď je nejdůležitější, aby ses začal co nejrychleji léčit!

Albrecht:

Nebudu muset do nemocnice, že ne?

Alois:

Obávám se, že pro začátek léčby bude hospitalizace nezbytná. Budeš potřebovat

odborný dohled čtyřadvacet hodin denně.
Alespoň do momentu, než lék zabere...

Albrecht:

Do nemocnice v žádném případě nemohu.
Jak bych tak dlouhou nepřítomnost
odůvodnil naší rodině? Ta se to v žádném
případě nesmí dozvědět. Měl jsem radost, že
už konečně jakž takž zapomněli na Sofii a na
Sicílii, a teď bych to tímhle leda tak znova
rozdmychal!

Alois:

Tak si musíš vymyslet nějakou solidní
výmluvu. Do nemocnice zkrátka musíš.
Nastoupíš tam v pondělí. Venerologické
oddělení vede nějaká doktorka
Grossmannová – vynikající odbornice. Už
jsem jí dneska telefonoval. Hned, jak jsem
obdržel výsledky těch testů. U ní se budeš
v pondělí hlásit – bude tě už čekat.

Albrecht se rozpláče:

Albrecht:

Jak já jsem to jenom dopadl! Jako nějaký
bezdomovec – somrák, který má syfilis
proto, že spí s kde kým...

Alois:

Na slzy teď není čas. Já vím, že je to hrozné,
ale musíme teď věřit, že se z toho dostaneš.
Už půjdu zase domů – děkuji za šťávu. A ty
se drž!

Alois odejde ze zahrady a nechá za sebou
v žalu sedět Albrechta nad dvěma prázdnými
sklenicemi od rybízové šťávy.

Z domu vyběhne Irma a začne iniciativně
sklízet ze zahradního stolku špinavé nádoby.

Irma zatřese s Albrechtem, který si rukou
zakrývá usazenou tvář. Ta je najednou mladé
hospodyně odhalena:

Irma:

Chcete ještě přinést sušenky? Halo – slyšíte
mě?

Co se vám stalo? Proč pláčete? Mohu Vám
nějak pomoci?

Albrecht se na neboho Irmu rozkřikne:

Albrecht:

Seberte se a vypadněte! Vezměte si to nádobí, když chcete, ale ať už jste odtud pryč! Chci být sám! Slyšíte? Mašírujte odtud!

Udivená Irma rychle uchopí sklenice a talířek a s omluvou se odporoučí zpět do domu:

Irma:

Promiňte...

Roztřesený a vynervovaný Albrecht na zahradě opět osamí.

Obraz 39.
Kuchyně
 Interiér – Den

Irma vlítne do kuchyně a rychle hodí nádobí do dřezu až to zapraší. Alžběta, která právě dosypá slánku solí z pytlíku se nad Irminým jednáním pohorší:

Alžběta:

Irmo, co to do tebe vjelo! Vždyť to všechno rozmlátíš!

Irma nedbá Alžbětiných slov a udýchaně se opře o kredenc:

Irma:

Něco se muselo stát.

Alžběta:

Proč myslíš?

Irma:

Protože pan Albrecht na zahradě pláče.

Alžběta nemůže uvěřit svým uším:

Alžběta:

Co že dělá?

Irma:

Pláče, naříká, nervuje se, nadává – něco se mu určitě muselo stát!

Alžběta:

No a ty ses ho nezeptala, co se stalo?

Irma:

Zeptala. Ale vynadal mi!

Alžběta:

Sprostě?

Irma:

To sice ne, ale daleko k tomu taky neměl. Byl rozžhaven úplně doběla...

Dveře kuchyně se rozletí. Na prahu stojí Albrecht. Má sice ještě zarudlé oči od pláče, ale jeho výraz vůbec nepůsobí slabošsky – spíš naopak.

Irma se Albrechta a jeho výrazu tak lekne, že mírně vykřikne a rychle vyběhne kolem něho

pryč z kuchyně. Albrecht jí ustoupí z cesty. Když je Irma z doslechu, Albrecht vstoupí do kuchyně a zavře za sebou dveře. Jeho výraz už není tak přísný. Chvilí jen tak zamýšleně stojí a mlčí. Pak se podívá na Alžbětu a pohodí hlavou ke dveřím mysle na před chvílí vystrnaděnou Irmu:

Albrecht:

Co Vám napovídala?

Alžběta (soucitně):

Že si prý nějak na měkko. Že se ti asi něco muselo stát...

Albrecht se posadí na nejbližší židli.

Albrecht:

Mrzí mě, že jsem se na ni tak rozkřikl. Ale měl jsem k tomu důvod. Koneckonců kvůli němu jsem také přišel za Vámi, Alžběto. Potřebuji od Vás poradit.

Alžběta:

Povídej. Ráda ti pomohu.

Alžběta si sedne naproti Albrechtovi.

Albrecht:

Když já nevím, jak začít?

Alžběta:

Jsi nemocný?

Albrecht se zarazí.

Albrecht:

Jak jste na to přišla?

Alžběta:

Viděla jsem skrz okno doktora Matulu, nejprve jak jde na zahradu, potom jak jde zase zpátky. Na zahradě jsi byl v tu chvíli jenom ty a doktor Matula k nám jen tak pro nic za nic nechodí, takže jsem si myslela...

Albrecht skočí kuchařce do řeči:

Albrecht:

... takže jste si myslela správně, Alžběto! Jsem nemocný. A není to žádná legrace. Mám syfilis.

Alžběta od Albrechta štítivě odskočí.

Vy se mě štítíte?

Alžběta si uvědomí, jak hnusná byla její první reakce, a tak se zase vrátí do své původní polohy na židli. Pomalu odpoví na Albrechtův přímý dotaz:

Alžběta:

Ne, neštítím. Jen mě to trochu zarazilo. Jak jsi k tomu přišel?

Albrecht:

No to je právě ten problém.

Albrecht se otočí ke dveřím, zda-li někdo nejde, a pak si přisune svoji židli blíž k Alžbětě:

Pravděpodobně jsem se nakazil od Sofie.

Alžběta:

To byla ta Siciliánka, že jo?

Albrecht:

Jo. A právě jde o to, že moje rodina se to v žádném případě nesmí dozvědět! Jinak bych odtud vylít jako namydlený blesk!

Alžběta:

A proč?

Albrecht:

Chápejte, Alžběto, že téměř všichni moji příbuzní, hlavně teda dědeček s prababičkou, jsou proti Sofii určitým způsobem zaujatí. Kvůli ní vlastně vznikla celá ta slavná Zvěřinovská kauza, ze které jsem se ale v průběhu těchto dnů už docela slušně vyhrabal. To ona podle nich může za můj odchod...

Alžběta:

Aha. Už to začínám chápat!

Albrecht:

Zaplať pánbůh! Zkrátka, kdyby se dozvěděli, že jsem se ještě od této sicilské „zrůdy“ nakazil syfilidem, pravděpodobně by mě dědeček Karel na místě zastřelil!

Alžběta:

A po mně teda chceš, abych o tom všem mlčela, jo? Proč jsi mi to teda ale potom

prozradil? Mohl sis to nechat pro sebe a nemít strach, že se někde podřeknu...

Albrecht:

Vám jsem to všechno vyličil proto, že od Vás právě potřebuji tu radu!

Alžběta:

Aha, už si vzpomínám. A co by to tak jako mělo být?

Albrecht:

Jde o to, že musím na nějaký čas na léčení do nemocnice. Doktor Matula mi to tam už všechno zařídil. A já si právě nevím rady, jak tak dlouhou nepřítomnost tady v domě odůvodním svým příbuzným?

Alžběta přimhouří oči a zamyslí se:

Alžběta:

Aha. Tak počkej, já se zamyslím. Co kdybys třeba jako odjel na chatu?

Albrecht:

Na tak dlouhou dobu? Nesmysl. Nehledě na to, že oni by tam mohli přijet za mnou... To chce vymyslet místo, kde mě nikdy nebudou hledat!

Alžběta:

No jo, to je pravda. Já – já už to mám: Včera jsem četla v novinách inzerát nějaké jazykové agentury, která učí své studenty zásadně v přírodě na čerstvém vzduchu. Prý se tak učivo lépe vstřebává do mozku – kvůli tomu dělají výlety vesměs do hor po celé republice!

Albrecht:

Zase nějaká novinka – ty lidi už vážně neví, co roupama! Pod takhle průhlednou záminkou se snažit vytřískat z lidí velké peníze za kurz jazyka...

Alžběta:

Nám se to ale docela hodí, nemyslíš?

Albrecht:

Jako že bych odjel někam na kurz do přírody učit se cizímu jazyku? Není to špatný nápad,

ale jak znám dědečka Karla, určitě by si mě po mém návratu z toho jazyka vyzkoušel, aby měl jistotu, že jsem tam nejel zbůhdarma...

Alžběta:

Ty tam ale taky nepojedeš jako student, trubko! Ty tam pojedeš jako pedagog – jako lektor italštiny. Povedeš jako celý kurz...

Albrecht:

V tom případě je to teda ale vynikající myšlenka! To беру – hned jim to jdu říct.

Albrecht se zvedne ze židle:

V jakých novinách že byl ten inzerát?

Alžběta:

Ve včerejších Národních listech.

Alžběta:

Díky, Alžběto, máte to u mě!

Albrecht s vylepšenou náladou vyjde odejde z kuchyně.

Obraz 40.
Salonek
 Interiér – Den

Evelyna nemůže uvěřit vlastním uším:

Albrecht právě v salonku oznámil své prababičce, dědečkovi, babičce a matce, že hodlá odjet pryč a většina přítomných tomu nemůže uvěřit:

Evelyna:
 Do Krkonoš?

No ty jsi se snad zbláznil!

Karel:
 To teda jo. Jsi tady sotva dva dny a už se zase chceš někam vzdálit?

Albrecht:
 Ale já se zase za pár dní – týdnů vrátím. Jak jsem řekl, jde o kurz Italštiny v Krkonoších. Přihlásil jsem se jako lektor na inzerát v novinách...

Zora:
 Proč jsi to jenom udělal? My tě snad nudíme, že si musíš hledat alternativní zábavu?

Albrecht:
 Ale tady nejde o zábavu. Prostě jsem v sobě objevil určité učitelské sklony – chuť někoho učit. A kromě toho italsky tady v té republice zase tolik lidí neumí – budu za to určitě dobře oceněn!

Evelyna::
 Finančně? Pche! Na co ty si potřebuješ vydělávat peníze? My tě rádi založíme – jsi přece naše dítě...

Martina:
 Přesně tak! Já tě nikam odjet nenechám! Chci si tě pořádně užít. Za ty dva dny jsme toho zatím moc nestihli...

Albrecht:
 Ale mami! Vždyť já se na to tak těším...!

Zora:

A kdy vlastně odjedeš?

Albrecht:

V pondělí ráno.

Martina:

Přemek tě tam alespoň odveze, když už to musí být...

Hned mu to jdu říct.

Albrecht:

Ne, mami. O nic se nestarejte – já ten kousek na „Wilsonák“ dojdu pěšky! Pěkně se projdu na ranním čerstvém vzduchu...

Navíc by se mi všichni moji budoucí studenti smáli, kdybych tam mezi ně přijel jako nějaký buržoazní profesor! Sraz je totiž před nádražím...

Martina:

Ale vždyť snad taky budeš mít nějaké zavazadlo, ne? S tím se povlácíš až na Wilsonák?

Albrecht:

No a proč ne? Vždyť už jsem ti jednou řekl, že je to pro mě kousek!

Martina:

No ale může tě někdo vidět – sousedi, staří známí, kteří si na tebe ještě pamatují! Víš co by to bylo za ostudu, kdyby si museli říct: Tak on se jim vrátil po tak dlouhé době a oni si ho za to vůbec neváží! Taková bohatá rodina a nechá vzácného hosta chodit s kufry po ulicích pěšmo!

Albrecht:

Mami, já na sousedy a staré známé kašlu. Co si o mně pomyslí nějaká bába se psem nebo dědek z univerzity je mi srdečně jedno! Jak jsem řekl, prostě se o mě vůbec nestarejte! Žil jsem léta sám na vlastní pěst, takže se o sebe postarat umím. Fakt si nedělejte starosti!

Albrecht naštvane odejde ze salonku a zabouchne za sebou dveře s větším bouchnutím, než by bylo obvyklé. Karel jenom zakroučí hlavou:

Martina má v očích ustrašený výraz. Zjevně také nechápe Albrechtovo jednání:

Karel:

Já se v tom klukovi vůbec nevyznám. Ten se teda za ty roky změnil... no úplně k nepoznání!

Martina:

Snad se mu proboha něco nestalo... Takhle vzteklého ho vidím prvně – doufám, že za to může opravdu jenom tak velké těšení na ten kurz...

Evelyna si nalije do prázdné sklenky medovinu z láhve, která stojí na stolku:

Evelyna:

Mě je ten kurz nějaký podezřelý. Cožpak takhle se shánějí lektori jazyka? Na inzeráty?

Zora:

Ale možné to je, maminko. Mám takový dojem, že zrovna nedávno jsem například v národních listech něco podobného zahlédla...

Evelyna:

Jo? No uvidíme....

Jestli se do dvou týdnů nevrátí, je to jasné: Ujel nám zase na Sicílii!

Evelyna se pousměje svému vlastními žertu a s chutí vyprázdní malého panáka, naplněného rodinnou tekutinou, kterého držela v ruce. Pak se podívá na prázdnou sklenku:

To naše tekuté zlato je den ode dne lepší a lepší! Lihovar sice krachuje, ale jeho výrobky jsou stále kvalitní...

Obraz 41.
Nemocniční chodba
 Interiér – Den

Je pondělí ráno a Albrecht podle plánu nastupuje do nemocnice na venerologické oddělení. V ruce si nese svůj kufřík (ten, se kterým při svém příjezdu do Prahy vystoupil z vlaku). Chodba na oddělení doktorky Grossmannové je dlouhá a jak tak Albrecht kráčí až na její konec, kde se nachází kancelář samotné lékařky, zračí se mu na tváři jasné známky obav, co ho na tomto místě vlastně čeká.

Chodba je téměř prázdná, jen tu a tam v rohu na lavičce nějaký pacient či z jedné místnosti do druhé přecházející zdravotní sestra. Ticho, které zde panuje, dává v tom případě značně vyniknout Albrechtovým ztěžklým krokům.

Zvuk:

Albrechtovy kroky.

Občasný tichý rozhovor mezi přítomnými pacienty.

Asi v polovině chodby Albrecht projde kolem plakátu na zdi, který vyobrazuje velmi hezkou mladou hubenou černovlásku. Pod tímto velkým uměleckým portrétem stojí jméno: „Tatiana Chacha Mandlíčková“.

Albrecht se za plakátem otočí a na zlomek okamžiku se zastaví, aby si jej mohl prohlédnout. Dívka se mu zřejmě líbí, podle mírného úsměvu se jeho pesimistická nálada trochu vylepšila.

Na konci chodby Albrecht přistoupí ke dveřím s nápisem „Venerologické oddělení: MUDr. Valérie Grossmannová“ a zaklepe.

Zaklepání.

Z místnosti se ozve ženský hlas:

Grossmannová (m. o.):

Dále!

Albrecht tedy vstoupí.

Obraz 42.
Kancelář doktorky Grossmannové
 Interiér – Den

Po vstupu do místnosti se Albrechtovi naskytne možnost prohlédnout si její obyvatelku. Doktorka Grossmannová je postarší vyhublá žena se silnými brýlemi, která působí nesmírně přísným dojmem. Albrecht se představí:

Albrecht:

Dobrý den. Já jsem Albrecht Zvěřina a posílá mě za Vámi doktor Matula. Prý už budete vědět, o co jde.

Grossmannová:

Aha. Ano – už si vzpomínám. Vy jste ten pacient se syfilidem, že?

Albrecht, stydící se za svoji chorobu, potupně přikývne:

Albrecht:

Ano. To jsem já.

Grossmannová vytáhne ze zásuvky stolu štos papírů.

Grossmannová:

Grossmannová! Těší mě. Počkejte chvíli, musím najít vaše papíry. Všechno už jsem obdržela od doktora Matuly – kompletní dokumentaci... Ale kde proboha jen může být? Jestli chcete, tak si sedněte. Já to hned budu mít. Teda snad...

Albrecht přijme nabízené místo k sezení na židli proti doktorce Grossmannové a sleduje její usilovné hledání jeho zdravotního stavu. Po chvíli se Grossmannová konečně dopracuje ke zdárnému výsledku svého počínání:

Tady je to! No konečně – už jsem ztrácela naději...

Doktorka se pousměje své roztržitosti, Albrechtova tvář však nejeví žádné známky radosti. Grossmannová tedy přistoupí k vážné věci:

Takže pane...

Albrecht:

Zvěřina, jméno mé.

Grossmannová:

... ano, já vím – Zvěřina. Takže pane Zvěřino, dostal jste se ke mně na oddělení, na kterém se Vás pokusíme zbavit vaší strašné nemoci, která Vás bohužel potkala. Hned na začátku bych se Vás ráda zeptala na něco, co už přede mnou možná neopomenul udělat i doktor Matula: Víte, kdo Vás nakazil? Abyste rozuměl, pokud to víte, bylo by na místě toho člověka informovat, že má také syfilis, aby se mohl začít také léčit!

Albrecht:

Ano, doktor Matula se mi na toto již ptal, ale já musím bohužel jemu i Vám nyní odpovědět, že ač to vím, tomu člověku to sdělit nemohu – žije totiž na Sicílii!

Grossmannová se podívá:

Grossmannová:

Ouha – takže to je v tom případě smutný problém. Ten člověk pravděpodobně zemře...

Ale nikdo přece po Vás nemůže chtít, abyste mu to tam jel říct – tak daleko a navíc do takové tramtárie, no ne?

Albrecht:

Jistě, máte pravdu. Ať si tam třeba pojde... Promiňte mi prosím tisíckrát to silné výrazivo, ale kdybyste viděla, jak já toho člověka – tu dívku – nenávidím...

Doktorka mávne zkušeně rukou:

Grossmannová:

Já si to, pane Zvěřino, dovedu představit. Tímto druhem nenávisti totiž trpí 99% mých pacientů. Také, stejně jako vy, nemohou zapomenout...

Ale rychle zpět k Vám. Vaše léčba bude spočívat v pravidelném přijímání arzenobenzolového preparátu, který každý večer všem pacientům pravidelně vpichuje staniční sestra. Tento preparát, vyvinutý v Japonsku pod názvem Sarvarsan 614, je vůbec tím nejlepším a nejmodernějším lékem na syfilis, který jen v současné době existuje. Uvidíte, že budete spokojen!

Albrecht:

A nemá ten přípravek nějaké vedlejší účinky?

Grossmannová:

Kdepak! Je vynikající.

Albrecht:

A kdy mě pustíte domů?

Grossmannová:

Sotva jste přišel...

Albrecht:

Alespoň orientačně.

Grossmannová:

To opravdu nemůžu takhle dopředu odhadnout. Doufejme, že preparát zabere včas. Pokud by se tak nestalo, museli bychom léčbu ještě podpořit naordinováním penicilinu – ale tím by se všechno výrazně protáhlo...

Albrecht:

No tak dobře. Budu tedy doufat!

Grossmannová:

To bude nejlepší – tady vlastně všichni pacienti doufají. Nic jiného jim totiž nezbývá... Vy si taky brzy zvyknete, za to Vám ručím.

Grossmannová se zvedne ze židle a Albrecht ze slušnosti také.

Ted' Vás odvedu na pokoj. Zrovna včera jeden pacient zemřel a druhého jsme pustili, takže Vám tam na tom „čtyřlůžáku“ zbyl prakticky už jenom jeden jediný člověk.

Obraz 43.
Nemocniční pokoj
 Interiér – Den

Na čtyřlůžkovém pokoji je opravdu tři čtvrtě postelí prázdných. Tu jedinou obsazenou obývá mladý vousatý a celkem i pohledný muž chudšího vzezření. Na jeho tváři se snoubí očividná chuť k životu se smířením se s vážnou nemocí.

Když po zaklepání vstoupí do pokoje Grossmannová s Albrechtem, mladík si zrovna mrňavou tužkou píše cosi do malého notýsku.

Grossmannová:

Tak, pane Vidláku, tady Vám vedu nového spolubydlícího.

Albrecht předstoupí před Grossmannovou a podá Vidlákovu ruku:

Albrecht:

Dobrý den. Já jsem Albrecht Zvěřina. Rád Vás poznávám.

Vidlák Albrechtovu ruku srdečně stiskne a bodře prohlásí:

Franta:

Já jsem nějaký Franta Vidlák. Ale na to příjmení zase hned zapomeň. Budeme si přece tykat, když už jsme oba stejně tak blbě dopadli, ne?

Albrecht:

Klidně, jak chceš. Franto!

Albrecht si začne vybalovat své věci na jedné z postelí. Franta pokračuje v dialogu:

Franta:

Cožpak o to, oslovovat někoho Franto je vcelku normální. Ale říkat někomu Albrechte – to si budu připadat, jako že mluvím s nějakým šlechticem...

Franta se hlasitě rozesměje.

Albrecht:

Jestli chceš, tak mi můžeš vymyslet nějakou přezdívku. Tady na tom snad tolik nezáleží...

Grossmannová, která ještě stále stojí ve dveřích, si decentně odkašle:

Franta:

No to bych prosil, že tady na tom nezáleží. Tady totiž vůbec na ničem nezáleží – nemám pravdu, paní doktorko? Tady jsme všichni na jedné lodi!

Grossmannová:

No tak já už pomalu půjdu. Snad si tady oba budete navzájem rozumět... Pane Zvěřino, kdybyste náhodou něco potřeboval, víte, kde mě hledat.

Albrecht:

Ano. Děkuji Vám, paní doktorko.

Grossmannová:

Zatím nemáte zač.

Za Grossmannovou zaklapnou dveře.

Franta:

Této doktorky si važ! Ta už vrátila zpátky do života tak těžký případy... V její péči má každý naději.

Albrecht (ironicky):

Slyšel jsem. Zrovna včera tu prý někdo zaklepal bačkorami – právě tady na tom pokoji...

Franta:

To je sice pravda, ale Grossmannka za to nemohla. Ten dědek prostě psychicky neunesl svůj osud, takže tak dlouho mlátil hlavou o pelest postele, až bylo po něm.

Albrecht vytáhne ze dna svého kufříku zelený župan. Franta si toho všimne:

Ten župan si rovnou obleč. Tady se v ničem jiném nechodí. Poslyš, ty jsi určitě z nějaké bohatší rodiny, co?

Albrecht:

Proč myslíš?

Franta:

No protože máš vlastní župan. Chudina, jako jsem já, si musí chodit fasovat do vrátnice erární.

Albrecht se začne převlékat do pyžama a posléze i do županu. Na Frantovu otázku hned neodpoví. Chvilí přemýšlí, a pak pomalu řekne:

Albrecht:

Ono to s tím mým bohatstvím zase tak slavné není. Největší bohatství je přece zdraví – a o to jsem právě přišel.

Franta:

Nesmíš být takový pesimista. Musíš se naučit dívat se na smrt se zalíbením...

Albrecht:

Na smrt? No snad ještě nejsem úplně odepsaný?!

Franta:

To víš, že ne. Říkal jsem ti přece už, že Grossmannová je odbornice.

Albrecht:

Kolik jí vůbec je? Asi už docela dost, co? Má už ksicht pěkně scvrklý...

Franta:

Jo – jako brambor v dubnu!

Albrecht:

Proč zrovna v dubnu?

Franta:

No protože v květnu už jsou nové – v tom je právě ta pointa! Dubnové brambory jsou už ty úplně poslední, které ve sklepích po zimě zbyly. A to můžeš mít sebelepší sklep, ale přesto už budou mít v dubnu všechny ty brambory kůru vráskatou jako zmačkaný papír – přesně jako ksicht doktorky Grossmannové!

Již převlečený Albrecht prohodí:

Albrecht:

Ty máš teda humor...

Franta:

Copak humor, ale hlavně optimismus! Bez toho bych tady vůbec nemohl existovat...

Těším se na své uzdravení, píši básně o cennosti života – zrovna teď, než jsi přišel, jsem už téměř dokončil druhou sloku další. Ale jestli chceš, tak ti mohu přečíst alespoň první sloku.

Albrecht:

Jasně, čti!

Franta:

František Vidlák: Život

Život není jenom rozmar,
život, to zázrak největší,
život je rodičovský dar,
život nás všude usvědčí.

Život je štěstí obrovské,
život je v každém z nás,
život řídí srdce rozrostlé,
život, největší majetek náš.

Tak co tomu říkáš?

Albrecht:

Je to úžasné. Má to hlavu i patu, nadhled – zkrátka nemám slov!

Franta:

Nemáš slov?

Franta vyskočí z postele a přes své nemocniční erární pyžamo si navlékne svůj erární župan, do té doby visící na věšáku u dveří.

V tom případě pojď se mnou! Ukážu ti něco, na co nebudeš mít slov ještě mnohem víc!

Obraz 44.
Nemocniční chodba
 Interiér – Den

Franta s Albrechtem v závěsu vyrazí z jejich pokoje a vede svého nového kamaráda chodbou až před plakát s krasavicí, který zaujal Albrechta už při jeho předešlé cestě Grossmannové.

Franta ukáže na plakát:

Franta:

Teď mluv!

Albrecht:

No je pěkná – to se musí uznat. Mě ten obrázek praštil do očí už před chvílí, když jsem tudy šel ke Grossmannové do její kanceláře. A kdo to vlastně je, tak dívka?

Frantovi ztuhne jeho bodrý úsměv na tváři:

Franta:

To si ze mě jako děláš srandu?

Albrecht:

Ne, nedělám. Abys tomu rozuměl, já jsem se před několika málo dny vrátil z tříletého pobytu na Sicílii, takže nevím o zdejším současném životě vůbec nic.

Franta:

Chudáčku! Tak ty neznáš Tatianu Chachu Mandelíčkovou! To jsi teda přišel o hodně!

Albrecht:

Jak to?

Franta:

No Tatiana je totiž filmová herečka. Na Barrandově, to jsou nové ateliéry v Praze, je jako doma a dokonce si už stříhla roli i v Hollywoodu! Škoda, že jsi neviděl její poslední film „Vášnivá Elizabeth“...

Franta se zasní.

Albrecht se stále dívá na plakát, pak jemně mlaskne:

Albrecht:

Ty, to mě ale fakt mrzí, že jsem to neviděl...

Pozorovat tohle krásné stvoření dokonce v pohybu – to už jen tato statická fotografie je prima zážitek!

Franta:

To v tom případě pro tebe mám vynikající zprávu!

Albrecht:

Jakou? Tady na oddělení je snad kino?

Franta:

Něco lepšího! Tatiana tohle oddělení sponzoruje a čas od času se sem proto přijede podívat, aby potěšila pacienty...
A zrovna zítra má zase přijet!

Albrecht:

Tak proto ona tady má viset ten plakát...
Aby byli všichni natěšení!

Franta:

Asi jo. Co já tady u té stěny už strávil času...

Na celou chodbu se rozlehne hlas obtloustlé sestry, která právě vylezla z nějakých dveří:

Sestra:

Snídaně! Všichni do jídelny – snídaně!

Frantu to otráví:

Franta:

Pojď. Zase jistě bude chleba s máslem a černé kafe...

Franta s Albrechtem se vydají chodbou směrem k jídelně.

Obraz 45.
Nemocniční jídelna
 Interiér – Den

V nemocniční jídelně stojí asi pět stolů. V momentě, kdy Franta s Albrechtem vstupují do jídelny, je ale již většina těchto stolů obsazena zejména ženami, které mají pokoje v zadní části chodby, tedy blíže k jídelně. Franta i Albrecht vyfasují u okénka od kuchařky každý po jednom hrnku kávy a po jednom krajíci chleba s máslem – přesně tak, jak Franta předpovídal. Franta s Albrechtem se otočí od výdejního okénka ke stolům a začnou přemýšlet, ke komu si přisednou. Albrecht ukáže na zakřiknutou roztřesenou dívku vzadu v rohu:

Albrecht:
 Pojd'! Sedneme si třeba támhle k té bledé dívce vzadu.

Franta:
 Ne. Tam ne. Ta je už v posledním nevyлéčitelném stádiu syfilidy – copak nevidíš, jak se třese? Bude jí padat jídlo z pusy...

Albrecht:
 Chudinka! To je mi jí teda líto...
 Měli bychom jí trošku podpořit – jdeme tam!

Franta:
 No jak chceš. Maximálně se při tom pozvracíme...

Albrecht s Frantou přistoupí ke stolu, kde sedí ona roztřesená dívka.

Albrecht:
 Slečno, omlouvám se, ale můžeme si k Vám přisednout?

Dívka je příjemně překvapena. Patrně už ani nedoufala, že by s ní ještě někdo někdy mohl navázat kontakt. Její bledá apatická tvář se rozzáří:

Markéta:
 Samozřejmě. Posad'te se.

Albrecht a Franta se posadí naproti dívce a položí si hrnky s kávou na stůl.

Dívka stiskne Albrechtovi obdivně ruku:

Franta se z nutnosti situace také zaangažuje do rozhovoru:

Pak se Markéta obrátí zpátky na Albrechta:

Franta s plnými ústy souhlasí:

Markéta je očividně štěstím bez sebe:

Albrecht:
Děkujeme.

Já se představím: Albrecht Zvěřina, jméno mé.

Markéta:
Markéta Javorová.

Franta:
Já jsem Franta Vidlák. Ale určitě mě už znáte od vidění, slečno. Jsem tady už docela dlouho.

Markéta:
Jo. Už jsem si Vás několikrát všimla.

Markéta:
A vy jste tady nový, pane Zvěřino?

Albrecht:
Ano. Dneska ráno jsem nastoupil.

Markéta:
Taky syfilis?

Albrecht:
Bohužel. A neříkejte mi pane Zvěřino. My jsme se zrovna před chvílí tady s Frantou shodli na tom, že bychom měli všichni držet pohromadě. My všichni nemocní...

Franta:
Přesně tak. Takže si všichni tři budeme tykat a Markéto, my dva musíme vymyslet pro Albrechta nějakou solidní přezdívku, protože má tak debilní jméno, až to bučí!

Markéta:
Vy ani nevíte, jakou jste mi udělali radost. Už jsem si ani nemyslela, že bych mohla najít před smrtí ještě nějaké kamarády. Ti,

kteře jsem mĚla, se na mĚ kvĚli mĚ nemoci vykařlali. A tady se se mnou ař doteď taky nikdo nechtĚl bavit – Bože, cos mi to jen nadĚlil...

Albrecht:

NesmĚř pořad jenom myslet na smrt. VĚř, že se uzdravĚř!

MarkĚta:

Jā se uř neuzdravĚm. Je pozdĚ. Moc pozdĚ – jsem uř ve třetĚm stādiu. To znamenā, že se mi zaćnā rozpadat nervovā soustava – podĚvej se, jak se třesu!

Franta umocnĚ rozhovor nemĚstnĚm vrypem:

Franta:

Ale vĚř, co mĚ zarařĚ? Že jsi ve třetĚm stādiu a to je ti sotva dvacet let. Grossmannovā mnĚ jednou řĚkala, že do třetĚho stādia se ćlovĚk dostane ař tak po deseti letech od nākazy, takže ty jsi musela vlastnĚ jeřtĚ v dĚtstvĚ...

MarkĚta se rozplāće na celou jĚdelnu.
Albrecht se kāravĚ podĚvā na Frantu.
MarkĚta se po chvilce trochu sebere:

MarkĚta:

Kdyř mi bylo devĚt let, tak mĚ strĚc znāsilnil. Byl opilý a mĚj tatĚnek ho za to probodl nořem. Ale neřel do vĚzenĚ – soud to uznal jako obranu. Nikdo nemohl vĚdĚt, že byl strĚc nemocnĚ a mĚl syfilis. A kdyř jsem se pak dostala po tolika letech sem, na lĚćbu uř bylo pozdĚ. A tak tady v depresĚch dořĚvām. ćekām tu na smrt – a ona, ta holka jedna prokletā, stāle nepřĚchāzĚ a nepřĚchāzĚ...

Na chvĚli se u stolu rozhostĚ ticho.
Pak promluvĚ Albrecht:

Albrecht:

Je mi to lĚto. Ani nevĚř, jak moc rād bych ti pomohl.

MarkĚta přestane plakat a opĚt se rozzāřĚ:

MarkĚta:

VārnĚ?

Albrecht:

Co se tomu tak divíš?

Markéta:

Od té doby, co jsem nemocná, se ke mně všichni otočili zády. Snad jen kromě doktorky Grossmannové, která to ze své funkce ani udělat nesmí.

Vážím si tvého zájmu a tvé dobrosrdečnosti, Albrechte!

Markéta chytí přes stůl Albrechta za ruku. Franta se jen ušklíbne a s rukou před pusou, bránící propuknutí smíchu, se odkloní od stolu.

Albrecht svoji ruku z Markétina sevření vyškubne a zrozpačítí:

Albrecht:

No tak my už raději zase půjdeme. Franto, ty už jsi dojedl, já taky...

Albrecht a Franta se zvednou od stolu i se svými prázdnými hrnky od kávy.

Markéta:

U oběda tady na Vás zase budu čekat. Hlavně na tebe, Albrechte. Musíme si ještě pořádně popovídat...

Obraz 46.
Nemocniční pokoj
 Interiér – Noc

Večer leží Albrecht a Franta ve svých postelích a čekají na sestru, až jim přijde dát injekce.

Sestra přichází a usmívá se:

Sestra:

Copak jste to dneska ráno vyváděli?

Franta:

O co jde?

Sestra:

Stěžovala si mi slečna Javorová, že jste jí prý při snídani slíbili, že si k ní přisednete i na oběd a na večeři, ale pak jste se už prý do večera vůbec neobjevili.

Albrecht:

No my jsme si zažádali, aby nám nosili jídlo přímo na pokoj.

Sestra:

A to kvůli té Javorové?

Franta:

A divíte se? To, co jste nám právě teď přetlumočila, snad vypovídá o celé té situaci dosti, ne?

Sestra začne připravovat injekce s arzenobenzolovým preparátem:

Sestra:

Já se jenom divím, že vám povolili to nošení jídla na pokoj. To se většinou praktikuje jen u starých nebo invalidních pacientů.

Albrecht:

Přemluvili jsme doktorku Grossmannovou.

Sestra:

Jo tak to jo. Já myslela, že jste si o to říkali sestrám nebo kuchařkám...

Sestra píchne Albrechtovi injekci.

Cožpak o to, Grossmannová se dá umluvit k leččemus.

Franta:

Náhodou je to moc hodná ženská.

Sestra:

Jak se to vezme...

Sestra píchne injekci Frantovi.

Kdybyste jí znali tak dlouho jako já, naučili byste se za ta léta nevěřit jí každé druhé slovo – dobrou noc.

Sestra rychle odejde z pokoje.

Franta:

Rozumíš tomu?

Albrecht:

Ne. Mně spíš dělá starosti ta Markéta. Nějak moc se na nás upnula.

Franta:

Spíš na tebe, ty gentlemane...

Albrecht:

No promiň, ale přece se k ní nebudu chovat jako hulvát. Co by si pomyslela?

Franta:

Já se chovám po svém a úspěchy u děvčat jsem měl vždycky...

Albrechtovi uklouzne jízlivá poznámka:

Albrecht:

Jenže u kterých? U takových, které měly syfilis!

Franta:

Hele, moc si nevyskakuj! Ty ho máš taky. Takže zklidni hormon, jasný?

Albrecht:

No jo, máš pravdu. Asi jsem to s tou svou dobrosrdečností přehnal. Ale co teď s tím?

Franta:

No něco by se z toho určitě dalo vytřískat...

Albrecht:

A co?

Franta:

Třeba ta tvoje přezdívka – budu ti říkat „dobráček“!

Albrecht:

Říkej mi radši „blbec na entou“! To je v téhle chvíli výstižnější.

Franta:

Tak si to tak neber a nech to plavat. Když budeš chtít, tak se s ní už nikdy nesetkáš. A ona na tebe brzo zapomene...

Albrecht:

Ta možná ještě dřív umře, než zapomene.

Franta:

No tak vidíš – a budeš to mít z krku. Jak říkám, vykašli se na to a raději myslí na zítřek. Přijede Tatiana!

Obraz 47.
Nemocniční chodba
Interiér – Den

Ráno opravdu přichází na oddělení Tatiana Chacha Mandlíčková.

Zvuk:
Tatianiny kroky.

Propluje chodbou jako lehký vánek a zastaví se u svého portréту na zdi. Zřejmě je s jeho vzhledem spokojena. Přimhouří oči a mrkne na plakát. Ten jí však gesto neplatí. Tatiana přistoupí ke dveřím kanceláře doktorky Grossmannové, zaklepá a aniž by čekala na odpověď, vstoupí dovnitř.

Zaklepání.

Obraz 48.
Kancelář doktorky Grossmannové
 Interiér – Den

Tatiana vstoupí do kanceláře a vybafne za stolem právě cosi píšící Grossmannovou:

Tatiana:
 Nazdar, teto!

Grossmannová vylétne ze židle a zasyčí:

Grossmannová:
 Pššt! Co tak řveš? Kolikrát jsem ti říkala, aby ses tady o naší příbuznosti nikdy nezmiňovala!

Tatiana:
 No tak promiň. Můžu si sednout? – Fred říkal, abych se mu neunavila...

Tatiana i Grossmannová se posadí proti sobě a přes stůl se na sebe podívají.

Kromě toho, kvůli němu jsem také přišla.

Grossmannová si rýpne:

Grossmannová:
 Jak to? Ty ses nepřišla podívat na pacienty jako jejich patronka a sponzor jejich oddělení? Všichni už na tebe čekají...

Tatiana:
 Pche! Patronku a sponzora tohoto záhrobí nedělám kvůli pacientům, ale hlavně kvůli sobě a Fredovi a pak taky trošku kvůli tobě, teti. Pacienti mně můžou být ukradení... Respektive jeden z nich ne – ale musí to být ten pravý. Však ty víš, co tím myslím, že?

Grossmannová se zatváří skepticky:

Grossmannová:
 Ano, vím. Ale nějak se mi to všechno přestává líbit. Ten tvůj nápad je sice výhodný, ale jenom pro tebe a tvého milovaného Freda. Já mohu díky němu skončit leda tak ve vězení!

Tatiana:
 Ale teti! Vždyť jsi mně hned na začátku řekla, že úspěšnost léčby syfilidy je proměnlivá. Někdy se to povede, někdy ne – za to tě přece nemohou zavřít!

Grossmannová:

Já mluvím o koze a ty o voze! Princip tvého plánu je přece vzít si nemocného pacienta s velkým bohatstvím, počkat až umře, a pak jeho majetek pěkně s Fredem shrábnout, je to tak?

Tatiana:

No je.

Grossmannová:

A já prostě nemohu propustit nedolčeného pacienta se syfilidem z nemocnice jenom proto, aby tys získala nějaké peníze. Až by umřel, tak by se to všechno provalilo!

Tatiana:

Kdyby umřel u nás, tak by to možná přivodilo nějaké ty komplikace. Ale já ho před smrtí pošlu někam do Ameriky a ať si pěkně zemře tam – Američani se v tom tak rýpat nebudou...

Grossmannová:

Možná! Možná ale taky budou – zkrátka se mi to všechno pořád nějak nezdá. Že jsem ti na to vůbec před časem kývla...

Tatiana:

Já mám z toho taky strach, nemysli si. Ale jestli se to povede, vyhrabeme se s miláčkem Fredem z toho srabu, koupíme si nový velký luxusní byt, dáme výpověď v Lucernafilmu, založíme si vlastní produkci a prorazíme do světa s vlastními filmy!
A ty teti, dostaneš tučnou provizi za skvělou pomoc neteřičce...

Tatiana se rozesměje. Grossmannové to trochu zlepší náladu:

Grossmannová:

Včera jsme přijali jednoho mladíka, který vypadá docela bohatě. Takže jestli chceš, můžeš to napoprvé zkusit.

Tatiana:

Už viděl ten můj plakát tady na chodbě na zdi? Co na to říkal?

Grossmannová:

Jak to mám vědět? To jsou otázky... Proč tě to tak zajímá?

Tatiana:

No jestli jsem jeho typ.

Grossmannová:

Hele, Tatianko, s tím si vůbec nedělej starosti. I kdybys nebyla, tak ty ho stejně utáhneš na vařené nudli – já tě znám!

Tatiana se zachichotá:

Tatiana:

Tak jdeme se na toho playboye podívat. Už teď to má spočítané...

Obraz 49.
Nemocniční pokoj
 Interiér – Den

Albrecht a Franta čekají ve svém pokoji na Tatianu. Uklízejí, stelou postele, aby neměli v pokoji nepořádek.

Albrecht:

A jak to tak, Franto, vždycky probíhá?

Franta:

Většinou jenom tak nakoukne, pozdraví, zeptá se, jak se daří, a zase odejde.

Albrecht:

A nic víc?

Franta:

Kamaráde, i to stojí za to – jak se otevrou ty dveře, jak se v mezírce mezi křídlem a futry objeví její černé vlasy – uvidíš, že ti nelžu.

Albrecht:

Kvůli takové epizodce já tady stelu postel a uklízím černé slupky od banánů...

Franta:

Ale hergot, říkám ti přece, že to nedělaš pro nic za nic. Museli bychom se stydět, kdybychom jí ukázali takový bordel...
 Ještě otevři okno, dobráčku!

Franta se rozesměje. Albrecht jde otevřít okno:

Albrecht:

Hele, nech si ty přezdívký!

Ozve se zaklepání na dveře.

Zvuk:

Zaklepání.

Albrecht se u okna tak lekne, až se praští o okenici. Franta se taky lekne a omylem uklouzne po jedné černé slupce od banánu, kterou Albrecht zapomněl uklidit. Když se oba dají zase dohromady, stoupnou si doprostřed místnosti čelem ke dveřím:

Franta:

Dále.

Dveře se otevřou a vstoupí Grossmannová s Tatianou. Franta s Albrechtem se na sebe podívají.

Grossmannová:

Dobrý den, pánové, přivedla jsem tadyhle naší sponzoru, aby se s Vámi pozdravila. Tatiano, pana Vidláka už znáte, ten tu leží už dlouho, Ale pan Zvěřina nastoupil teprve včera. Nechcete si s ním trochu popovídat?

Tatiana:

Velmi ráda.

Grossmannová:

Pane Vidláku, byl byste tak hodný a šel se mnou do mé kanceláře? Potřebuji s Vámi ještě jednou projednat to stravování na pokoji.

Franta s Albrechtem se na sebe opět podívají. Vůbec nic neprobíhá tak, jak předpokládali. Frantovi se opouštět pokoj, ve kterém je Tatiana, z pochopitelných důvodů příliš nechce, ale nemá na vybranou. Když Grossmannová s Frantou odejdou, Albrecht s Tatianou v pokoji osamí.

Albrecht:

Nechcete se posadit, slečno Mandlíčková?

Albrecht upraví deku na jedné z postelí a ukáže na ní. Tatiana se s úsměvem posadí:

Tatiana:

Vy znáte mé příjmení? Odkud?

Albrecht si k ní přisedne:

Albrecht:

No přece z toho vašeho plakátu, jak visí na chodbě...

Tatiana:

Aha. To mě nenapadlo! Povězte mi něco o sobě, pane – já jsem zase zapoměla vaše příjmení...

Albrecht:

Zvěřina. Ale neoslovujte mě příjmením, není moc povedené. Používejte raději moje křesní jméno Albrecht.

Tatiana se úplně rozplyne:

Tatiana:

Ó, to je krásné jméno: Albrecht. Takové romantické...

Albrecht:

Tak vy byste ráda slyšela něco o mně?

Tatiana:

Ano, moc ráda.

Albrecht:

A co konkrétně by Vás zajímalo, slečno Mandlíčková?

Tatiana:

Třeba odkud pocházíte, něco o Vaší rodině...

Albrecht:

Já pocházím z docela dobře situované továrnické rodiny – vlastníme lihovar. Možná znáte náš stěžejní výrobek: Medovina Lipovka?

Tatiana:

Ale ovšem, že znám. Takže to vyrábíte Vy? Teda vlastně Vy ne, že ano. Spíš Vaše rodina, ne?

Albrecht:

Jak se to vezme. Oficiálně jsem v současné době ředitelem lihovaru já.

Tatiana má jasno. Tohoto člověka musí ulovit. Z toho kouká velké bohatství! V jejím obličejí se objeví výraz odhodlanosti. Přesto ale neztratí svoji prvopočáteční noblesu:

Tatiana:

Ani nevíte, jak Vás obdivuji. Já jsem jenom prostá filmová herečka, která se zatím setkala v ateliérech jen se samými neurvalci a nervózy – nikdy jsem dosud nepoznala tak noblesního člověka, jakým jste vy...

Albrecht:

Neříkejte. Noblesní možná jsem – mám dobré vychování. Ale zároveň mám také syfilis – a to snad také o něčem svědčí, ne?

Tatiana:

Věřím, že dívka, která Vás nakazila, byla neméně ušlechtilá, než jste vy.

Albrecht:

Byla ze Sicílie a já tam za ní na tři roky odjel. A když jsem se teď vrátil zpátky domů, tak bum – syfilis. Řeknu Vám, slečno, byl to šok!

Tatiana:

Doktorka Grossmannová Vás z toho dostane. O tom nepochybuje!

Albrecht:

Já o tom taky nepochybují. Slyšel jsem na ní pět chválu ze všech stran!

Tatiana:

Až se uzdravíte, Albrechte, nebude Vám, jako muži, už nic chybět. Mě můžete věřit, já se už v mužích trochu vyznám!

Albrecht se důvěřivě otáže:

Albrecht:

Vážně? A myslíte, že si mě vůbec někdy někdo vezme, když jsem měl syfilis?

Tatiana:

O tom nepochybuje. Kupříkladu já bych si Vás vzala hned!

Obraz 50.
Ložnice Tatiany a Freda
 Interiér – Noc

Večer leží Tatianin přítel Fred v posteli a čeká na Tatianu, která je ještě v koupelně. Koupelna sousedí s ložnicí a obě místnosti jsou spojeny dveřmi, které jsou nyní otevřené, takže pár spolu může komunikovat.

Tatiana (m. o.):

A tak si představ, že jsem dneska zase byla u tety na oddělení a že tam nastoupil nějaký Albrecht, který by akorát splňoval požadavky našeho plánu...

Fred:

Je bohatý?

Tatiana (m. o.):

Vlastní lihovar.

Fred:

No tak doufám, že jsi s ním navázala kontakt?

Tatiana (m. o.):

Navázala. Máme štěstí, docela po mně jede!

Fred:

Fajn. S tetou jsi se dohodla?

Tatiana vyjde v krásné noční košilce z koupelny a lehne si k Fredovi do postele.

Tatiana:

Jo. Slíbila, že ho za pár dní propustí. Řekne mu, že se léčba zdařila a že už je zdrav.

Fred:

Tak hlavně aby to všechno klaplo. Kdybych byl já na jejím místě, pro jistotu bych mu úplně vysadil všechny léky, aby se nám náhodou ještě neuzdravil.

Tatiana:

To by bylo moc podezřelé. Neboj, teta ví co dělá!

Tatiana se v posteli přitulí k Fredovi:

Stejně se ti divím, že ti vůbec nevadí, že nebudu mít svatbu ne s tebou, ale s někým úplně jiným!

Fred:

Jenomže ten jiný mě brzy zmizí z cesty a já pak s tebou stejně budu mít svatbu, jenomže to už budeš moc a moc bohatá...

Tatiana:

Kdybich tě tak neměla ráda, tak takovou hrošárnu nikdy neudělám.

Fred:

Jenomže mě máš ráda. A peníze máš taky ráda...

Fred Tatianu políbí.

Tatiana:

Horší to bude, jak s tím Albrechtem pojmu svatební noc...

Fred:

On je to snad nějaký starý dědek?

Tatiana:

Kdepak. Je to mladý kluk. Sympatický, chytrý, ale nakažený syfilidou. Vždyť to od něho můžu v posteli chytnout?

Fred:

No tak to teda máš pravdu, to je problém. On si bude přece myslet, že už je zdravý. A neužít si se svou ženou svatební noc a ani žádnou jinou další – to teda nevím, jak mu tohle vysvětlíš...

Tatiana:

Co já? Ty to vymysli! Tvůj to byl nápad!

Fred:

Ted' to řešit nebudu. Až přijde čas. Ted' ho hlavně musíš svézt a dotáhnout až před oltář! Zbytek detailů dovyřeším v průběhu.

Tatiana:

Než umře, to taky může trvat léta.

Fred:

No a? Vždyť se stejně budeme celou tu dobu spolu scházet a vídat, takže nám to ani nepřijde. Svatba je jenom formalita – je jedno, jestli jí uskutečníme dřív nebo později...

Tatiana:

Ty jsi se vším hned hotový!

Fred:

Jsem režisér – realista. Řeším problémy okamžitě, efektivně a jednou pro vždy! Jednou to oceníš, drahá...

Fred začne Tatianu líbat a rukou zhasne lampu za sebou.

Obraz 51.
Zahrada Zvěřinových
 Exteriér – Den

Ve slunném jitru si hoví na zahradním nábytku Evelyn a Karel. Popíjejí medovinu a zhluboka dýchají čerstvý vzduch. Soňa Matulová s novinami v ruce přibíhá k plotu, který odděluje její zahradu od Zvěřinových, a volá na Evelynu:

Soňa:
 Paní Zvěřinová! Můžete na slovíčko?

Evelyna:
 Samozřejmě, paní Matulová.

Karel tedy pomůže své matce na nohy a posléze podpírá její vetché tělo při chůzi k plotu po navlhle trávě.

Tak copak se děje?

Soňa ukáže Evelyně přes plot inzertní stránku v novinách, které si s sebou přinesla:

Soňa:
 Víte, jak jste mi ještě před tím naším odjezdem na dovolenou říkala, že sháníte novou hospodyní místo Irmu?

Karel se tázavě podívá na svoji matku. Ta ovšem nehne ani brvou a s ledovým klidem prohlásí:

Evelyna:
 Ano. Pamatuji. Ráda bych se Irmu zbavila – je moc drzá.

Soňa:
 No tak já jsem právě vyčetla, že tady v té inzerci je velmi solidní nabídka jedné postarší hospodyně...

Karel skočí Soně do řeči. Stále nemůže uvěřit matčině podlému jednání:

Karel:
 Maminko, tak vy nikomu nic neřeknete a sháníte za našimi zády novou hospodyní?

Evelyna:
 Proč ne? Celý dům by si oddechl. Všichni tam Irmu nenávidí...

Karel:

Všichni ne, maminko. Mluvte za sebe. Martině ani mě například Irma vůbec nevdává. A Albrecht? Ten jí má rád možná ještě víc! Počkej, co ti řekne, až se vrátí a Irma bude propuštěná.

Soňa:

No já teda nevím, pane Zvěřino, ale podle mého názoru po návratu z té kliniky už asi Albrecht nebude mít moc chuti starat se o nějaké holky. Klidně Irmu propust'te...

Karel s Evelynou se zarazí, podívají se nejprve jeden na druhého, a pak upřou své zraky na Soňu:

Evelyna:

Z jaké kliniky?

Soňa:

Přede mnou to nemusíte tajit, paní Zvěřinová. Manžel mně to všechno řekl. Ale nemusíte se bát – já jsem jako hrob!

Karel:

Co nemáme tajit? Co Vám manžel řekl? O čem to vlastně mluvíte?

Soňa se zarazí:

Soňa (udíveně):

No já jsem si myslela, že to víte, že...

Evelyna:

Co víme?

Soňa:

No že má syfilis a je v nemocnici na léčení.

Karel ještě stačí zachytit omdlívající Evelynu do rukou, a pak pod vahou jejího těžkého těla spadne i s ní na zem. Soňa upustí noviny a odběhne od plotu, zřejmě zatelefonovat svému manželovi doktorovi. Slunné letní jitro se zdá najednou sychravější než na začátku.

Obraz 52.
Nemocniční chodba
Interiér – Den

Na oddělení přichází Tatiana s malým papírovým balíčkem v rukou. Zřejmě se jedná o něco křehkého, protože Tatiana se úpěnlivě snaží nést balíček jako košík s kopou vajec.

Zvuk:
Tatianiny kroky.

Tatiana projde chodbou až k Albrechtově a Frantově pokoji, zaklepe na jeho dveře a vstoupí dovnitř.

Obraz 53.
Nemocniční pokoj
 Interiér – Den

Po vstupu Tatiany do pokoje nastane v místnosti chaos. Albrecht s Frantou, kteří právě odpočívali na svých postelích, vyskočí a vrhnou se k věšáku pro župany. Být viděni Tatianou jen vy pyžamech jim nepřipadá důstojné. Albrecht se při spěšném oblékání svého županu udiveně zeptá Tatiany:

Albrecht:

Tatiano, co tady děláte? Vždyť jste tu byla včera. Myslel jsem si, že přicházíte jenom občas...

Tatiana se usměje:

Tatiana:

Přicházím, když mám důvod.

Albrecht se také usměje:

Albrecht:

A jaký máte dnes, jestli se mohu zeptat.

Tatiana:

Upekla jsem ráno jablečný koláč, a pak si vzpomněla na Vás, Albrechte. Zdejší pokrmy se jistě nevyrovnají kvalitní a chutné domácí stravě...

Vy si zasloužíte, abych Vám přinesla trochu toho mého koláče ochutnat, Albrechte!

Tatiana rozbálí balíček, který přinesla, a na svět vykoukne pár nařezaných kousků jablečného koláče.

Albrecht:

Že si děláte škodu, slečno Mandlíčková. Jak já se Vám za to odvděčím?

Tatiana:

Ale to nestojí za řeč. Vezměte si.

Albrecht si nabídne ten největší kousek a s chutí se do něj zakousne:

Albrecht:

Je to vynikající. Tak dobrý koláč jsem ještě nejedl...

Albrecht s Tatianou se rozesmějí.

Tatiana:

Vy tedy umíte hrát a předstírat. Ani já bych se za obdobný herecký výkon nemusela stydět...

Albrecht:

Ale já to opravdu myslím vážně. Franto, pojď také ochutnat!

Franta, který byl až do té chvíle v pozadí, přistoupí ke koláčům a podívá se na Tatianu. Ta ho pobídne:

Tatiana:

No jen si vezměte. Mám toho dost.

Franta se zakousne do koláče.

Franta:

Děkuji, slečno. Je to dobré.

Franta se opět vzdálí.
Albrecht se podívá Tatianě přímo do očí:

Albrecht:

Kdybych nemusel být zavřený tady, tak bych Vás někam pozval. Třeba do restaurace nebo do divadla.

Tatiana:

Nebo do kina. Na můj vlastní film...

Albrecht:

Vysmíváte se mi?

Tatiana:

Kdepak. Naopak se na to těším. Tak ráda bych šla s Vámi kamkoliv...

Albrecht:

Taky bych s Vámi šel do kina na Váš vlastní film – docela by mě to zajímalo, jak vypadáte na stříbrném plátně...

Jenomže to jsou všechno jen plonková slova do větru! Skutečnost mě žádné vycházky neumožňuje!

Tatiana:

Náhodou jsem včera mluvila s doktorkou Grossmannovou a ta mě řekla, že se léčíte docela slibně a brzo již budete z nemocnice propuštěni!

Franta, dívající se z okna, se otočí na Albrechta:

Albrecht:

Vždyť jsem sotva nastoupil. Že by ten jejich slavný preparát zabíral tak rychle? Slyšíš to, Franto?

Franta:

Co jsi říkal?

Albrecht:

Ptám se tě, jak rychle zabírá ten arzenobenzolový preparát?

Franta:

Rychle. Když má člověk štěstí, za pár dní je zase fit! O tom se ale bohužel zrovna u mě hovořit nedá. U mě to bylo dlouho na bodu mrazu a až teď, když mě nasadili penicilin, se to začalo trochu zlepšovat...

Tatiana:

Určitě se z toho taky dostanete, pane Vidláku. Albrecht ale asi dříve...
No nic. Ten koláč Vám tady nechám a pěkně ho dopapejte. Já už musím běžet – za dvě hodiny točím v ateliéru další scénu. A to se ještě chci zastavit na pár slov s doktorkou Grossmannovou v její kanceláři...

Tatiana položí balíček s koláči na nejbližší postel a zamává oběma pacientům.

Poslední pohled před zabouchnutím dveří je z Tatianiny strany věnován Albrechtovi.

Tak se zatím mějte. Hlavně vy, Albrechte!

Franta:

Ta teda po tobě jede – jinak se to říct nedá! V životě sem nepřišla dva dny po sobě. A to jsem tady už nějakou dobu...

Albrecht:

Přišla kvůli tomu koláči, no.

Franta:

To víš, tomu věř!

Ozve se zaklepání a do pokoje nakoukne Markéta:

Markéta:

Tak přeci je to váš pokoj!

Markéta za sebou zavře dveře a pohodí hlavou na chodbu:

Markéta:

Co tady dělala ta černá koza? Pokud vím, tak dneska neměla plánovanou návštěvu...

Albrecht:

Tys jí viděla odcházet?

Markéta:

Jo. Zrovna jsem se na chodbě ptala sestry, kde vás dva najdu.

Franta:

Že tě sem vůbec pustili? Tohle je přece pánské oddělení...

Markéta:

Přemluvila jsem kde koho. Sháním vás už druhý den!

Ve Frantově hlase se objeví jistá dávka ironie:

Franta:

A co nám potřebuješ, Markétko?

Markéta odsekne:

Markéta:

Tobě nic, Frantíku! Já jdu hlavně za Albrechtem.

Albrecht:

To se teda divím.

Markéta:

Já se taky divím. Nejprve mně slíbíš, že mě pomůžeš, a pak jsi k nenalezení...

Albrecht:

Já jsem něco takového slíbil?

Markéta:

No přece tenkrát u té snídaně jsi říkal, že mě chceš pomoci. Chceš to snad teď popřít?

Albrecht:

Ne, to ne. Já si na to samozřejmě pamatuji a rád ti pomohu. Ale musím vědět jak.

Markéta:

A to já už právě vím. Přemýšlela jsem dlouho nad tím, co bych si ještě před smrtí přála, co jsem ještě nikdy nezažila. A pak jsem přišla na to, že tím přáním je láska. Tu jsem dosud nepoznala a chtěla bych ji alespoň jednou ve svém životě okusit.

Albrecht:

Aha. A jak si to jako konkrétně představuješ?

Markéta:

Zamilovala jsem se do tebe, Albrechte – to jsi to ještě nepochopil?

Franta v rohu vyprskne smíchy. Markéta si toho nevšímá a čeká na Albrechtovu reakci:

Albrecht:

A co čekáš ode mě?

Markéta:

No přece abys mojí lásku opětoval!

Albrecht:

Já tě ale rád nemám – do lásky se přece nedá nutit! Kromě toho o moji lásku přece v tomto případě vůbec nejde. Jde o tu tvoji – a tu, jak říkáš, již zažíváš, takže je všechno v pořádku, ne? Já tě od lásky ke mně odrazovat nebudu, ale nechtěj to po mně!

Markéta:

Ty jsi teda sobec! Na smrt nemocnému člověku nesplníš jeho poslední přání!

Albrecht:

Splnil bych. Ale nesmělo by být tak osobní...

Obraz 54.
Nemocniční chodba
Interiér – Den

Na oddělení přichází Karel Zvěřina. Rozhlíží se na chodbě, pak zastaví jakousi zdravotní sestru, která nese štos vyžehlených složených prostěradel:

Karel:

Sestro, prosím Vás, kde bych tady našel někoho kompetentního, kdo to tady vede?

Sestra:

Doktorka Grossmannová – páté dveře vpravo.

Sestra ukáže Karlovi směr, kterým se má vydat, a pokračuje se svým břemenem dále svojí cestou.
Karel najde dveře doktorky Grossmannové a rozhodne se na ně zaklepat.

Obraz 55.
Kancelář doktorky Grossmannové
 Interiér – Den

Grossmannová zrovna sedí na své židli a nad ní stojí Tatiana. Obě dvě pročítají Albrechtovy papíry a přemýšlejí, jak to nejlépe udělat, aby jejich ďábelský plán nikdo nikdy neodhalil.

Zvuk:
 Zaklepání.

Zaklepání na dveře kanceláře se obě ženy leknu a rychle papíry schovají. Tatiana se vedle Grossmannové narovná.

Grossmannová:
 Dále.

Dveře se otevřou a do kanceláře vstoupí Karel.

Karel:
 Dobrý den. Předpokládám, že vy jste doktorka Grossmannová. Je to tak?

Grossmannová:
 Ano, jsem. Co si přejete?

Karel:
 Já se jmenuji Karel Zvěřina a hledám tady na Vašem oddělení svého vnuka Albrechta Zvěřinu. Prý se tady léčí. Mohl bych s ním mluvit?

Grossmannová a Tatiana se na sebe podívají a naprázdno polknou. Stojí před nimi příbuzný člověka, kterého se snaží připravit o život. Grossmannová se z šoku probudí jako první:

Grossmannová:
 Ano, zajisté. Hned ho nechám zavolat. Vy se mezitím posaďte – prosím!

Grossmannová ukáže na prázdnou židli naproti jejímu stolu. Karel se posadí a zatímco se rozhlíží po kanceláři, strčí Grossmannová do Tatiany, která stále ještě stojí vedle ní:

Skočte pro Albrechta, slečno Mandlíčková!
 A hod'te sebou!

Grossmannová zasyčí:

Tatiana:
Ale já pospíchám...

Tatiana chtě nechtě opustí kancelář a
Grossmannová se usměje na Karla:

Grossmannová:
Mlč a švihej!

Karel suše poznamená:

Pan Albrecht patří k našim vzácným
pacientům! Jeho léčba se zatím vyvíjí velmi
slibně – asi už ho brzy pustíme domů...

Karel:
To rád slyším.

Obraz 56.
Nemocniční pokoj
 Interiér – Den

Markéta pláče – klečí Albrechtovi u nohou a drží ho za ruce. Albrecht je na rozpacích.

Markéta:

Albrechte, já tě miluji. Miluji a nemohu bez tebe žít. Už když jsem tě poprvé viděla v té jídelně, tak jsem se do tebe zamilovala. Já teď umírám a ty mě nesmíš takhle trápit. Když jsem před chvílkou viděla tu nafoukanou herečku, jak odtud odchází, měla jsem na ní takový vztek... Albrechte, nemuč mě ještě víc, než ta moje zpropadená nemoc!

Albrecht:

Ale vždyť já jí mám taky.

Markéta:

Jenomže ty se vyléčíš – já už ne. Ty máš ještě život před sebou, ale mě už zbývají poslední vteřiny! To to sakra nedokážeš pochopit?

Z ničeho nic se rozrazí dveře a do pokoje vpadne Tatiana. Když spatří na zemi klečící Markétu, trochu se zarazí. Rychle se ale zase vzpamatuje, mlčky popadne Albrechta vystrčí ho z pokoje. Pak za sebou zavře dveře. Franta přistoupí k Markétě a pomůže jí vstát ze země. Markéta se na něho podívá s tváří plnou slz:

Markéta:

Viděl jsi to? Franto, já asi spáchám sebevraždu...

Obraz 57.
Nemocniční chodba
Interiér – Den

Tatiana táhne Albrechta od jeho pokoje ke kanceláři doktorky Grossmannové.

Albrecht:
Co se děje?

Tatiana se podívá Albrechtovi do očí:

Tatiana:
Přišel Váš dědeček. Sedí v kanceláři u doktorky Grossmannové.

Albrecht se zamyslí:

Albrecht:
To není možné. Nemohl se cokoliv dozvědět...

Tatiana:
Hele, nemusíte mu zatím říkat nic o mě. Že jsme si spolu povídali, že jsem Vám přinesla koláč... Víš, tihle starší pánové bývají hodně konzervativní a když se před nimi vysloví slovo „filmová herečka“, tak si pod tím okamžitě představí nějakou nemravnou a nečestnou ženu...

Albrecht:
Nevidím důvod, proč bych se mu o Vás zmiňoval, slečno Mandlíčková.

Tatiana:
No třeba kdyby jste se chtěl pochlubit, že jste se setkal se známou tváří, i když já vlastně zase ani tak moc slavná nejsem... No to je jedno. Prostě nic mu neříkejte!

Albrecht:
Jasně, buďte bez obav. Možná to ani není on, protože, jak říkám, takřka nikdo o tom, že jsem zde, neví.

Tatiana vytáhne z kapsy malý papírek a podá ho Albrechtovi:

Tatiana:
Brzy Vás už pustí. Tady máte moje telefonní číslo – budu mít radost, když mě někdy zavoláte...

Albrecht si schová papírek do kapsy od županu:

Tatiana s Albrechtem dojdou ke dveřím doktorčiny kanceláře a Tatiana na ně zaklepe. Pak je otevře a strčí Albrechta dovnitř:

Z kanceláře se ozve doktorčin hlas:

Grossmannová vyběhne z kanceláře a nechá Albrechta s jeho dědem v místnosti o samotě. Tatiana zavře dveře.

Albrecht:
Děkuji. Určitě zavolám!

Tatiana:
Paní doktorko, tak tady ho máte.

Grossmannová (m. o.):
Vy už odcházíte, slečno Mandlíčková?

Tatiana:
Ano. Zatím nashledanou.

Grossmannová (m. o.):
Počkejte! Já Vás doprovodím! Alespoň budete mít soukromí...

Obraz 58.
Kancelář doktorky Grossmannové
Interiér – Den

Karel vybídne Albrechta, aby si sedl na židli
doktorky Grossmannové:

Karel:

Sedni si, Albrechte. Jsi nemocný, neměl bys
stát...

Albrecht poslechne a posadí se.

Albrecht:

Ty už víš, co mi je?

Karel:

Zhruba.

Albrecht:

A jak ses to dozvěděl? Věděl o tom jen
doktor Matula. To on to prásknul, že jo?

Karel:

Řekla nám to jeho žena.

Albrecht:

Ještě lepší. Matula si pustil pusu na špacír
před největší drbnou z okolí – pěkná práce!

Karel:

Ty máš ještě náladu na fórky?

Albrecht:

Mám. Tak špatně mě není. Léčba je úspěšná
– prý se brzy dostanu zase domů...

Karel:

Tak to je dobře. Proč jsi nám nic neřekl o
tom, co ti je a kam nastupuješ?

Albrecht:

Protože jsem měl strach, že mě zavrhnete a
vyhodíte z baráku. Ten syfilis jsem totiž
chytil od Sofie a tu, pokud vím, příliš v lásce
nemáte, když vám prakticky na tři roky
rozbourala rodinu!

Karel:

Tady nejde o nějakou Sofii, ale o tebe. Jsi
naše dítě – jak sis jen mohl myslet, že

bychom tě v takové těžké chvíli vypakovali na ulici? Samozřejmě že bychom ti pomohli...

Albrecht:

Na tom jste se doma shodli všichni, anebo to tvrdíš jenom ty?

Karel:

Většina rodiny o tvé nemoci ještě neví... Když se Matulová podřekla, byl jsem u toho jenom já a moje matka. Ta okamžitě omdlela a doktor Matula jí musel odborně vzkřísit. Ještě, že byl zrovna doma...

Albrecht:

Tak to ostatním raději ani neříkejte.

Karel:

Taky si myslím. Ten výmysl s tím italským kurzem je naštěstí dobře uvěřitelná kamufláž, takže se to snad podaří ututlat navěky. Na tom jsme se s mojí matkou shodli. Až se vrátíš domů, tak si oddechneme!

Albrecht:

Snad to bude co nevidět – dneska si promluvím s Grossmannovou, jak to se mnou vypadá...

Karel:

Dobře. Tak já půjdu. Podstatné věci jsme si vyříkali – teď už jenom léčbě zdar!

Karel si stoupne a Albrecht také. Podají si ruce.

Albrecht:

Děkuji dědo. Neboj, já se z toho dostanu.

Karel:

Já v to, Albrechte, pevně doufám.

Karel se otočí a otevře dveře z kanceláře. Málem se v nich srazí s Grossmannovou, která zřejmě poslouchala za dveřmi.

Grossmannová:

Promiňte, pane...

Karel odkráčí a Grossmannová vpluje do kanceláře.

Karel:

Nic se nestalo, paní doktorko. Sbohem!

Albrecht:

Paní doktorko, dobře, že jste se vrátila. Potřebuji si s Vámi promluvit.

Grossmannová:

Tak mluvte.

Grossmannová přejde ke své židli a sedne si na ní. Albrecht se posadí na místo, kde ještě před chvílí trůnil Karel.

Albrecht:

Rád bych se zeptal, jak to se mnou vypadá? Kdy mě už pustíte?

Grossmannová:

Už brzy, pane Zvěřino. Brzy... Poslední krevní testy jsou již v naprostém pořádku – arzenobenzoláč pravděpodobně skvěle zabral!

Albrecht se nadchne:

Albrecht:

Takže já jsem už zdravý?

Grossmannová, i když ví, že to není pravda, ledově souhlasí:

Grossmannová:

Dejme tomu. Asi zítra Vás už pustím.

Albrecht vyskočí ze své židle a vlepí Grossmannové obrovskou pusou:

Albrecht:

Paní doktorko, to je ta nejlepší zpráva, kterou jste mně mohla sdělit! Já Vám, hrozně moc a moc za všechno děkuji. A nikdy na Vás nezapomenu!

Grossmannová mávne rukou:

Grossmannová:

Ale to klidně zapomeňte – rychle zapomeňte...

Grossmannová se zamyslí. Pak plácne první nesmysl, který jí jen vytane na mysli:

Albrecht:

Ne ne. Já si Vás velmi vážím. Co mi navrhuje jako ideální doléčovací kúru?

Grossmannová:

Jed'te třeba někam do přírody a tam se pořádně nadýchejte čerstvého vzduchu – to hodně pomáhá...

Albrecht:

Vážně? Ale já jsem snad nic s plícemi neměl...

Grossmannová rychle objasní svojí tezi:

Grossmannová:

Příroda a čerstvý vzduch je univerzální léčitel – pomůže Vám opět nabrat síly a chuť do života. Obojí teď budete jistě hodně potřebovat!

Albrecht se zamyslí:

Albrecht:

To teda budu...

Obraz 59.
Nemocniční pokoj
 Interiér – Den

Albrecht se balí. Je již oblečen do normálního obleku a pyžamo s županem společně s dalšími věcmi skládá do kufříku, který leží otevřený na Albrechtově posteli. Franta leží na své posteli a sleduje Albrechtovo počínání:

Franta:

Kdo by to byl býval řekl, že tebe pustí domů dřív než mě, co? Když jsi před pár dny nastupoval, mě to teda vůbec nenapadlo!

Albrecht:

Však ty se taky dočkáš.

Franta:

Ale to jo. Poslední krevní testy už vypadaly dost nadějně – ale znáš Grossmannovou. Ta pustí člověka domů, až když si je stoprocentně jista, že už je zcela zdrav! Snad příště...

Albrecht:

Až tě pustí, tak za mnou přijed' na chatu do Sulislavi. Já tam teď budu dlouho bydlet a užívat si čerstvého vzduchu.

Franta:

Trefím tam vůbec?

Albrecht:

Určitě – nasedneš na Wilsonáku do vlaku a za chvíli jsi tam. A na nádraží se už pak doptáš, kde má chatu „ta lihová buržoazní famílie“! Jinak nám tam snad nikdo neřekne...

Franta:

Tomu věřím. Na vesnici jsou jiné mravy – pocházím z vesnice! Tamní mentalita je čistá a nezkažená touhou po bohatství, penězích a majetku. Tam je tím největším bohatstvím dobrá úroda a dva kýble kravského mléka, nadojeného za jeden den.

Albrecht se uchichtne. Pak ale zvažní:

Albrecht:

Hele, hlavně ale nic neříkej Markétě.

Franta:

Proč ne?

Albrecht:

No aby za mnou taky nechtěla přijet!

Franta:

Blázníš? Vždyť je na umření! Grossmannová by jí na výlet určitě nepustila.

Albrecht:

To máš vlastně pravdu. No tak na to zapomeň!

Albrecht zaklapne kufr, rozhlédne se po pokoji, jestli náhodou ještě nekrně něco nezapomněl, a pak podá ruku Frantovi:

Franta Albrechtovu ruku pevně stiskne:

Zatím se měj a budu se v Sulislavi těšit!

Franta:

Já taky – určitě přijedu!
Nashledanou, kamaráde!

Obraz 60.
Před nemocnicí
 Exteriér – Den

Před nemocnicí čeká na Albrecht Přemek
 Průcha s autem.
 Jakmile vyleze Albrecht ze dveří, Přemek mu
 vyjde naproti.

Přemek:
 Dobrý den, Albrechte!

Albrecht:
 Nazdar Přemku – dnes je ale krásný den!

Přemek převezme od Albrechta jeho kufr a
 hodí jej na zadní sedadlo automobilu. Pak
 otevře Albrechtovi dvířka:

Přemek:
 Ano. Slunce dnes pálí jako divé. Máte
 dobrou náladu?

Albrecht nastoupí do vozu a Přemek za ním
 zabouchne dvířka.

Albrecht:
 Ano. Kdo by neměl v takovém pařáku? Vy
 snad nemáte dobrou náladu, Přemku?

Přemek oběhne auto a sedne si za volant.

Přemek:
 Ale jo. Rád Vás zase vidím. To víte, když mě
 pan Karel řekl, abych pro Vás dojel do
 nemocnice, tak mě srdce leknutím spadlo až
 do kalhot!

Albrecht si uvědomí, že Přemek vlastně
 vůbec nic neví. Rychle mu proto objasňuje
 situaci:

Albrecht:
 Nic to nebylo. Jenom úplně normální
 vyšetření po návratu z ciziny...
 Nikomu o tom samozřejmě nemusíte nic
 vykládat – ani mé rodině ne.

Přemek:
 Na moji diskrétnost se, pane, můžete
 spolehnout!

Přemek nastartuje motor a Albrecht se
 k němu nakloní:

Albrecht:

Já vím. Jenom jsem na to za ty tři roky už trochu zapomněl...

Albrecht s Přemkem se zasmějí a automobil se rozjede od nemocnice pryč.

Obraz 61.
Hala
 Interiér – Den

Albrecht s kufrem v ruce vstupuje do haly. Ze salonku zrovna vychází Irma a nese špinavé nádobí do kuchyně.

Irma:
 Á, dobrý den, pane.

Albrecht:
 Dobrej, Irmo.

Z kuchyně vychází Alžběta a pohotově přebírá od Irmy špinavé nádobí:

Alžběta:
 Ukaž, já to už donesu sama. Ty raději odnes Albrechtovi jeho kufr do pokoje a vyndej z něho špinavé prádlo.

Albrecht podá Irmě kufr a ta s ním vyběhne po schodech do prvního patra. Alžběta s nádobím v ruce se podívá zvědavě na Albrechta:

Tak co? Jak je? Už je všechno v pořádku?

Albrecht:
 Zdá se. Podle doktorky jsem už zdravý.

Alžběta:
 Tak to ráda slyším. Celou dobu, co jsi byl pryč, jsem nemyslela na nic jiného než na tebe!

Albrecht:
 Děkuji, Alžběto!
 Všichni jsou v salonku?

Alžběta:
 Ano. Čekají na tebe.

Albrecht se vydá do salonku a Alžběta zase se svým špinavým nádobím do kuchyně.

Obraz 62.
Salonek
Interiér – Den

Albrecht vstoupí do salonku, kde je shromážděna celá jeho rodina. Evelynu, Karel, Zora a Martina opět sedí u stolku vedle krbu a popíjejí medovinu. Věra si hraje s dětmi na nedalekém koberci.

Albrecht:
Tak jsem tady!

Většina přítomných se podívá na Albrechta a usměje se. Někdo potichu pozdraví, někdo jen tak pokývne hlavou. Martina vstane a políbí Albrechta.

Martina:
Ahoj, Albrechtku! Pojd' si sednout a vyprávěj. Jak ses měl na kurzu?

Albrecht se posadí do volného křesla a podívá se na Karla a na Evelynu. Ti ovšem na sobě nedají vůbec nic znát, že vědí o Albrechtově tajemství. Naopak ho také pobízejí, aby jim vyprávěl o kurzu:

Evelyna:
V Krkonoších jsi už léta nebyl. Naposledy v dětství a na to si už ani nemůžeš pamatovat. Jak se ti tam líbilo?

Karel:
A nezlobili tě studenti moc? Byla mezi nimi pěkná děvčata?

Albrecht:
Jo, bylo to všechno fajn. Krkonoše se mi líbily, studenti nezlobili a děvčata? Děvčata tam také byla, ale spíše chytrá než hezká... Italština všem docela šla – Češi jsou hodně učenliví!

Karel se snaží mluvit lhostejně, ale z hlasu mu přesto číší malá dávka zvědavosti:

Karel:
Tak to rád slyším. Co Přemek? Čekal na tebe před nádražím? Poslal jsem ho tam.

Albrecht:

Jo, byla to bomba. Akorát tam přijížděl, když jsem vylezl ze dveří. Popovídali jsme si...

Karel:

A dobrý, jo?

Albrecht:

Jo, dobrý. Řekli jsme si všechno důležité! Jestli nebudete mít nic proti tomu, tak bych teď rád odjel na pár dní na chatu. Potřebuji si po tom vyčerpávajícím kurzu trochu odpočinout!

Martina:

Jak chceš. Klidně tam pojedu s tebou...

Albrecht:

Ne, to není třeba. Chtěl bych být úplně sám. Stejně budu chodit celé dny na ryby, takže bys zůstávala v chatě sama.

Ozve se domovní zvonek a za malou chvíli už stojí v salonku doktor Stránský.

Stránský:

Dobrý den. Omlouvám se, že Vás ruším, ale je to důležité!

Albrecht:

Co se stalo, doktore?

Stránský:

Ta Američanka, která chce koupit Váš lihoval, mně napsala, že už je na cestě do Československa a že hodlá kontrakt stůj co stůj co nejdříve podepsat!

Albrecht:

Vždyť jsem Vás prosil, abyste se pokusil od té předkupní smlouvy nějak legálně odstoupit.

Stránský:

Já vím, jenomže to není tak jednoduché!

Albrecht:

Musíte to ještě zkusit. Já lihoval prodávat nehodlám. Zítra odjedu na chatu a vy zkuste tu americkou bábu mezitím ještě nějak

přemluvit. Budu Vám pravidelně volat, jak se to vyvíjí.

Stránský:

No jak myslíte. Já se na to tedy ještě podívám, ale nic neslibuji! Až ta ženská přijede, tak to s ní ještě jednou proberu, tentokráte osobně, a zkusím jí navrhnout nějakou jinou krachující firmu, kterou by mohla namísto Vašeho lihovaru zakoupit. Mám totiž více klientů...

Albrecht s úsměvem nalije Stránskému skleničku medoviny a podá mu jí.

Albrecht:

Výborně. To je ono. Musíte jí hodit laso – navést jí úplně jiným směrem! Držím Vám palce, doktore!

Stránský panáka vyprázdní:

Stránský:

Budu dělat, co budu moci...

Obraz 63.
V automobilu
 Exteriér – Den

Za nádherného slunného dne projíždí automobil, řízený Přemkem Průchou a vezoucí na zadním sedadle Albrechta, zelenou krajinou a jeho posádka je ve výborném rozpoložení.

Když automobil mine motocykl se dvěma četníky, nakloní se Albrecht dopředu k Přemkovi a řekne:

Albrecht:

Přemku, znáte ten vtip, jak dělá četník zkoušky? V obušku je výborný, v odposlechu také, jen v zeměpisu je nedostatečný – neví, jaké je hlavní město Anglie. Kolegové mu tedy poradí, aby si to napsal na podrážku. Četník to udělá a při zkoušce odpoví: „Hlavní město Anglie je Baťa Zlín.“

Přemek se zasměje:

Přemek:

Já znám lepší: Dva četníci nalézají před gymnáziem mrtvolu a píší protokol: „Mrtvola leží před gymnáziem – Karle, jaký se píše i?“ Karel se podrbe za uchem: „Víš co? Přetáhneme ho radši před poštu.“

Albrecht se rozchechtá na celé kolo a Přemek má radost, že svého pána pobavil. Na Albrechtovi je jasně vidět, jak vynikající má náladu. Po návratu z nemocnice se mu pochopitelně citelně zlepšila.

Obraz 64.
Před chatou
 Exteriér – Den

Chata Zvěřinových stojí na samotě na kopci nad obcí Sulislav. Bydlí v ní místní hajný Jaroslav Větrovec se svojí ženou Libuškou a dcerou Kateřinou. Větrovcovi po dobu nepřítomnosti Zvěřinových spravují jejich chatu.

Když příjezdovou cestou přijíždí automobil s Albrechtem ke chatě, Větrovcovi stojí na zápraží a chystají se Albrechta přivítat. Jejich lovecký pes César vzrušeně pobíhá kolem automobilu a štěká na Albrechta. Přemek má co dělat, aby ho nepřejel.

Zvuk:

Motor auta.

Štěkot psa.

Automobil zastaví těsně před vchodem do chaty a Albrecht z něho vystoupí.

Dobromyslně zkrotí Césara, který na něho začal skákat, a vezme si ze zadního sedadla automobilu svůj kufr.

Albrecht:

Tak Přemku, děkuji Vám, že jste mě sem odvezl, a teď zlomte vaz! Nashledanou.

Přemek:

Nashledanou a užijte si to tady!

Albrecht:

Děkuji.

Přemek před chatou otočí auto zpět na příjezdovou cestu a zmizí v dálce.

Zvuk:

Motor auta.

Albrecht za neustálého obtěžování Césarem, který skáče a skáče, vyrazí k zápraží, kde stojí tři lidé, se kterými se neviděl již mnoho let.

Albrecht:

Tak dobrý den, Větrovcovi! Rád vás všechny vidím.

Větrovec se usměje:

Albrecht na zápraží položí svůj kufr na zem a stiskne si s Větrovcem ruku:

Neposedný César kufr porazí a ten spadne z kamenného zápraží z výšky na dvorek. Větrovec pochopí, že je načase, aby svého čtyřnohého společníka konečně řádně okřikl:

César, jelikož je lovecký pes, patřící hajnému, a tím pádem nucený býti svému pánovi oddaný, sklopí ukřivděně hlavu a zaleze do své boudy u plotu.

Albrecht pokývá hlavou a otočí se na paní Větrovcovou. Obejmou se:

Jejich objetí povolí.

Větrovec:

My tebe taky, Albrechte. Naposledy jsi tu byl těsně po maturitě.

Albrecht:

Tak ještě jednou dobrý den, pane Větrovec!

Větrovec:

Césare! Cos to provedl? Vždyť ty jsi Albrechtovi zničil kufr – vlastně to, co v něm má! To se dělá? Do boudy!

Albrecht:

Teda ten je ale poslušný...
Nový co? Tedy aspoň já si na něj nepamatuji...

Větrovec:

Jo. Máme ho teprve druhým rokem. Je sice trochu živější, ale jinak si na něj nemohu stěžovat – své povinnosti služebního mysliveckého psa plní bezchybně!

Albrecht:

Paní Větrovcová, na Vás a na Vaši skvělou bábovku jsem se těšil nejvíc!

Větrovcová:

Ale nepovídej, Albrechte. Alžběta umí upéct jistě taky tak dobrou bábovku, ne-li dokonce lepší!

Albrecht:

To je možné, ale Alžběta toho má moc a nemůže v žádném případě dát každému jídlu,

Větrovcová se ušklíbne:
 které dělá, tolik lásky, jako vy, paní
 Větrovcová!

Větrovcová:
 To mám brát jako lichotku nebo jako urážku,
 že jsem tak líná a pomalá...

Albrecht úšklebek Větrovcové opětuje:

Albrecht:
 Vyberte si!

Albrecht se otočí na Kateřinu, půvabnou
 mladou veselou dívku:

Kateřino, a ty jsi další objekt, který jsem ty
 tři roky postrádal...

Albrecht Kateřinu přátelsky políbí:

Kateřina:
 Albrechte, ty jsi takový kecka!

Do hovoru se vloží Větrovcová:

Albrecht:
 Máš už nějakého kluka?

Větrovcová:
 A kdepak by ho asi tak splašila? Vždyť je
 celé dny jenom tady – na samotě.

Kateřina:
 Ale maminko. Vždyť snad chodím do práce
 ne?

Větrovec si odkašle a medově s ironií v hlase
 zkrátí svojí manželku:

Větrovcová:
 To je stejné, jako kdybys byla doma – na
 obecním úřadě za stolem a v brýlích neulovíš
 ani starostu. A tomu je při tom už přes
 šedesát!

Větrovcová pochopí, že zašla dál, než
 původně chtěla. Zatváří se trapně:

Větrovec:
 Libuško, co kdybys trošičku přibrzdila a
 uvedla Albrechta do světnice?

Všichni čtyři vejdou do chaty.

Větrovec:
 Vidíš, na to bych úplně zapomněla. Tak
 pojd', Albrechte. Pojd'!

Obraz 65.
Světnice
 Interiér – Den

Ve velké malebné světnici, osvětlené sluncem,
 sedí u stolu Albrecht nad polévkou, kterou
 mu právě nalila paní Větrovcová. Zatímco
 Větrovec s Kateřinou, sedíce kolem
 Albrechta, ho sledují, jak mu chutná, Libuška
 Větrovcová, namísto hovění na židli, poletuje
 kolem kachlíkových kamen uprostřed
 světnice a pracuje na přípravách dalších
 pokrmů.

Větrovec:

Tak Albrechte, nech si chutnat!

Albrecht:

Děkuji.

Albrecht začne jíst, Kateřina se k němu
 nakloní:

Kateřina:

A vyprávěj, jak ses vlastně měl na Sicílii?

Albrechta Kateřinina prosba zřejmě dost
 rozladí. Přestane jíst:

Albrecht:

Co všichni sakra pořád máte s tou zatracenou
 Sicílií? Vždyť mě zemřel otec, ne? Kvůli
 tomu jsem přijel. Ale každý, koho jsem zatím
 potkal, to přešel a místo toho se mě hned po
 příjezdu zeptal: „Tak co, Albrechte, jak bylo
 na Sicílii?“ Chceš mě snad hned naštvat?

Kateřina spravuje svoji rétorickou chybu,
 kterou před tím způsobila:

Kateřina:

Ne, to samozřejmě ne. Já jsem jenom
 nechtěla na tebe hned vybafnout s tou
 strašnou tragédií. Zvláště, když se stala právě
 tady.

Albrecht se dá mlčky zase do jídla:

Albrecht:

A kde přesně se to vlastně stalo?

Větrovec:

Tam, kde se přechází trať k rybníčku.

Albrecht se zarazí:

Albrecht:

U těch březinek? Vždyť tam je vlak vidět na kilometry daleko.

Větrovec:

Taky se tomu divím, ale je to tak. Strojvůdce tvrdí, že do kolejiště skočil záměrně. Mně se to ale nějak nezdá – kdybych Jindřicha neznal...

Větrovcová zvolá od kamen:

Větrovcová:

Jez, Albrechte, nebo ti to vystydne!

Albrecht se opět pustí do jídla:

Albrecht:

Musím se tam pak skočit podívat. Zajdu si při tom na ryby. Nevyhodili jste mi ještě z půdy ty staré pruty?

Větrovec:

Samozřejmě, že ne. Jsou tam.

Albrecht:

Je to vzpomínka na tátu...

Albrechtovi ukápne do polévky z každého oka po jedné slze. Kateřina, sedíc vedle něho, jej chytne za ruku a snaží se ho ukonejšit:

Kateřina:

Ale no tak Albrechte! Neplač, tím to nespraviš. Takový chlapisko ty se tomu přece nebude poddávat...

Albrecht jí skočí do řeči:

Albrecht:

Teď je to ale poprvé, co jsem se neovládl. Jinak to v sobě po celou dobu dusím a držím se.

Kateřina:

Nepovídej...

Kateřina přiblíží svůj obličej nebezpečně blízko k Albrechtovu. Ten, když si toho všimne, se rychle vysmýkne z Kateřinina objetí. A aby to zamluvil, položí Kateřině hlasitě otázku z úplně jiného soudku:

Větrovcová hlasitě vyřčenou otázku zachytí svými naslouchadly a kousavě odpoví od kamen za svoji dceru:

Albrecht:

A co ty Katko? Vyprávěj – jak se jinak máš na tom obecním úřadě?

Větrovcová:

Dobře – nemusí nic moc dělat.

Kateřina:

Mami, to jsi přehnala! Já přece dělám od rána do večera jako šroub!

Větrovcová:

Ale výsledek žádný, co? Hlavou se toho moc udělat nedá – neříkej tomu práce. Nechtělo se ti dřít na hájovně a pomáhat nám tady, jako všechna ostatní děvčata ve vsi, a tak sis udělala střední školu, abys mohla každé ráno zdrhnout na úřad tam do té ulévárny a nám tady nechat veškerou práci o domácnost na krku!

Kateřina:

Dejme tomu. Já mám totiž na víc, než ty ostatní holky ze vsi, víš? Dřít jako soumar je pod moji úroveň, matko!

Větrovec se na Kateřinu oboří:

Větrovec:

Jak to mluvíš s mámou? Mám snad má vždycky pravdu, tak jak se jenom opovažuješ jí takhle oponovat? Nemysli si, že když jsme tě nechali vystudovat, tak že s námi teď můžeš orat, jak chceš!

Kateřina se ironicky pokloní:

Kateřina:

Já vám hluboce děkuji, rodičové! Bez vaší podpory a vůle bych zůstala nadosmrti blbá!

Kateřina vyfasuje za tuto drzou repliku od svého otce takovou facku, že málem spadne ze židle. Hrobové ticho, které pak nastane, přeruší až Albrecht svým vstáním ze židle:

Albrecht:

No nic. Tak já vyrazím na ty ryby...
Děkuji za polévku, jdu na půdu hledat pruty.

Obraz 66.
Železniční trať u lesa
Exteriér – Den

Albrecht s rybářskými potřebami v ruce jde po úzké pěšince mezi dvěma loukami, až dojde k železniční trati. Na druhé straně kolejiště pěšina pokračuje dále kolem lesa vroubeného březinkami až k malebnému rybníčku pod kopcem.

Albrecht vyleze po náspu ke trati a postaví se doprostřed kolejiště. Rozhlédne se a shledá, že oběma směry musí být dobře na dálku vidět přijíždějící vlak. Zamyslí se:

Albrecht:

Jak se to jen mohlo stát?

Pak se jen tak letmo podívá dolů mezi pražce a spatří zbytky krvavých skvrn, které tu po oné nehodě stále ještě odolávaly svému úplnému rozpuštění deštěm.

Albrechtovi se zvedne žaludek a rychle hledí se z tohoto místa co nejrychleji vzdálit. Sleze na druhé straně z náspu a pokračuje pěšinou k rybníčku v dáli.

Obraz 67.
U rybníka
Exteriér – Den

Albrecht chytá u rybníčku ryby a užívá si pohodu a klid sršící z tohoto místa.

Zvuk:

Cvrkot cvrčků.

Příjemné kuňkání žab.

V jedné schylce za ním ve křoví praskne větvička. Albrecht tomu nevěnuje žádnou pozornost (ale měl by)!

Prasknutí větvičky.

Pak zabere ryba, splávek se rozjede po hladině a Albrecht jako zkušený rybář pohotově zasekne. Vytáhne rybu na břeh.

Šplouchání vody.

Je to kapr a Albrecht jej přidá do saku, ponořeného u hráze do vody, ve kterém je uvězněn už jiný kapr, kterého Albrecht chytil už chvíli před tím.

Obraz 68.
Před chatou
 Exteriér – Den

Albrecht s Kateřinou sedí před chatou na zápraží a čistí od šupin kapry, které Albrecht chytil a které Kateřina posléze zabila. Albrecht se na dívku obdivně dívá:

Albrecht:

Ještěže tě tady mám. Já bych rybu zabít nedokázal. Chytil ano, ale zabít – na to prostě nemám srdce. To už musí za mě udělat někdo jiný a já se pak dál podílím třeba už jen na čištění nebo porcování, což mi už tak nevadí...

Kateřina:

Kdybich to neudělala já, zapíchla by ty kapry moje máma nebo táta. Na vesnici se krve nikdo nebojí – nesmí, protože by tady jinak vůbec nemohl existovat.

Albrecht se při pohledu na rozřezanou rybu pousměje:

Albrecht:

To mi připomíná: Když jsem ještě chodil do obecné školy, odpověděl jsem jednou v písemce na otázku „K čemu složí rybě žábry?“ napsanou větou „Přes žábry se přefiltruje voda a do ryby jdeme jenom vzduch.“

Kateřina se rozesměje:

Kateřina:

Do ryby? Pche – to zní tak mechanicky: Do ryby jako do nějakého stroje...

Albrecht s úsměvem souhlasí:

Albrecht:

No vždyť ano. Učitelka mi tenkrát z té písemky dala jedničku právě kvůli tomuhle nesmyslu!

Z chaty vykoukne Větrovec a zeptá se přátelským tónem:

Větrovec:

Tak co vy dva? Už to máte? Máma má již na kamnech rozpálenou pánvičku...

Větrovec zaleze zpět do chaty. Albrecht se otočí ke Kateřině, která se na svého otce plna hrdosti a naštvání zároveň po celou dobu ani nepodívala. Pak praví:

Albrecht:

Za chvíli to už bude. My vám to tam pak přineseme.

Moc mě mrzí ten váš polední konflikt. Částečně za něj možná také trochu mohu. Tak rád bych to zase zpravil...

Kateřina:

Nenamáhej se, Albrechte. Ty za to vůbec nemůžeš. My se takhle hádáme dost často...

Albrecht:

To ale není hezké – děti by se s rodičem hádat neměly!

Kateřina si povzdychne:

Kateřina:

Já vím. Ale cožpak to nějak ovlivním? Oni oba zkrátka nemohou strávit, že se nechci stát obyčejným venkovským člověkem, jako jsou oni sami.

Albrecht:

Ale já si myslím, že být z venkova není nic špatného. Naopak, buď na to hrdá.

Kateřina:

Ale to já samozřejmě jsem. Avšak pocházet z vesnice a ještě navíc mít školy – to tu obyčejnou hrdost ještě mnohonásobně umocňuje, nemyslíš? Já jsem na to pyšná, že, ač venkovanka, mohu v životě dělat něco lepšího, než jen kydat hnůj nebo krmit krávy! I když to obojí přirozeně také dokážu...

Albrecht se zamyšleně přikývne:

Albrecht:

A jsi na to hrdá, že to dokážeš, vid'?

Kateřina:

No samozřejmě. Koneckonců i to zabíjení ryb před chvílkou je dalším příkladem toho, že ta venkovská výchova přeci jenom není k zahzení a leckdy se člověku může hodit. Ale postavit na ní celý život rozhodně nehodlám!

Albrecht s Kateřinou dokončí primární zpracování rybích polotovarů, jež doteď činili, a Albrecht, vstávaje ze zápraží, uchopí mísu s masem, aby ji mohl odnést do kuchyně paní Větrovcové k osmažení. Na svém odchodu se ještě otočí za Kateřinou, která mezitím začala uklízet vzniklý nepořádek, krev a šupiny:

Albrecht:

Jo ještě jsem se tě chtěl zeptat: Mohl bych si někdy zatelefonovat z toho vašeho obecního úřadu? Máte tam určitě telefon, že?

Kateřina:

Jasně. Kdykoliv budeš chtít.

Albrecht:

Tak dík. Potřebuji totiž vyřešit pár urgentních záležitostí v Praze, které nestrpí odklad.

Obraz 69.
Obecní úřad
 Interiér – Den

Albrecht stojí v kanceláři obecního úřadu u telefonu a dívá se na číslo, které si sebou přinesl na papírku. Je v kanceláři zcela sám. Vytočí na telefonu dvojku, posadí se půlkou zadku na stůl, na němž telefonní přístroj spočívá, a trpělivě vyčkává na spojení s telefonní ústřednou ve městě. Když se ozve hlas pracovnice ústředny, Albrecht řekne do sluchátka:

Albrecht:
 Ústředna? Dobrý den, dejte mi, prosím, číslo 26845. Čekám.

Další čekání, tentokrát na spojení už přímo s volaným účastníkem. Konečně v telefonu něco zarachotí a ozve se hlas doktorky Grossmannové:

Grossmannová (m. o.):
 Prosím, tady Grossmannová.

Grossmannová Albrechtův telefonát zjevně velmi potěší:

Albrecht:
 Dobrý den, paní doktorko! Tak se hlásím...

Grossmannová (m. o.):
 Á, Albrechte, to jste vy! Tak povídejte. Jak se Vám daří? Nejste unaven?

Albrecht:
 No tak ještě trochu ano. To je pravda. Ale jinak se cítím skvěle.

Grossmannová (m. o.):
 Tak to ráda slyším. S tou únavou si nedělejte starosti – jak jsem říkala, na čerstvém vzduchu se to brzy zase srovná... Berete jinak ty prášky, co jsem Vám dala?

Albrecht provinile odpoví:

Albrecht:
 Občas si zobnu. Ale většinou na to zapomenou. Když jsem teď zdrav, mohl bych se na ně už vykašlat, ne?

Grossmannové se Albrechtův návrh docela zamlouvá:

Grossmannová (m. o.):

Ano. Přesně to jsem Vám teď chtěla sama navrhnout. Už to neberte – jste přece již zdravý jako řípa...

Albrecht:

Tak dobře, já ten zbytek vyhodím. Moc Vám děkuji a zase zavolám. Respektive pokud se mi přitíží.

Albrecht se pousměje a už hodlá sluchátko položit do vidlice, když ho Grossmannová svým křikem z telefonu zarazí:

Grossmannová (m. o.):

Počkejte! Ještě nezavěšujte! Zrovna je tady u mě v kanceláři slečna Mandlíčková a naznačuje mi, že by si s Vámi chtěla taky promluvit. Mohu jí to předat?

Albrecht nadšeně vyhrkne:

Albrecht:

No samozřejmě! Stejně bych se jí za chvíli snažil dovolat...

A pak do pauzy kysele konstatuje:

Ale patrně bych se nedovolal, když je u Vás.

Po chvíli ticha, kdy si Grossmannová s Tatianou vyměňují sluchátko, se ozve z telefonu Tatianin hlas:

Tatiana (m. o.):

Haló? Jste tam?

Albrecht:

Haló, haló, co se stalo – no jsem tady, Tatiano! Rád Vás slyším.

Tatiana (m. o.):

Já Vás taky, Albrechte. Ještě jste na mně nezapomněl?

Albrecht:

Jak Vás tohle proboha jen mohlo napadnout? Já na Vás myslím denně – ve dne, v noci. Až se vrátím do Prahy, musím konečně splnit ten svůj slib a vzít Vás někam do společnosti. Souhlasíte?

Tatiana (m. o.):

Souhlasím. Už se na to moc těším...

Dveře kanceláře se otevřou a dovnitř vejde Kateřina, v každé ruce jeden hrnek kávy. Albrecht okamžitě zareaguje tak, aby se Kateřina nedozvěděla nic o tom, komu právě telefonuje:

Albrecht:

Promiňte, ale musím končit – nějak se mi udělalo nevolno. Určitě Vám brzy ještě zavolám... A kdybyste snad něco potřebovala vy sama, zavolejte mi na číslo... moment, prosím...

Albrecht se nakloní a podívá se na ručně psaný štítek s telefonním číslem, který je nalepen na zadní straně aparátu. Přečte numero do telefonu:

68942, ano? Nashledanou.

Albrecht spěšně položí telefonní sluchátko, až to řinkne, a rychle se podívá na Kateřinu. Tak má však v obličeji naprosto neutrální výraz. Podá Albrechtovi jeden hrnek kávy, druhý si ponechá a posadí se s ním za svůj pracovní stůl u okna.

Kateřina:

Všechno v pořádku? Dovolal jsi se všude, kams potřeboval?

Albrecht:

Ano. Ale ještě bych potřeboval vyřídit jeden telefonátek. Dovolíš?

Kateřina:

No samozřejmě. Jen volej.

Kateřina sleduje Albrechta, jak vytahuje z kapsy další papírek s novým číslem a jak opět vytáčí dvojku, aby se spojil s ústřednou. Je to od ní určitě nemístné, naslouchat cizím telefonním hovorům, ale ještě není tak zkušená úřednice, aby ji to napadlo. Většinu telefonátů totiž vyřizuje na úřadě sama, takže v pozici naslouchajícího se v takových případech ocitá pan starosta. A ten se díky svému velkému pivnímu bříšku většinou nenamáhá diskrétně opustit místnost za účelem něčího soukromí.

Albrecht se dovolá na ústřednu:

Albrecht si poposedne a podívá se na Kateřinu. Ta uhne jeho pohledu. Albrecht si toho nevšímá a zahájí hovor se Stránským, který se již mezi tím ohlásil do sluchátka:

Albrecht zavěsí a podívá se na Kateřinu:

Pak vstane ze stolu a začne se blížit ke Kateřině:

Albrecht se zastaví těsně před Kateřinou, která na něho vypoulí oči:

Albrecht rozhodí rukama a vykřikne:

Albrecht:

Dobrý den, slečno nebo paní. Tentokrát bych chtěl spojit s číslem 19732. Děkuji.

Stále zdraví, doktore! Tak jak to vypadá s tou Američankou? ... Cože? Že jste s ní ještě nemluvil? Jak to? Vždyť když jsem odjížděl z Prahy, říkal jste, že už je dávno na cestě... Jo ona teprve doplula do Hamburku a teď se povleče přes půl Evropy ve vlaku až k nám. Aha. No nevádí. Až dorazí, hned mi telefonujte na číslo 68942 ... Máte to napsaný, nebo to mám zopakovat? ... Máte to – tak fajn! Zatím se mějte a držím Vám palce, doktore. O ten lihovar nemůžeme přijít!

Toho si nevšímej. Máme takové malé trable s lihovarem.

Ale nic to není – všechno je v absolutním pořádku. Až ten chlap zase bude volat, pravděpodobně to zvedneš ty, že jo? Ohlásí se ti jako doktor Stránský a poví ti pár informací o nějaké Američance. Ty si je dobře zapamatuješ, a pak mi je na chatě zreprodukuješ pokud možno v naprosto stejném znění, ano? Rozumíš mě?

Kateřina:

Rozumím. Ale mám trochu strach – teď ta tvoje instruktáž vypadala, jako kdyby šlo o všechno...

Albrecht:

Vždyť ono taky jde!

Kateřina:

Ale před chvílkou jsi říkal...

Albrecht jí skočí do řeči:

Albrecht:

Ano, říkal. Ale má slova byla bohužel relativní. Jde o všechno a zároveň nejde o nic. Zapomeň na to a drž se nadále jen té mojí instruktaže. Její správné splnění je pro mě v této chvíli to nejpodstatnější!

Obraz 70.
U rybníka
 Exteriér – Den

Albrecht opět sedí na své dřevěné rybářské stoličce u rybníčku a chytá ryby. Najednou vyběhne ze křoví vysoká mladá dívka, napadne zezadu Albrechta a strhne ho ze stoličky na přímo na sebe. Oba spadnou na zem, dívka zády na břeh, Albrecht čelem přímo na ní.

Zvuk:

Pád lidských těl na zem.
 Výkřiky.

Ze křoví vyleze nenápadně další dívka s brýlemi a než se Albrecht stačí vzpamatovat, vyfotografuje dívka svým anglickým fotoaparátem značky Retina na zemi ležící dvojici.

Po dokončení „portrétku“ dívka ležící na zemi odstrčí Albrechta od sebe a vstane. Albrecht je šokován:

Albrecht:

No dovolte? Co to má všechno znamenat?
 Kdo vlastně jste, slečno?

Vysoká dívka se gangstersky usměje:

Vendulka:

Tak vy nejdřív někoho znásilníte a teprve pak se ho zeptáte, co je vůbec zač? Slyšíš to, Ivano?

Dívka se otočí na druhé děvče s brýlemi, které drží v ruce fotoaparát. Albrecht je z celé situace jelen:

Albrecht:

O čem to proboha mluvíte? Jaké znásilnění?

Brýlatá dívka s foťákem napodobí kamarádčin nehezky úsměv:

Ivana:

Chcete to snad popřít, pane? Byla jsem toho vašeho nehezkeho činu svědkem. A navíc to mám všechno zaznamenané i tady – ve fotoaparátu.

Ivana poklepe na svůj anglický přístroj. „Znásilněná“ Vendulka ji argumentování vystřídá:

Albrecht už začíná celou situaci chápat:

Vendulka:

Ale jsem ochotna na to všechno zapomenout – jste mi docela sympatický...
Je Vám ale doufám jasné, že té ztráty paměti nedocílím jen tak zadarmo...

Albrecht:

Chcete peníze? Aha, tak proto tahleta habaďůra...

Vendulka:

No samozřejmě. Kdyby nešlo o peníze, tak bychom se s touhle trapnou epizodkou snad ani nepatrali.

Albrecht:

A proč jste si do toho vybrali zrovna mě?

Vendulka:

No protože máte peníze. Celá Sulislav ví, že jste bohatá rodina, která vlastní lihovar...

Ivana skočí rozhořčeně Vendulce do řeči:

Ivana:

... a jezdí si k nám do vsi přes léto vyhřívat kostru! To jsme vám Pražákům dobří, co? Proč jste nepostavili ten lihovar tady? Víte, jak by nám to všem pomohlo? Nemuseli bychom dál sušit hubu a utírat dobytku prr...

Vendulka rozjetou rychle Ivanu umlčí:

Vendulka:

Ivano! Co to žvaníš? Kvůli řešení takovýchto blbostí tady snad teď nejsme, ne? Do soukromých záležitostí tohoto pána a jeho lihovaru nám nic není.

Vendulka se otočí na Albrechta:

Jde nám jen o ty peníze?

Albrecht povzdychne:

Albrecht:

O kolik?

Vendulka:

No dejme tomu 20 tisíc...

Albrecht se podiví:

Albrecht:

Dvacet tisíc?

Vendulka s hypnotickým pohledem pronese klidným hlasem:

Tak to bohužel, vážená slečno, nepůjde. Lihovar mně krachuje a hroubí se přímo pod rukama – sám jsem ve finanční tísní!

Vendulka:

Ale ono to půjde – nebojte. Vzpomeňte si na tu fotku...

Albrecht:

Dvacet tisíc je moc peněz. Nemám je.

Vendulka (ledově):

No jak myslíte.

Vendulka se otočí na Ivanu:

Za jak dlouho stihneš tu fotku vyvolat? Do zítřka?

Ivanu to potěší:

Ivana:

No jasně. Červená žárovka, vývojka ustalovač – zítřka dopoledne ti to přinesu.

Vendulka:

Fajn. V tom případně můžu už odpoledne zaskočit do města na četnickou stanici...

Vendulčin psychologický postup na Albrechta nezafunguje:

Albrecht:

Jen si mě klidně udejte. Mně je to jedno. Však ona pravda zvítězí...

Vendulka:

Neříkejte...
Jste si tím jistý, vy idealisto?

Albrecht:

Jsem. A tím, že vy ode mě nikdy nedostanete ani korunu, to vím taky na beton!

Vendulka se zatváří kysele. Její a Ivanin plán nevyšel:

Vendulka:

Uvidíme...

Vendulka s Ivanou se otočí a odcházejí po pěšině od rybníčka. Po pár krocích se Vendulka ještě otočí a řekne:

Víte co? Já s tou četnickou stanicí ještě počkám. Dám Vám čas. Možná si to ještě v průběhu dneška a zítřka rozmyslíte a pokusíte se sehnat ty peníze někde jinde, než ve vlastním mundálu...

Budu na Vás za dva dny ve tři odpoledne čekat v březinkách u trati. Snad tam ten obnos přinesete a věc bude tím pádem vyřešena k naší oboustranné spokojenosti... Zatím nashle!

Vendulka s Ivanou zmizí v dáli. Albrecht se za děvčaty dívá a přemýšlí. Pak mávne rukou, postaví si převrácenou rybářskou židličku a pokračuje v rybaření. Evidentně ho Vendulčin poslední návrh vůbec nerozrušil a nehodlá na něho přistoupit. Dívka si však naivně myslí pravý opak...

Obraz 71.
Světnice
 Interiér – Den

Albrecht se rozhodne, že se pokusí od Větrovcových zjistit, s kým měl vlastně u rybníčka tu čest. V chatě po Albrechtově návratu od rybníčka bohužel chybí Kateřina, která musela odejít do práce a se kterou by se Albrechtovi asi konverzovalo o celé té záležitosti nejlépe. Také pan Větrovec chatu opustil a vydal se do lesa doplnit lesnímu zvířectvu potravu do krmelce. A tak Albrechtovi zbyla jako zdroj informací o dvou dívkách od rybníka pouze paní Větrovcová, která se od kachlíkových kamen uprostřed světnice od Albrechtova příjezdu snad ještě ani nehнула.

Hned, jak Albrecht vstoupí do světnice, řádně rozladěný od kauzy s dívkami u rybníka, je Větrovcovou usazen za jídelní stůl a obdarován talířkem s buchtami, jež tato vzorná kuchařka právě vyndala z trouby.

Albrecht se d chutí zakousne do jedné bučky a rozhlédne se kolem sebe:

Větrovcová:

Dobře, že jdeš, Albrechte. Zrovna jsem vyndala z trouby bučky. Pěkně se posad' – tady je máš. A nech si chutnat.

Albrecht:

Děkuji, paní Větrovcová. Kdepak jsou všichni? Kam odešli?

Větrovcová:

No Kateřina je v práci a manžel odešel do lesa doplnit divoké zvíři potravu do krmelce.

Jakmile se Větrovcová odebere zpět ke kamnům, Albrecht se zamyslí, a pak začne nenápadně pomalu sondovat, aby zjistil to, co potřebuje:

Albrecht:

Paní Větrovcová, můžu se Vás na něco zeptat? Neznáte náhodu nějakou Ivanu, dívku která bydlí tady ve vsi?

Větrovcová se ušklíbne. Zřejmě moc dobře ví, o koho jde:

Albrecht s lhostejným výrazem zalže:

Větrovcová:

Perlivou? Ivanu Perlivou? No tu teda znám...
Proč? Něco ti provedla?

Albrecht:

Ne. Proč? Jen jsem s ní ztratil pár slov u
rybníka – šla zrovna kolem z hub...

Větrovcová:

Bylo by jí to podobné, kdyby ti něco
provedla. A ne sama. To jsou totiž dvě – ona
a ještě Vendulka Petlanová. Dva největší
sígrí v sukních, kterými toto místo oplývá...

Albrecht si ujistí svůj předpoklad, vyplývající
z Větrovcové výpovědi:

Albrecht:

A není náhodou ta Vendulka taková hubená,
plavovlasá a štíhlé postavy?

Větrovcová se podiví:

Větrovcová:

Ano. Cožpak ty jsi potkal i jí?

Albrecht:

Ano, taky. Je na tom snad něco divného?
Tváříte se tak divně...

Větrovcová:

No na tom, že tam obě dvě byly spolu, na
tom by ani nic tak divného nebylo. Ale že
chodí Vendulka takovou dálku až do lesa a
tam pěkných pár hodin sbírá houby, když by
se místo toho měla doma starat o svého
novorozeného syna, to je velká
nezodpovědnost. To dítě muselo zůstat
v domě samotné...

Tentokráte je údiv na Albrechtově straně:

Albrecht:

Ona už má dítě? Vždyť vypadá tak mladě...
Jak k němu proboha jen přišla?

Větrovcová:

Zapletla se s nějakým klukem z vedlejší vsi.
Chtěl si jí vzít, chudák, jenomže ho potom
zavřeli.

Albrecht:

Kvůli čemu?

Větrovcová:

Zdědil po svém dědovi nějakou flintu a chtěl si zkusit, jak střílí. A tak se zvečera vydal ke stájí místního velkostatkáře a tam střílel do velkých dřevěných vrat. Nenapadlo ho, že by ty kulky mohly tím dřevem proletět. A tak střílel a střílel...

Albrecht:

No snad mi nechcete tvrdit, že ho zatřeli jenom kvůli tomu, že zničil nějakému chlapovi vrata od stodoly? To by snad normálně spravila pokuta, ne?

Větrovcová Albrechta opraví:

Větrovcová:

Nebyla to vrata od stodoly, ale od stáje. A vtip je v tom, že těmi vraty stál kůň. A ráno přišel hospodář do stáje a tam kobyla na zemi, rozstřílená na cucky a v kaluži krve. Tak zavolal četníky. A těm se kupodivu podařilo na tu záhadu přijít a šoupnout milého střelce do basy.

Větrovcová si vyprávění očividně užívá.

Albrecht se tady rozhodne vyždímat ze ženy ještě víc:

Albrecht:

To je velmi zajímavé, co mi tady povídáte, paní Větrovcová...

Jaká může být ta Vendulka sígr, když se už stala matkou, byť svobodnou. Je už vlastně dospělá... A dospělí už zase tolik neblbnou.

Větrovcová:

No samozřejmě, že už teď to její lumpačení nemá takovou sílu jako v minulosti. Ale když chodila s Ivanou ještě do školy...

Větrovcová se rozchechtá:

Ty dvě se jedna druhé zalíbily už v první třídě. Tehdy se pohádaly a jedna druhé propíchla kružítkem ruku až do masa. Ta druhá si to samozřejmě nenechala líbit, a tak jí na oplátku vložila do žákovské knížky řízek ze svačiny, a pak si na tu knížku ještě

sedla, aby se všechny listy pořádně promastily...
No a od té doby se z nich staly nerozlučné kamarádky.

Albrecht:

Naprosto tomu rozumím, paní Větrovcová – dvě raubířky se zkrátka našly.

Albrecht se pak na chvíli odmlčí, a pak se otáže:

A ještě by mě zajímala jedna věc: Říkala jste, že to Vendulčino dítě zůstalo dnes pravděpodobně doma samo. Cožpak Vendulka nebydlí u svých rodičů, které by jí s ním pomohly? Nebo jsou už oba po smrti? Poslyšte, to je nějaké divné...

Větrovcová:

V momentě, kdy Vendulka oznámila svým rodičům, že čeká dítě, jí vyhodili ze svého domu a ona se musela nastěhovat do opuštěné barabizny na samém konci obce. Celá vesnice od ní dala ruce pryč – to víš, být svobodnou matkou, to je ještě větší ostuda, než někomu třeba něco ukradnout. Na vesnici je mentalita jiná.

Albrecht:

Říkáte v barabizně? A sama? Jak to dělala v zimě – musela jí tam přece být strašlivá zima...

Větrovcová:

Prý si tam přitápěla nějakými předpotopními kamínky, které tam zbyly ještě po předchozích majitelích. Roura od těch kamen byla protažena skrz všechny místnosti, aby bylo všude alespoň trochu tepla, a končila až na opačné straně domu, kde jen tak vyvěrala uprostřed zdi!

Albrecht s Větrovcovou tomu společně zasmějí.

Obraz 72.
Sulislavské nádraží
 Exteriér – Den

Na nádraží v Sulislavi přijíždí tentýž malý vláček, tažený prání lokomotivou, jaký na začátku našeho příjezdu přešel Jaromíra Zvěřinu. Jezdí na této trase už pěknou řádku let. Strojvůdce byl už sice vyměněn za jiného, ten předchozí je stále ještě ve vyšetřovacím řízení, ale svůj půvab a malebnost si tato vlaková souprava stále zachovala. Vlak zastaví s ohlušujícím skřípěním brzd na nádraží.

Zvuk:

Jízda vlaku.

Brzdění vlaku.

Sykot páry.

Z posledního vagónku vyskočí Franta Vidlák, rozhlédne se po nádraží a zapálí si cigaretu. Přijel na Albrechtovo pozvání, tak, jak se v nemocnici před několika dny domlouvali. Včera ho pustili z nemocnice, takže je již zcela zdrav. Franta však není jediným člověkem, který přijel Albrechta do Sulislavi potěšit svojí přítomností v jeho blízkosti. Za Frantou se z vagónku vysouká i bledá a na smrt vyhlížející Markéta a roztřeseně sleze příkré schůdky k Frantovi na perón.

Franta:

Musíme se někoho zeptat, kde ta Albrechtova chata vlastně stojí.

Markéta namísto souhlasné odpovědi okamžitě jedná a zastaví starou babičku v šátku, která za ní vylezla z vlaku:

Markéta:

Babičko, prosím Vás, nevíte, kde tady mají chatu Zvěřinovi? Mělo by se jednat o nějaké velkopřumyslníky z Prahy...

Babička:

Ano, vím o koho jde, děvče. Musíte projít vesnicí až na její konec. Tam je odbočka do takové polní prašné cesty, no a ta vede přímo ke Zvěřinovic chatě.

Babička pokýve hlavou a pokračuje dál ve své cestě. V ruce drží proutěný košík, ze kterého vykukuje bílá husí hlava. Markéta pošouchne Frantu:

Franta, který si až doteď užíval šlukování cigarety a vůbec se neúčastnil zjišťovacího rozhovoru s neznámou babičkou, kudy se dostat k Albrechtově chatě, řekne obdivně Markétě:

Markéta odvětlí:

Pak se mírně zasní:

Markétě ztuhne zasněný úsměv na tváři. Odsekne:

Markéta rozhodí rukama:

Markéta:

Děkuji Vám. Pán Bůh Vám to zaplatí!

Tak jdeme.

Franta:

Netušil jsem, že jsi taková pohotová...

Markéta:

Chci se jenom co nejrychleji dostat k Albrechtovi. To je všechno.

Moc se na něj těším...

Franta:

No to já taky. Jenom, aby se on taky tak vroucně těšil na nás...

Markéta:

Co tím chceš naznačit?

Franta:

Tebe nepozval.

Markéta:

Možná zapomněl. Ale určitě mně rád uvidí!

Franta:

Nezapomněl – nechtěl tě pozvat! Sám mi to řekl. Prosil mě, abych ti to neprozradil.

Markéta:

Pokud vím, prosil tě taky o to, abys mě v žádném případě neřikal, kde bude trávit prázdniny a že ty tam za ním pojedeš.

A jak vidíš, neutajil jsi to. Podřekl jsi se hned druhý den po tom, co Albrecht odešel

z nemocnice. Kdyby Albrecht věděl, jaká jsi slepičí prdel, nepozval by tě taky!

Franta:

No hele, mě to může být úplně jedno. Jestli tě Albrecht z chaty jako nezvaného hosta vyhodí – mně to může být jedno!

Markéta:

Konec keců a jdeme. Vidím to na hodně dlouhou cestu.

Franta s Markétou opustí nádraží.

Obraz 73.
Před chatou
 Exteriér – Den

Albrecht sedí před chatou na lavičce, má na klíně položený prut na ryby a navazuje si na saturnu nový háček. Není to jednoduchá práce a chce to soustředění. Albrecht je však v tomto oboru již zkušeným mistrem, a tak má háček navázaný na prutu za pár vteřin. Když utahuje uzel, jen tak mimochodem hodí očima po okolí. A při té příležitosti spatří v zatáčce příjezdové cesty Frantu, který jde první. V domnění, že Franta přijel na návštěvu sám, se Albrecht rozzáří radostí a začne na příchozího mávat. Když se však v zatáčce objeví za Frantou ještě Markéta, spadne Albrechtovi srdce až do kalhot. Jeho radost je ta tam. Řekne si pro sebe:

Albrecht:
 No to snad ne!

Franta s Markétou se blíží k chatě. Franta vysílá už na dálku k Albrechtovy omluvné výrazy všech možných druhů, zatímco Markéta se potměšile směje. Její plán překvapit Albrechta vyšel dokonale. Albrecht se rozhodne, že z této nemilé situace nebude dělat nějakou velkou záležitost a že prostě Markétu úplně normálně přijme jako jakoukoliv jinou návštěvu. Markéta ale není jen tak obyčejná návštěva, což se za chvíli naplno ukáže. Prvopočáteční důvody, proč ji Albrecht nepozval, se brzy ukáží jako velmi opodstatnělé. Franta s Markétou dorazí až k Albrechtovi, který vstane z lavičky a přivítá je:

Franta:
 Nazdar Albrechte! Rád tě vidím. Jak se daří?

Franta podá Albrechtovi ruku a ten mu ji stiskne. Obličeje obou mladíků při tom spolu hovoří jasnými mimickými řečmi: „Co tu dělá Markéta?“ „Promiň mi to, kamaráde.“

Albrecht:
 Daří se mi dobře, Franto. Vítám tě tady. Jsem rád, že tebe už taky pustili.

Franta:

Včera. Grossmannka při tom měla zase keců...

Albrecht:

Ale jinak v pořádku, ne?

Franta:

Samozřejmě. Jinak jsem už úplně zdravý.

Markétě se nelíbí, že se jí Albrecht nevšímá.
A tak se mu připomene – vetře se mezi něho a Frantu:

Markéta:

Albrechte, já jsem tady taky.

Albrecht klidně odpoví:

Albrecht:

Já tě vidím. I tebe tady vítám.

Markéta:

Děkuji, ráda se tu nechám přivítat. Je to moc krásné místo.

Albrecht:

Ano. Proto se tady rekreuji.

Franta se ušklíbne:

Franta:

Je vidět, že opravdu nejsi nějaký chudák, ale že na to opravdu máš.

Albrecht se pousměje. Markéta ho z radostného rozpoložení svým rýpáním rychle zase vyvede. Jede si stále ve svých kolejích a zájmy druhých ji nezajímají:

Markéta:

Albrechte, asi se divíš, jak jsem jen mohla přijet také – bez pozvání a bez potuchy, kde vlastně žiješ...

Albrecht:

Předpokládám, že jsi všechny důležité informace získala od Franty.

Franta se rychle vloží do rozhovoru:

Franta:

Počkej Albrechte! To je sice pravda, ale já to v žádném případě neudělal schválně. Víš, ona Markéta tak dlouho naléhala...

Albrecht Frantu přeruší:

Albrecht:

Nic neříkej, Franto. Já si to dovedu představit.

Markéta:

Co tím chceš říct? Že jako chodím i přes mrtvoly, jo? Tak poslouchej Albrechte! Já tě miluji a nikdy se lásky k tobě nevzdám. Ani nevíš, jak mě mrzí, že jsi sem pozval Frantu, zatímco mě ne. Chtěl jsi, abych trčela v nemocnici a tys měl ode mě už navždy pokoj. Nezapomeň co jsi mi slíbil, Albrechte!

Albrecht:

Přece by jsi ten slib nebrala tak strašně vážně...

Markéta:

Brala, protože když se jednou něco slíbí, má se to splnit.

Albrecht se nadechne:

Albrecht:

Já jsem slíbil, ...

Markéta ho však nepustí ke slovu:

Markéta:

...že mně pomůžeš. Tak mi pomáhej – před smrtí! Už to dlouho trvat nebude – buď se mnou a pomáhej mi!

Albrecht:

Ten slib jsem ti dal, když jsem tě ještě neznal. Tehdy jsem si myslel, že jsi taková zakřiknutá skromná hodná tichá holka, která si pomoc zaslouží. Jenomže když teď vidím, jak se chováš, jaká jsi vlastně v jádru duše zlá, nechápavá a neústupná...

Markéta se vytočí do maxima – úplně se roztřeše:

Markéta:

Zlá, nechápavá, neústupná? Ty surovče, ty lhář!...

Markéta se třese stále víc a víc, zalyká se a nemůže popadnout dech. Pak se v záchvatu skáčí k zemi. Albrecht a Franta k ní přiskočí.

Franta:

Markéto! Co ti je?

Albrecht:

Já to tak nemyslel – no tak Markéto!

Franta:

Ona je úplně studená – musíme sehnat nějakou pomoc!

Albrecht:

Umíš jezdit na kole?

Franta:

Ano.

Albrecht:

Tak si vytáhni támhle z kůlny Větrovcovo kolo a upaluj zpátky na náves na obecní úřad. Tam sedí v kanceláři mladá dívka – Větrovcova dcera Kateřina. Řekneš jí, kdo jsi a co se tady stalo, a zavoláte spolu sanitku, jasný?

Franta:

Jasný.

Franta rychle vstane, skočí ke kůlně, vytáhne z ní kolo, nasedne a odjíždí od chaty po příjezdové cestě do vsi. Albrecht pozoruje jeho odjezd, pak se skloní zpět k Markétě. Řekne si pro sebe:

Albrecht:

A já mezitím prubnu nějaké oživovací pokusy...

Obraz 74.
Obecní úřad
 Interiér – Den

Na obecním úřadě panuje v předpolední dobu klasická pracovní pohodička: Kateřina sedí za svým stolem a pojídá svačinku, kterou si ráno přinesla z domova. Naproti ní sedí starosta, tělnatý chlapík v letech, jenž se před chvílí pohroužil do rozkoše spánku, ze které ho jen máloco vzbudí. Hrnek s kávou, z něhož se ještě před chvílí napájel, mu spočívá v klíně a on ho jen podvědomě přidržuje rukou, aby ho nevytlil. Otevřená okna dokořán a poklidné tóny zpěvného ptactva, které obsadilo stromy před okny, jen umocňuje aktuálně nízké pracovní tempo v této kanceláři.

Zvuk:
 Zpěv ptactva.

Najednou na stole zazvoní telefon.

Zvonění telefonu.

Starosta se lekne a nejen, že se probere ze svých snů, vylije si ještě navíc zbytek kávy z hrnku přímo do klína:

Starosta:
 Ježíš Mariá!

Kateřina se jen pousměje. Spolkne právě žvýkající sousto chlebu s máslem, položí krajíc na stolní desku a nakloní se přes svůj stůl nad starostův, aby mohla telefonát přijmout. Přiloží si sluchátko k uchu a shledá, že volá doktor Stránský z Prahy:

Kateřina:
 Halo?... Aha, to jste vy...
 Dobře, pane doktore, já to Albrechtovi vyřídím...
 Ano, spolehněte se. Nashledanou.

Kateřina se zase pohodlně usadí na svém místě a pokračuje v pojídání své svačiny. Starosta si mezitím prohlíží své kávou polité kalhoty:

Starosta:
 Podívejte se, Kateřino, jak jsem se zřídil.

Kateřina:
 To kafe bylo horký?

Starosta položí prázdný hrnek před sebe na stůl a začne si prohlížet svůj politý rozkrok.

Starosta:

Ale ne. Už dávno vystydlo... Sakra – to jsem tedy musel spát hodně dlouho!

Kateřina:

Alespoň, že uznáváte, že jste spal. Náš táta si přes poledne taky kolikrát zdřímně, ale pak svůj spánek vždy kategoricky popírá – dušuje se, že nespál, nýbrž měl jen v bdělém stavu zavřené oči.

Starosta:

Musím si jít ven k pumpě trochu opucovat ty kalhoty, nebo na nich ten lógr zaschne a už to nikdo nikdy nevypere...

Starosta se zvedne ze židle a opatrně, aby za sebou netrousil lógr, vycupitá z kanceláře. Když za ním zapadnou dveře, Kateřina vyprskne smíchy. Pohled na odcházejícího starostu byl velmi komický. Za malou chvíli po starostově odchodu se dveře kanceláře rozletí a dovnitř vběhne rozpálený Franta Vidlák, jenž právě dorazil k úřadu na půjčeném kole. Přiskočí ke Kateřině:

Franta:

Dobrý den! Vy jste určitě ta Kateřina, o které mluvil Albrecht. Okamžitě zvedněte telefon a volejte do města pro sanitku!

Kateřina přestane jíst a tázavě se podívá na Frantu:

Kateřina:

A proč? Kdo vlastně jste?

Franta:

Já jsem Albrechtův kamarád a před chvílí jsem k němu přijel na návštěvu. Respektive já a ještě jedna naše společná kamarádka. Jenomže ona nám tam omdlela a teď tam leží...

Kateřinu konečně ví, která bije. Její tázavý a zároveň vyděšený výraz se jí z obličeje postupně vytrácí:

Kateřina:

Aha. No tak to samozřejmě hned zavolám.

Kateřina položí chléb opět na stůl, nakloní se, zvedne sluchátko telefonu na starostově stole a vytočí dvojkou, aby se spojila s ústřednou.

Když je spojena s nemocnicí, vyřkne do mluvítka svůj požadavek:

Kateřina položí sluchátko do vidlice a podívá se Frantu, který jí po celou dobu jejího telefonování upřeně pozoroval.

Pak se pousměje:

Kateřina se také pousměje:

Kateřina podá Frantovi ruku a čeká, až jí dlaň stiskne. Ten ji však nečekaně uchopí, přiloží ke svým ústům a políbí její hřbet. Kateřině to vezme dech. Franta ale ve svém galantním chování pokračuje – evidentně má jeho snažení zcela jasný cíl:

Ústředna? Spojte mě, prosím, s nemocnicí. Urychleně!

Dobrý den. Tady je obecní úřad Sulislav. Mohli byste nám sem, prosím, poslat sanitku?...

Ale ne na úřad. Jde o hájovnu za vsí. Někdo tam prý omdlel a nemůže se z toho probudit...

Ano, na konci Sulislavi doprava, a pak po prašné cestě nahoru do kopce...

Výborně. Nashledanou.

Kateřina:

Tak spokojen?

Franta:

Ano, zajisté.

Vlastně jsem se ještě ani nepředstavil: Franta Vidlák, jméno mé.

Kateřina:

Kateřina Větrovcová. Teší mě.

Franta:

Mě ještě víc, slečno Kateřino. Smím Vám, doufám, říkat slečno Kateřino?

Kateřina:

Ano. Budu moc ráda. I já Vás mohu zajisté oslovovat vaším křestním jménem, není liž pravda?

Kateřina se zvedne ze svého sedátka a stoupne si těsně k Frantovi. Stojí teď oba těsně u východu z kanceláře, Franta zády ke dveřím.

Franta se trochu zarazí. Usoudí, že by asi nebylo vhodné vyprávět Kateřině o své a Albrechtově syfilidě. Zároveň ale nechce této milé pohledné dívce, která se mu líbí, jen tak zalhat. A tak jednoduše mlží:

Franta se zakoktá:

Starosta, vracející se se zhruba vyčištěnými kalhotami od pumpy, rozrazí dveře, u kterých zrovna stojí mladá dvojice.

Otevírané dveře praští Frantu, který je k nim otočen zády, do zad takovou silou, až se tento jinoch neudrží na nohou a spadne na zem, při čemž s sebou strhne i Kateřinu, která v té chvíli stála přímko před ním. Oba dva se ocitnou na zemi, Franta na Kateřině a ona pod ním. Chvilíčku oba jen tak mlčí a dívají se jeden druhému do obličeje. Vznikající láska

Franta:

V tom případě se před Vámi překřtívám z Franty na důstojnějšího Františka, souhlasíte?

Kateřina:

Souhlasím, Františku. Kde jste se vlastně s drahým Albrechtem seznámil?

Franta:

Ale už ani nevím. Je to už mnoho let... Já také pocházím z Prahy. Známe se prakticky už od obecné školy...

Kateřina:

Vážně? Tak to si určitě pamatujete na tu legendární písemku z přírodopisu, do které Albrecht napsal, že „do ryby jde jenom vzduch“!?

Franta:

Ale ano – zajisté. Avšak také si to už tak dobře nepamatuji – to víte. Léta běží...

Starosta:

Kateřino, kdo to přijel na tom kole, které stojí venku?

mezi nimi je neodvratitelná. Pak Franta pomalu zašeptá:

Kateřina zrozpačítí. Odtrhne oči od Franty, ale neví, kam se místo toho podívat. Pak položí Frantovi absurdní otázku:

Franta:
Promiňte, slečno Kateřino...

Kateřina:
Pomůžete mi zase na nohy?

Obraz 75.
Před chatou
 Exteriér – Den

Dva zřízenci nakládají nosítka, na nichž leží nehybní Markéta, do prvorepublikové sanitky a zavírají za ní dvoukřídlé dveře, aby jim po cestě nevypadala. Pak se jdou posadit na přední sedadla vozu, zatímco doktor, který s nimi také přijel a který teď také pospíchá nastoupit do sanity, se ještě rychle dozvídá od Albrechta, jak se to stalo:

Albrecht:

Víte, pane doktore, ona se trošku rozčílila, ale opravdu jenom trošičku – no a pak padla a byl konec. Myslíte, že to nebude nic vážného?

Doktor:

To víte, může se z toho vyklubat ledasco. Takhle mladá dívka by neměla při prachobyčejném rozčilení omdlávat...

Albrecht:

Ona je ale vážně nemocná. Má syfilis – poslední stadium. Nemůže to s tím nějak souviset?

Doktor:

Určitě ano. V tom případě má ale mizivou šanci na uzdravení. Zvláště, když je už v terciární fázi...

Doktorova slova zaniknou jeho nástupem do sanitky a jejím následujícím odjezdem od chaty. Albrecht se za vozem dívá. V prašném oblaku, který za sebou sanitka zanechává, se na konci cesty najednou objeví Kateřina a Franta, kteří vedouce Větrovcovo kolo, na kterém předtím Franta odjel, míří zpátky k chatě. Jdou bok po boku, povídají si usmívají se. Ohlédnou se za sanitkou, která kolem nich projela. Franta občas chytne Kateřinu kolem pasu, ale jelikož je Kateřina zvyklá se na vesnici takovýmto způsobem moc neproducírovat a nevytvářet tak dobré podmínky pro rozvoj klepů, zaměřených na její osobu, vždy laškovně pleskne Frantu přes

ruku. V soukromí by jí to ale evidentně nebylo úplně proti mysli.

Albrecht na to kouká, jako kdyby spadl z višně. Pár dojde až k chatě, kde se rozdělí na dva prvopočáteční články: Zatímco Kateřina jde vrátit do kůlny kolo přesně na místo, kam patří, aby to Větrovec nepoznal, Franta se přikolébá k Albrechtovi. Ten ironicky prohlásí:

Franta se zatváří nechápavě:

Albrecht:

Musím ocenit tvůj lovecký um!

Franta:

Lovecký um?

Albrecht:

No ještě řekni, že sis Kateřinu neulovil sám, ale že ti ji ulovil někdo jiný, ty proutníku! A nebo se na tebe nalepila jen tak bez tvého přičinění?

Franta se usměje.

Franta:

Aha, tak ty sis toho všiml?

Albrecht:

Nešlo si nevšimnout...

Franta schválně nasadí suverénní výraz:

Franta:

No tak trošku jsem tomu samozřejmě napomohl. Ale moc ne. Kateřina mi padla kolem krku úplně sama, hned jak jsem na úřadě otevřel dveře...

Franta s Albrechtem se rozesmějí. Albrecht pak po chvíliče zvažní:

Albrecht:

My se tady chechtáme a Markétě je přitom bůhvíco...

Franta také zvažní:

Franta:

No jo, vlastně. Býval bych na to samou láskou úplně zapomněl. Co říkal doktor, když jí uviděl? Dostane se z toho?

Albrecht:

To nikdo neví. Ale moc nadějí jí nedávají.

Franta:

Jak to?

Albrecht:

Má přece ten syfilis – její tělo je v poslední době tak oslabeno...

Franta:

Aha. Takže podle toho doktora je pro všechny pacienty se syfilidem náhlé omdlení tím posledním, co je v životě čeká. Tak jsi to chtěl říct?

Albrecht:

Dejme tomu. Je to sice kruté, ale je to tak.

Kateřina se vrátí od kůlny:

Kateřina:

Co tady tak stojíte. Pojd'te dovnitř, ne?

Albrecht:

Cožpak ty se už dneska nebudeš vracet zpátky na úřad?

Kateřina:

Ne.

Albrecht:

A proč ne?

Oči Kateřiny a Franty se setkají. Kateřininy oči úplně zajiskří:

Kateřina:

Protože přece dnes tady máme na návštěvě vzácného hosta!

Obraz 76.
Světnice
 Interiér – Den

V rohu světnice na pohovce klímá pan Větrovec, zatímco jeho manželka opět poskakuje kolem kachlíkových kamen a kontroluje, jestli se jí dobře dopékají povidlové koláče. Když do místnosti vejde zvnějšku procesí tří osob v čele s Kateřinou, Větrovcová se všimne, že je mezi příchozími i nový, jí dosud neznámý, host. Proto se trhne od kamen a jde se seznamovat s novým hostem, se zvědavostí jí vlastní.

Kateřina:

Maminko, toto je pan František...

Franta za Kateřinu doplní své příjmení:

Franta:

...Vidlák, milostivá paní. Franta... ehm, František Vidlák.

Kateřina:

Ano. Abys tomu rozuměla, maminko, pan František je Albrechtův kamarád a přijel sem za ním na takovou malou návštěvu.

Větrovcová bodře stisknu Frantovu pravici:

Větrovcová:

Těší mě, Františku. Já jsem Větrovcová, matka Kateřiny a manželka támhletoho...

Větrovcová pohodí hlavou směrem k pohovce, na které podřimuje Větrovec.

Spí už od snídaně, neřád. Musím ho vzbudit, aby se s Vámi také přivítal...

Franta:

Ale to nespěchá, paní Větrovcová. Jen ho nechte pořádně prospat.

Kateřina rázně přejde napříč světnicí až do rohu, kde se nachází pohovka, a nakloní se nad hlavu svého otce. Zašeptá:

Kateřina:

Ale to zase ne. Já ho jdu vzbudit!

Větrovec pokračuje ve spánku. Kateřina tedy přidá na hlasitosti svého hlasu:

Tati, nespí!

Nespí!

Větrovec se probudí, trochu se protáhne a ospale s polozavřenýma očima pronese na konto své dcery:

Kateřina pokýve hlavou:

Pak se Kateřina otočí k tříčlenné skupince, stojící u dveří:

Nikdo z přítomných její slova nepochopí. Kateřina za nimi tedy mávne rukou. Větrovec vstane z pohovky a ještě za mocného protahování přejde ke kamnům. Při své cestě se všimne neznámé tváře u dveří. Franta se podruhé představí:

Větrovec utrousí:

Pak přistoupí ke kamnům a začne nadzdvíhat pokličky všech hrnců, které na varné ploše spočívají. Zřejmě hodlá po vydatném spánku řádně naplnit svůj žaludek. Větrovcová se snaží od manželova počínání odvést pozornost ostatních stranou. Zřejmě se za něho v tuto chvíli trochu stydí:

Albrecht se k Fantovi nakloní a zašeptá mu do ucha:

Větrovec:
Já nespím, Katuško.

Kateřina:
Ano, ty stále bdíš. Já zapomněla.

Starosta je sice pupík, ale tak pokryteckou mysl, jako náš táta, teda nemá!

Franta:
Dobrý den, pane Větrovec. Já jsem Franta, Albrechtův kamarád. Přijel jsem na návštěvu.

Větrovec:
V pořádku chlapče. Vítám Vás tady.

Větrovcová:
A jakým vlakem jste, Františku, vlastně přijel? Pokud vím, teď po poledni žádný spoje nejde.

Franta:
Přijel jsem už dopoledne vlakem v deset hodin. Ještě s...

Albrecht:
O Kateřině ani muk. Tihle nic neví. Celý den byli zavření tady ve světnici. Nic neviděli.

Zvědavá Větrovcová však nedočkavě požaduje po Frantovi dokončení jeho nedokončené věty:

Franta na Albrechtovo přání lživě odvětlí:

Větrovcová:

Nuže s kýmžte jste to ještě přijel, chlapče?

Franta:

Ale s nikým – jen sám se sebou!

Větrovcová:

A přijel jste na dlouho?

Franta:

To záleží na Vás, paní Větrovcová, jak dlouho mě dovolíte zde pobýt. Já mám času dost...

Větrovcová:

Ubytuji Vás v podkroví – je tam taková útulná cimříčka...

Z trouby, zabudované v kachlíkových kamnech, se najednou začne linout načernalý kouř. Větrovec, který stojí přímo u toho, se poleká:

Větrovcová vykřikne:

Větrovec:

Mámo, tady se ti v té troubě něco pálí!

Větrovcová rychle skočí k troubě, otevře jí a vytáhne ven pekáč s připravovaným moučnickem. Rychle ho prohlédne, a pak se uklidní:

Větrovcová:

Pro Krista Pána! Koláče!

Kateřina okomentuje situaci starým známým rčením:

Je to dobré. Chytil se mi jenom trošku. Sníst se to dá...

Franta se na ní podívá:

Kateřina:

To nevádí, že je to spálené – alespoň budeme hezčí, jak se říká, ne?

Kateřina se zardí. Neví, jak se z této ošemetné, ale zároveň velmi příjemné situace vysekat zase zpět na pevnou půdu. Otočí se na Albrechta, který se usmívá:

Albrechtův úsměv bleskem vystřídá ustaraný výraz:

Větrovcová přináší od kamen talířek plný nařezaných kousků povidlového koláče a volá:

Kateřina, Franta a i starý Větrovec ochotně zasednou nejbližší židle obklopující stůl a každý z nich se zakousne do jednoho kousku koláče. Albrecht zůstane stát netečně na svém původním místě:

Franta:

Myslíte, Kateřino, že u Vás se to dá ještě vylepšit? To Vás teda chci vidět, až to sníte...

Kateřina:

Na tvém místě, Albrechte, bych se moc nesmála. Před polednem volal z Prahy doktor Stránský, že ta Američanka už dorazila do Prahy a že tam máš okamžitě přijet!

Albrecht:

To jsi mi to taky nemohla říct dřív?

Větrovcová:

Vezměte místo u stolu a pusťte se do toho!

Albrechte, co tam tak stojíš? Jdi si taky sednout!

Albrecht:

Omlouvám se, paní Větrovcová, ale budu asi muset během chvilky zase odjet zpátky do Prahy. Kateřina mi teď sdělila, že jí volali na úřad, že se v lihovaru objevily nějaké problémy, které musím co nejrychleji vyřešit...

Větrovcová:

Ale to je škoda. No nic, zabalím ti tedy pár kousků koláče s sebou na cestu. Doufám, že se sem brzy zase vrátíš!

Albrecht:

To víte, že se vrátím – vždyť tady na mě čeká kamarád...

Kateřina:

S ním si nedělej žádné starosti, Albrechte.
My se o něho sami rádi postaráme, že?

Kateřina se usměje na Frantu a ten její úsměv
opětuje. Albrecht chápavě odpoví:

Albrecht:

O tom nepochybuji.

Pak otevře dveře ze světnice:

Jdu se sbalit. Franto, půjdeš mě potom
vyprovodit na nádraží? Potřeboval bych
s tebou cestou ještě něco probrat...

Franta:

No jasně.

Albrecht se děkovně pousměje, vyjde ze
světnice a zavře za sebou dveře.

Obraz 77.
Sulislavské nádraží
 Exteriér – Den

Albrecht s Frantou přicházejí na nádraží, na kterém odfukuje nám již dobře známá malá parní lokomotiva a její vagónky. Vesničané se hemží po nástupišti, někteří lezou po schůdcích do vlaku, někteří podávají svým příbuzným nebo kamarádům oknem do vagónu zavazadla, která by jinak úzkými dveřmi neprošla.

Zvuk:

Syčení páry.

Hluk lidí na nástupišti.

Albrecht s kufrem v ruce celou cestu od chaty vyprávěl Frantovi o oné kauze s dvěma dívkami, kterou den před tím zažil u rybníka. Když přicházejí na nádraží, Albrecht akorát celé vyprávění ukončuje slovy:

Albrecht:

... A ona mi nakonec řekla, že pokud jí ty peníze nedám, udá mě četníkům, že prý jsem ji znásilnil! Myslíš, že to mohla myslet vážně, nebo spíš jen tak vyhrožovala...?

Franta:

Já nevím. Tu dívku jsem nikdy neviděl ani neslyšel, takže nemohu posoudit, jaký má asi charakter. Ale podle tvého vyprávění bych si troufal odhadnout, že zase tak do větru nemluvila...

Albrecht:

Ano. Já to právě cítím taky tak. Ale právě jsem si myslel, že ty bys to mohl vidět jinak. Čímž bys mě samozřejmě nejen zvedl sebevědomí, ale zároveň také uklidnil, že to všechno dopadne dobře.

Franta:

Takovéhle polemizování a nalhávání si něčeho, to nikam nevede. Vypusť to z hlavy a počkej, až jak to dopadne.

Albrecht:

Takže jí ty peníze nemám nosit?

Franta:

Podívej, já bych je tam nenesil. Jestli tě udá, bude se to určitě vyšetřovat. A nemysli si, četníci hloupí nejsou – určitě neuvěří nějaké vesnické holce a té obrovské náhodě, že zrovna v tu chvíli, kdy jí někdo znásilňuje, objeví se najednou z ničeho nic její nejlepší kamarádka s fotoaparátem a všechno to pohotově vyfotí...

Albrecht:

Asi máš pravdu. Budu tedy doufat.

Lokomotiva zapíská a od jejích kol se uvolní oblaka bílém páry:

Zvuk:

Píšťala lokomotivy.

Mohutné zasyčení páry.

Albrecht se rychle rozloučí s Frantou:

Albrecht:

Hele, ono už to asi pojde. Tak se zatím měj a neblbni moc s tou Kateřinou!

Pak se usměje:

Brzy si vás oba zase přijedu zkontrolovat!

Franta usměvavě odvětlí:

Franta:

Já myslím, že Kateřininy rodiče na sebe vezmou tuto funkci za tebe, Albrechte...

Albrecht vystoupí po schůdcích do vagónu a než se usadí na své místo, otevře okno, aby mohl ještě na Frantu zamávat. Vlak se začne pomalu rozjíždět a Albrechtova i Frantova pravice se zvednou k vzájemnému zamávání:

Albrecht:

Tak nazdar kamaráde! Jedu prodat svůj lihovar!

Albrechtův hlas zanikne v hukotu odjíždějícího vlaku.

Obraz 78.
Hala
 Interiér – Den

Albrecht se vrací domů. Otevře vstupní dveře do haly a zůstane zkoprněle stát: Uprostřed haly stojí jeho matka a doktor Stránský v líbezném objetí. Pár se hned Albrechta všimne a oba „milenci“ tak od sebe odskočí jako dva elektrické náboje se stejným pólem. Vrhnou se přátelsky k Albrechtovi a snaží se ošemetnou situaci zamluvit:

Stránský:

Albrechte, vy už jste dorazil? Právě tady na Vás s Vaší matkou čekáme...

Albrecht suše utrousí:

Albrecht:

Koukám...!

Martina se pokusí o široký vroucný úsměv:

Martina:

Jak ses měl na chatě?

Albrecht opět suše a s ledovým klidem ustříhne matku i její snahu o přátelský dialog:

Albrecht:

Zase tak dobře ne – ale kvůli tomu jsem nepřišel...

Stránský:

Jasně, hned přejdeme k věci. Fitzgeraldová čeká ve Vaší pracovně. I se svojí osobní překladatelkou!

Albrecht:

A co požaduje?

Stránský:

Stále jedno a to samé: Chce koupit lihovar a nedá si to vymluvit.

Martina:

Albrechte, víš, asi bys na to měl přistoupit. My jsme se před chvílkou všichni shodli na tom, že bude asi opravdu nejlepší se krachujícího lihovaru zbavit a získané peníze z prodeje vhodně investovat do nějakého lukrativnějšího podniku...

Albrecht se podiví:

Albrecht:

A na tom jste se shodli vážně všichni? Celá rodina?

Martina sebejistě odpoví:

Martina:

Jo. Před chvílí v salonku.

Albrecht:

I prababička Evelyn a děda Karel?

Martina odpoví tak, aby se Albrechtovi konečně rozsvítilo v hlavě:

Martina:

Albrechte, ta Fitzgeraldová nám nabízí miliony!

Stránský:

Ano. A ty by vás bezpečně vytáhly z finanční tísně a opět postavily na nohy.

Albrecht se bezmocně zhroutí do nejbližšího křesla, které stojí vedle dveří. Zakryje si obličej rukou a evidentně není daleko od pláče:

Albrecht:

Tak já se celou cestu ze Sulislavi těším, jak s tou blbou Američankou zatočíme, ale když sem konečně dojedu, tak vy tady na mě vybafnete s úplně opačným stanoviskem – jde vám o penzí, co?

Albrecht svá poslední slova vykřikne na celou halu. Jeho matka pragmaticky odpoví:

Martina:

No a nemá nám snad jít? Operovat staré rodinné stříbro, i když nepřináší užitek, je sice ušlechtilé, ale nic si za to nekoupíš. Dnešní doba nutí lidi přemýšlet, a pokud se už jednou rozhodneš býti boháčem a ne žebrákem, musí jít nostalgie a morální zábrany stranou!

Albrecht se na svoji matku uslzeně ale odhodlaně podívá:

Martina se rozhořčí:

Albrecht:

Tak teď by si mohl jeden z tvé řeči myslet, že jdi například mého otce zabila ty jen proto, abys teď mohla prodat lihovar...

Albrecht rozhodně prohlásí:

Martina:

Jak se jen opovažuješ říci něco takového?! Jak tě to jen mohlo napadnout?

Pak Martinino rozhořčení trochu opadne a ona se najednou úplně rozplyne:

Albrecht:

Já ten lihovar zkrátka té Američance neprodám...

Martina:

Tak to si zkus! Musíš ho prodat – potřebujeme peníze, abychom se jako rodina zase vz mohli!

Martina se obrátí na Stránského. Ten se pousměje:

Koneckonců, nikdo neříká, že se jednou nevz můžeme natolik, že si budeme moci koupit lihovar zase zpět... Co tom říkáte, doktore?

Stránský:

O tom teda pochybuji, ale co bych Vám bral iluze...

Obraz 79.
Pracovna
 Interiér – Den

V Albrechtově pracovně v 1. patře už netrpělivě čeká nafintěná americká panička Susan Fitzgeraldová a její nenápadná překladatelka slečna Marilyn Laughlinová. Stránský s ještě uplakaným Albrechtem zaklepají na dveře pracovny a vejdou dovnitř.

Zvuk:
 Zaklepání.
 Otevírání dveří.

Albrecht jen tak letmo pozdraví:

Albrecht:
 Dobrý den.

Fitzgeraldová se k Albrechtovi okamžitě vrhne:

Fitzgeraldová:
 You must be mister Zverina, don't you?
 Good afternoon.

Fitzgeraldová rychle stiskne Albrechtovi ruku a pokračuje dál:

My name is Susan Fitzgerald. You have known, of course, I want to buy your distillery. I even have a pre-emptive agreement from your father. But, mister Zverina, mister Stransky told me, you didn't want to sell it to me. Why? I offer you two milion U. S. dollars. Why don't you want to give it to me?

Překladatelka Laughlinová začne iniciativně překvapenému a zároveň vyděšenému Albrechtovi překládat se svým anglickým přízvukem do češtiny Fitzgeraldové monolog:

Laughlinová:
 Madam Fitzgeraldová se diví, proč jí nechcete prodat Váš lihovar. Má předkupní smlouvu, nabízí Vám za něj dva miliony dolarů,...

Albrecht překladatelku zdvihnutím pravice umlčí:

Albrecht:
 Zadržte! Já jsem madam Fitzgeraldové rozuměl, slečno. Nemusíte se namáhat.

Pak pod tlakem Stránského povzbudivého pohledu a jeho pokyvování hlavou rezignuje na majitele a zároveň ředitele lihovaru na slavnou medovinu Lipovku:

Laughlinová se nakloní k Fitzgeraldové a přeloží jí Albrechtovo rozhodnutí do ucha. Fitzgeraldová se rozzáří:

Jen jí řekněte, že na její nabídku přistupuji.

Fitzgeraldová:

You agree with my offer? Oh – thank you.
You will not be sorry!

Obraz 80.
Obecní úřad
 Interiér – Den

Na Sulislavském obecním úřadě už
 v odpoledních hodinách nikdo neúraduje.
 Starosta odešel domů již před dvěma
 hodinami. Okna jsou zavřená, dveře zamčené,

...

Najednou začne v zámku dveří cosi šramotit,
 jakoby se je někdo pokoušel odemknout.

Zvuk:

Šramotní zámku.

Zastřené hlasy zpoza dveří nám prozradí, že
 se jedná o Kateřinu s Frantou:

Kateřina (m. o.):

Doufám, že už starosta odešel – výborně! Je
 zamčeno! Určitě už je, pupík, doma...

Kateřina odemkne svým klíčem dveře, vezme
 za kliku a vpadne společně s Frantou do
 místnosti. Rychle za sebou zase zamkne.
 Franta se k ní vrhne a ona mu skočí do náručí.
 Začnou se hubičkovat:

Franta:

To byl od tebe výborný nápad, schovat se
 sem.

Kateřina:

Já vím. Já mám jenom samé výborné
 nápady...

Náhle na stole zazvoní telefon:

Zvuk:

Zvonění telefonu.

Franta se naštve:

Franta:

Sakra! Zatracený telefon – člověk nemá klid
 ani tady!

Kateřina se vymkne z Frantova objetí, seskočí
 z něho na zem a pospíchá k telefonu.
 Otráveně zvedne sluchátko:

Kateřina:

Halo?

Na druhém konci se ozve Tatianin hlas:

Tatiana (m. o.):

Dobrý den. Tady Mandlíčková. Já bych chtěla mluvit s panem Albrechtem Zvěřinou. Máte ho tam někde?

Kateřina:

Ne. Odjel do Prahy.

Tatiana (m. o.):

Ale vždyť mi dal toto číslo a říkal, že je tam na chatě, abych mu klidně zavolala...

Kateřina:

No to je sice pravda, ale dnes v poledne musel nečekaně narychlo odjet zpátky do Prahy. Přijela mu totiž domů na návštěvu nějaká Američanka...

Tatiana se podiví:

Tatiana (m. o.):

Američanka?

Kateřina:

Ano, Američanka. Jestli chcete, dám Vám telefonní číslo Albrechtova pražského domu. Tam ho určitě zastihnete.

Tatiana s Kateřininým návrhem souhlasí:

Tatiana (m. o.):

Ano, děkuji Vám. Buďte tak hodná...

Obraz 81.
Pracovna
Interiér – Den

Na stole v Albrechtově pracovně zvoní telefon.

Zvuk:
Zvonění telefonu.

Albrecht, Stránský, Fitzgeraldová a Laughlinová stojí uprostřed pokoje a vedou velmi věcný dialog o podmínkách plánované smlouvy o prodeji lihovaru. Albrecht se při zvonění telefonu s omluvným úsměvem vzdálí od zbylé trojice zapálených diskutérů a zvedne sluchátko:

Albrecht:
Prosím? U telefonu Albrecht Zvěřina.

Tatianin hlas z telefonu zní přísně:

Tatiana (m. o.):
Albrechte, co tam děláte? Proč nejste v Sulislavi?

Albrechtovi se při slyšení Tatiany zlepší zkažená nálada:

Albrecht:
Tatiano! Jak jste mě tu našla?

Tatiana (m. o.):
Volala jsem do Sulislavi a tam mně bylo sděleno, že prý Vám přijela na návštěvu nějaká Američanka, takže jste se musel vrátit domů do Prahy...

Albrecht:
Ano, to je pravda.

Tatiana (m. o.):
A co je ta Američanka vlastně zač?

Albrecht:
To je milionářka, která chce koupit můj lihovar.

Tatiana se podívá:

Tatiana (m. o.):
Vy prodáváte ten Váš lihovar? Proč?

Tatiana Albrechtovo počínání s lihovarem stále nemůže pochopit:

Albrecht:

Je nad krachem a potřebujeme peníze. Já osobně bych si ho rád nechal, ale zbytek rodiny je bohužel proti.

Tatiana (m. o.):

Počkejte, počkejte! Vy chcete říct, že Váš lihovar krachuje a vy jste na mizině a úplně bez peněz?!

Albrecht:

Ano. Ale to je v této chvíli vedlejší. Nechci Vás tím trápit, Tatiano. Jsou to moje trable a já je nechci přenášet na Vás. Pojd'me se raději pobavit o nějakých příjemnějších tématech: Teď jsem zase v Praze, takže bychom mohli konečně společně navštívit nějaké to kino!

Tatiana se změní k nepoznání. O „chudého“ Albrechta už z pochopitelných důvodů nemá zájem:

Tatiana (m. o.):

To určitě! Nemáte ani vindru, ale producírovat se s pohlednou filmovou herečkou po Praze, to by se Vám hodilo, co?

Albrechta náhlá změna v Tatianině jednání velmi zaskočí:

Albrecht:

Ale Tatiano? Jak to proboha mluvíte?

Tatiana (m. o.):

Tak, jak si zasloužíte, vy hlupáku! Opravdu jste mně věřil a myslel si, že bych s Vámi mohla něco mít?

Albrecht je úplně vedle:

Albrecht:

Vůbec Vám nerozumím...

Tatiana (m. o.):

Ne? No tak se o to už ani nepokoušejte. Končím s Vámi a nechci Vás už nikdy vidět! Teď jste mě slyšel naposledy!

Tatiana položí telefon.
Albrecht je hovorem úplně rozhozen.
S nepřítomným výrazem položí sluchátko a

projde kolem tříčlenné skupinky, jednající o prodeji lihovaru, ke dveřím, aby místnost opustil. Když Albrecht zjistí, že se zraky celé skupiny upírají na něho, zašeptá ještě před svým odchodem na Stránského konto:

Albrecht:

Doktore, dohodněte, prosím, místo mě přijatelné podmínky smlouvy. Musím se na chvíli vzdálit, ale jen co se vrátím, tak smlouvu podepíši.

Pak Albrecht před zraky všech tří zainteresovaných „nenápadně“ odejde z pracovny.

Obraz 82.
Kuchyně
 Interiér – Den

Kuchařka Alžběta právě vaří v kuchyni svíčkovou k večeři pro celou rodinu, když se otevřou dveře a vstoupí Albrecht. Přichází sem rovnou z pracovny.

Alžběta:

Á, Albrecht. Tak ty ses už vrátil ze Sulislavi?

Stará dobrá důvěryhodná duše domu, kuchařka Alžběta, se zdá Albrechtovi býti ideální vrbou, které může svěřit svůj problém a své trápení. Albrecht za sebou zabouchne dveře a přiskočí k Alžbětě. Bez pozdravu na ní hned vybafne:

Albrecht:

Alžběto, stala se strašná věc.

Alžběta se lekne:

Alžběta:

Jaká? Zase někdo umřel?

Albrecht:

To ne. Ale zklamala mě dívka.

Alžběta se zasměje:

Alžběta:

Aha. No tak to nic není.

Albrecht (nechápatě):

Jak to, že to nic není? Mě to trápí...

Alžběta:

Byl jsi do ní zamilován? Chtěli jste se vzít?

Albrecht:

To ne, ale záleželo mi na ní.

Alžběta:

Takových dívek ještě bude...

Albrecht:

Nebude. Tohle byla filmová herečka. Přímo z Barrandova! Takových po světě moc nechodí...

Alžběta se trochu naštvě:

Albrecht s Alžbětiným názorem na filmové herečky souhlasí:

Alžběta:

Filmová herečka? Proč se zaplétáš s takovými pofidérními a nedůvěryhodnými lidmi?

Albrecht:

Teď už to taky vím, že jsem jí neměl věřit...

Alžběta:

A jak tě vlastně zklamala? Něco ti ukradla?

Albrecht:

Ne, to ne. Ale podvedla mě v lásce. Když věděla že jsem bohatý a vlastním lihovar, byla by se přetrhla, abych si jí všiml. Ale když se teď dozvěděla, že lihovar je nad krachem a já jsem díky tomu finančně na dně, vynadala mi do telefonu a ještě navíc prohlásila, že mě už nechce nikdy vidět!

Alžběta:

Tak si to tak neber. Není to pro tebe přece úplně první rozchod s dívkou v životě. Vzpomeň si jen na tu svojí sicilskou Sofii... Ta tě přece taky opustila, ne?

Albrecht se rozhořčí:

Albrecht:

To sice ano, ale rozdíl je v tom, že na Sicílii jsou v těchhle ohledech úplně jiné poměry než tady v Československu. Tam mají rozchody důstojnou lidskou podobu, hlavu a patu, formální podtext... Kdyby jednala Tatiana na Sicílii tak, jak teď jednala se mnou, okamžitě by jí mafiáni prostřelili hlavu takovým způsobem, že by měla mozek rozplácnutý až na zdi za ní. A nebo ještě lépe by jí střelili zezadu do kolena a to by potom byla jasná: Cryple-car do konce života!

Alžběta:

Albrechte, podle mě si to všechno zbytečně moc bereš. Teď se seber, odjed' zpátky do Sulislavi a v klidu a tichu tamní přírody očisti svoji mysl od tíživých nepodstatných myšlenek a trablů. Uvidíš, že tam brzy na všechno zapomeneš.

Albrecht přikývne:

Otevřou se dveře a dovnitř vejde hospodyně Irma s podnosem, na kterém spočívají čtyři prázdné šálky od kávy. Patně je nese ze salonku, kde zbytek rodiny tráví ještě poslední chvíle, kdy ještě lihovar patří Zvěřinovým...

Irma se usměvavě zeptá Albrechta:

Albrecht suše odpoví na její přihlouplou otázku:

Pak se otočí na Alžbětu:

Albrecht na znamení důvěry přikývne a vyjde z kuchyně. Irma položí podnos se šálky do dřezu a zvědavě se podívá na Alžbětu:

Alžběta Irmu s úsměvem ustříhne:

Albrecht:

Já vím. Stejně se tam sám chystám – mám tam totiž na návštěvě kamaráda z nemocnice...
Odjedu hned ráno.

Irma:

Albrechte! Tak co, jak jde život? Chata v Sulislavi ještě nespadla?

Albrecht:

Nebudete tomu, Irmo, věřit, ale nespadla. Představte si to.

Alžběto, nemusím Vám, doufám, říkat, že rodina se o Tatianě nikdy nesmí dozvědět...

Alžběta:

Spolehni se, Albrechte.

Irma:

O jaké Tatianě se nikdo nesmí dozvědět?

Alžběta:

Nebud' pořád tak strašně zvědavá, Irmo!

Obraz 83.
Salonek
 Interiér – Noc

Rodina Zvěřinova je večer shromážděna v salonku v přízemí. Chybí jen Albrecht s Karlem, jež odešli vyprovodit Fitzgeraldovou k autu, které ji odveze na Wilsonovo nádraží. V celé místnosti je ticho, které přeruší až odjezd automobilu na nádvoří:

Zvuk:

Vzdálený odjezd automobilu.
 Bouchnutí dveří.

Vzdálený odjezd auta a bouchnutí domovních dveří jen naznačuje, že Fitzgeraldová je už pryč a že se Albrecht s Karlem vracejí zvenku do domu. Oba dva vstoupí do salonku. Zora se jich hned otáže:

Zora:

Už odjely?

Albrecht jí odpoví, zatímco Karel se mezitím posadí do jednoho z volných křesel u stolku u krbu:

Albrecht:

Ano. Fitzgeraldová, ta její překladatelka i doktor Stránský, který jim koupí v pokladně na nádraží lístky a dohlédne, aby obě dvě nastoupily do správného vlaku.

Albrecht se taky posadí.
 Evelyňa reaguje na jeho slova:

Evelyňa:

Ale ty lístky jim doktor koupí, předpokládám, z jejich peněz – ne z našich?!

Albrecht:

Samozřejmě, že z jejich. Ale oni by to sami nedokázaly. Nerozumí koruně...

Karel:

Dal jsem jim s sebou na cestu pár lahviček naší medoviny, aby ochutnaly, co si vlastně koupily...

Evelyňa se rozčílí:

Martina, která pomáhá na koberci u krbu
Věře s hraním si s Honzíkem a Eliškou,
nadhodí:

Evelyna:

No to snad, Karle, nemyslíš vážně? Lihovar
nám už neříká pane! A ty poslední medovinu,
která nám z něj ještě zbyla, rozdáš těm, kteří
se v ní teď naopak topí...

Evelyně se Martininy myšlenkové pochody
vůbec nezamlouvají:

Martina:

Lihovar sice už nevlastníme, ale zato máme
nyní tolik peněz, že si můžeme koupit
medoviny, kolik chceme!

Zora se naivně otáže:

Evelyna:

Tak to zase ne. To prr! Ty peníze se nebudou
utrácet za nesmysly, ale vhodně se investují
do nějaké nové firmy. Tak jsme se přece
dohodli...

Zora:

A do které?

Martina souhlasně přikývne, aby spravila
předchozí špatný dojem ze své „marnotratné“
povahy:

Karel:

Kdo ví. To teď nebudeme řešit. To se nedá
vymyslet během vteřiny. Musíme dlouho
uvažovat, protože to není vůbec žádná
sranda.

Evelyna však není s Martininou replikou opět
spokojena:

Martina:

Ano, má to svůj čas. Rodina Zvěřinova se
nemůže pustit jen tak do něčeho...

Albrecht se ze svého místa podiví:

Evelyna:

Rodina Zvěřinova? Pche! Už nejsme žádná
rodina Zvěřinova...

Albrecht:

Cože? Ty chceš říct, že Zvěřinovi už nejsou
Zvěřinovi?

Albrecht ironicky konstatuje:

Evelyna:

Ano. Bez lihovaru už naše rodina není tím, čím bývala.

Evelyna Albrechta uklidňuje:

Albrecht:

A mohu za to já protože jsem před chvílí podepsal tu americkou smlouvu.

Evelyna:

Ale ne. Může za to přece Jaromír, který neuměl hospodařit.

Martina svého syna okřikne:

Albrecht:

Nemá cenu se hádat, kdo za co může. Lihovar je prodaný a tradice naší rodiny je fuč! Už mám toho všeho dost – zítra odjedu do Sulislavi a možná tam spáchám ze zoufalství sebevraždu!

Albrecht si pro sebe zašeptá:

Martina:

Nerouhej se! Přece by sis kvůli nějakému zatracenému lihovaru nevzal dobrovolně život?

Albrecht:

Nejen kvůli tomu...

Obraz 84.
Sulislavské nádraží
Exteriér – Den

Na druhý den Albrecht přijíždí vláčkem zpět do Sulislavi.

Zvuk:
Brzdění vlaku.
Sykot páry.

Albrecht vystoupí se svým kufříkem z vagónku na perón a popojde několik kroků od vlaku. Pak se na železný kolos otočí. Pod koly tohoto stroje zemřel jeho otec. Asi měl také podobné trable jako Albrecht. Albrecht přemýšlí, jestli takové přejetí vlakem dotyčného hodně bolí...

Že by Albrecht také zkusil zbavit se svých problémů, spojených s prodejem lihovaru a rozchodem s Tatianou, podobným způsobem? Mlčky přikývne a nadšeně se rozběhne z nádraží k chatě.

Obraz 85.
Před chatou
 Exteriér – Den

Albrecht s kufříkem přichází k chatě, před kterou sedí na zápraží Franta s Kateřinou. Líbají se. Když spatří Albrechta, je jim trochu trapně. Albrecht si jich však vůbec nevšímá. Projde kolem nich jako v mrákotách s nadšeným výrazem na tváři, odhodlán udělat to, co ho napadlo už na nádraží při pohledu na stojící vlak. Franta se podívá na Kateřinu, která je stejně jako on z Albrechtova chování úplně vedle. Franta se tedy pokusí na Albrechta, který se i s kufrem v ruce právě dobývá do chaty, zavolat:

Franta:
 Albrechte! Jsi v pořádku?

Zfanatizovanému Albrechtovi se konečně podaří otevřít dveře od chaty:

Albrecht:
 Samozřejmě. Je mi skvěle!

Franta:
 Dneska ráno volali Kateřině na úřad z nemocnice. Markéta jim tam včera večer zemřela.

Albrecht ztuhne. Touto zprávou je ještě více umocněno jeho odhodlání opravdu skočit pod vlak. Ještě, než zmizí v chatě, s nepřítomným výrazem zamumlá:

Albrecht:
 Asi půjdu na ryby...

Obraz 86.
Železniční trať u lesa
 Exteriér – Den

Albrecht, obtěžkán rybářskými potřebami,
 které si vzal s sebou před Frantou a Kateřinou
 jako optickou záminku, přichází k železniční
 trati. Zastaví se u místa, kde přišel o život
 jeho otec a kudy také vede přes koleje cesta
 k malebnému rybníčku v údolí...

Zvuk:

Vzdálené houkání vlaku.

Albrecht odhodí rybářské potřeby na zem a
 chvíličku čeká, než na místo dorazí vlak
 z nádraží, jenž už houká v dáli. Albrecht je
 pevně rozhodnutý pod ocelový kolos skočit.
 Vlak se blíží, syčí, houká a Albrecht je
 připraven ke svému smrtelnému skoku.

Jízda vlaku

Sykot páry.

Houkání vlaku.

Albrecht se rozběhne po náspu přímo vlaku
 vstříc. Jeho život za pár vteřin skončí.
 Najednou však vyběhne z březinek na opační
 straně trati jakási postav (Vendulka),
 přeběhne přímo před vlakem napříč koleje a
 strhne Albrecht z kolejí do trávy vedle trati se
 slovy:

Vendulka:

Ne! Neskákejte tam jako on! Vás si už na
 svědomí nevezmu!

Než si Albrecht stačí uvědomit, co se vlastně
 událo a kdože mu to zachránil život, je už
 vlak pryč. Šance na účinné vyřešení
 Albrechtových problémů je ta tam.

Zvuk:

Ustávající jízda vlaku.

Albrechtovi se podaří vstát ze země a hned se
 podívá na člověka, s nímž se ještě před malou
 chvílí válel v trávě vedle kolejiště. Jedná se o
 Vendulku Petlanovou, dívku, se kterou se
 Albrecht před dvěma dny setkal u rybníčka a
 která na něho ještě se svojí kamarádkou
 Ivanou Perlivou vymyslela onu lest
 s nefingovaným znásilněním.

Albrecht nemůže vzteky a překvapením zároveň málem ani dýchat. Zmůže se jen na jedno slovo:

Albrecht:
Vy?!

Vendulka se rozpláče:

Vendulka:
Promiňte, ale nemohla jsem Vás tam nechat skočit...

Albrechtovi stále znějí v uších Vendulčina slova při jeho skoku:

Albrecht:
Řekla jste: „Neskákejte tam jako on! Vás si už na svědomí nevezmu!“ Kdo – on?
Zbláznila jste se snad?

Vendulka se zhroutí:

Vendulka:
Váš otec.

Albrecht na dívku zkoprněle zírá:

Albrecht:
Jak to můj otec? Cožpak tehdy jste ho pod ten vlak strčila Vy? A jak ho vůbec znáte?

Vendulka:
Víte, já jsem ho, stejně jako Vás, také vydírala. Z úplně stejného důvodu.

Albrecht se vyjeveně posadí vedle Vendulky zase zpátky na zem:

Albrecht:
Cože?

Vendulka:
Ano, je to tak. Jenomže Váš otec, stejně jako teď Vy, na tomto místě v dobu umluvené schůzky pro předání peněz pod ten vlak opravdu skočil. A to navíc přímo před mýma očima. Zrovna jsem vylézala z březinek, aby si mě všiml a dal mi ty peníze...

Vendulka se dá znovu do pláče. Albrecht horečnatě přemýšlí:

Albrecht:

No vidíte, vlastně jsem si ani neuvědomil, že zrovna teď se vlastně měla uskutečnit ta domluvená schůzka...

Měl jsem Vám v březinkách předat těch dvacet tisíc, co?

Vendulka popotáhne a nadějně se zeptá:

Vendulka:

No a máte je teda tady?

Albrecht mávne rukou:

Albrecht:

Ne. Úplně jsem na to zapomněl – stejně jsem Vám totiž nehodlal nic dát...

Vendulka:

Já věřila, že mi ty peníze přinesete. Čekám na Vás tady v březinkách už přes půl hodiny. A vy místo toho skáčete pod vlak...

Pak uhodí rukou do země:

Takhle jsem to sakra nechtěla!

Albrecht dívku uklidní:

Albrecht:

Pod ten vlak jsem nechtěl skočit kvůli Vašemu vydírání, ale kvůli svým vlastním velkým trablům, kterých mám v poslední době požehnaně: prodej milovaného rodinného lihovaru, opuštění krásnou dívkou – herečkou, smrt jedné kamarádky...

Vendulka:

Je mi Vás líto.

Albrecht:

Mně Vás taky. Na co vlastně sháníte těch dvacet tisíc?

Vendulka odpoví na otázku slovy, které již Albrecht před časem slyšel z úst paní Větrovcové:

Vendulka:

Mám malé dítě, jemuž četníci nedávno zavřeli tátu – mého snoubence, takže nás nemá kdo živit. Já jako chudá vesnická dívka nemám dostatek prostředků, abych mohla svého potomka dostatečně uživit.

Albrecht:

Aha. Takže jste přemluvila tu Vaší kamarádku Ivanu, sbalily jste foťák a vyrukovaly na mě především v údolí u rybníčka, co?

Vendulka se plačtivě otáže:

Vendulka:

Udáte mě?

Pak nadhodí:

To by potom neměl můj synek vůbec nikoho...

Albrecht chvíli přemýšlí, pak vyřkne své stanovisko:

Albrecht:

Seberte se a jděte domů. Když mě přestanete otravovat s tou fotografií, jsem ochoten na všechno zapomenout.

Vendulka namítne:

Vendulka:

Ale já jsem donutila k sebevraždě Vašeho otce...

Albrecht:

To je sice pravda, ale na druhou stranu mně jste život zachránila.

Vendulka:

A co to mé vydírání?

Albrecht dobrosrdečně odpoví:

Albrecht:

Už o tom nemluvte! Důvody, proč jste to všechno udělala, jsou v jistém smyslu ušlechtilé. Kvůli dětem se musí umět ledasco překousnout, protože děti jsou boží dar. Kdybych Vás nechal zavřít, mému tátovi by to život nevrátilo a Vašemu dítěti by to bez matky taky moc nepřidalo...

Pak Albrecht posbírá ze země rybářské potřeby, které před svým skokem odhodil na cestě, a vydá se zpět k chťě. Uplakaná Vendulka, sedíce v trávě vedle trati, osiří.

Obraz 87.
Před chatou
Exteriér – Den

Albrecht se vrací k chatě. Před ní se na zápraží stále ještě líbají Franta s Kateřinou. Franta si všimne, že Albrecht se vrací od rybníčku bez ryb:

Franta:

Tak co, Albrechte, kde máš úlovky?

Albrecht mu otráveně odpoví:

Albrecht:

Žádné nemám a hned se zase vracím zpátky do Prahy.

Franta:

Vracíš se? To tě tak rozhodilo, že jsi nic nechytil?

Albrecht:

Jo. Nějak mi to tady už přestalo bavit. Pojedeš se mnou?

Franta se podívá na Kateřinu:

Franta:

Asi ano. Zítra je pondělí – nastupuji do nové práce a tím pádem začínám nový život!

Kateřina se usměje a zašeptá:

Kateřina:

Doufám, že v tom novém životě bude i kousek místa pro mě...

Franta se k ní nakloní a políbí jí na krk:

Franta:

O tom vůbec nepochybuj!

Pak si stoupne:

Neboj, brzy zase přijedu – čekej na mě, beruško!

Nakonec odejde s Albrechtem do chaty sbalit se na cestu.

Obraz 88.
Ulice před domem Zvěřinových
Exteriér – Den

Ulicí přijíždí před dům Zvěřinových pošťák na bicyklu. Zastaví, sleze z kola, vytáhne z brašny příslušný dopis a vhodí jej do poštovní schránky, umístěné na pilířku u branky. Pak opět nasedne na kolo a odjíždí.

Zvuk:

Hluk lidí a vozidel na ulici.
Jízda pošťáková kola.

Zanedlouho po jeho odjezdu vychází ven na ulici hospodyně Irma a vybírá schránku. Podívá se na dopis, který ve schránce našla, a ihned s ním spěchá zpátky do domu.

Zvuk:

Otevírání a zavírání branky.

Obraz 89.
Salonek
 Interiér – Den

V salonku sedí pouze Martina a Albrecht, který se již vrátil ze Sulislavi. Jsou hluboce zabráný do rozhovoru o Albrechtově budoucím životě:

Albrecht:

Mami, já bych se opravdu nejradši sebral a odjel zpátky na Sicílii.

Martina:

Když už jsi se jednou vrátil domů, tak tě zpátky nepustím!

Albrecht:

Vždyť sem jsem přijel jen kvůli tomu lihovaru, abych ho převzal po zesnulém otci. Ale teď, když jsme o lihovar přišli, co tady mám dělat? Na Sicílii mám alespoň pracovní místo...

Vchází Irma a přináší dopis ze schránky:

Irma:

Madam, Vašemu zesnulému manželovi přišel dopis.

Martina Irmina slova popíchnou:

Martina:

Nechte si tu Ironii, Irmo! Dejte to sem a můžete jít.

Martina převezme od hospodyně dopis, a když Irma zase odjede, prohlédne si obálku.

Albrecht:

Odkud to přišlo?

Martina:

Z transfuzní stanice. Táta tam pravidelně chodíval darovat krev...

Martina roztrhne obálku a rozloží v ní pečlivě složený dopis:

To si snad dělají srandu?

Albrecht se ze svého místa nakloní, aby na dopis viděl také, byť je k němu otočen vzhůru nohama:

Albrecht:

Jak to?

Martina:

No tady v tom dopise zvou Jindřicha na další pravidelný odběr, jakoby ještě vůbec nevěděli, že už dávno nežije.

Albrecht:

A jak by se to asi tak dozvěděli? Já se jim vůbec nedivím...

Martina složí dopis zpátky do obálky a klidně prohlásí:

Martina:

Dala bych jim vědět, jak to ve skutečnosti je, ale bohužel na ně nemám telefonní číslo.

Albrecht si prohlédne obálku:

Albrecht:

Ale tady je adresa. Jestli chceš, zítra tam zajdu a osobně to vyřeším.

Martina:

No to by bylo fajn. Řekni si Přemkovi, rád tě tam zaveze. Aby ses nemusel trmácet tramvají...

Albrecht se usměje:

Albrecht:

Přemka požádám rád. Stejně už jsem za ty tři roky zapomněl, kam která tramvaj vlastně jede...

Obraz 90.
Ordinace transfuzní stanice
 Interiér – Den

V ordinaci prvorepublikové transfuzní stanice leží na lůžku jakýsi pán a je napojen na zařízení, které mu odebírá krev. Dohlíží na něho postarší vychrtlá zdravotní sestra.

Zvuk:

Hluk zařízení.

Když je odebráno správné množství krve, je pán od zařízení sestrou odpojen, je mu zalepena propíchnutá žíla a pán odchází z ordinace přes čekárnu domů.
 Sestra vykoukne do čekárny za pánem a zakřičí:

Sestra:

Další!

Albrecht se zvedne z dřevěné lavice v čekárně a vstoupí za sestrou do ordinace:

Albrecht:

Dobrý den.

Sestra:

Dobrý den, mladý pane.

Sestra ukáže na lůžko:

Tak se pohodlně uveleďte – hned pro Vás připravím novou jehlu.

Albrecht:

Promiňte, ale já tady nejsem kvůli odběru krve. Já sem jdu kvůli panu Zvěřinovi.

Sestra se zarazí:

Sestra:

Kvůli panu Zvěřinovi?

Albrecht:

Ano. Neznáte ho snad? Chodíval sem pravidelně...

Sestra se pousměje:

Sestra:

Ale to víte, že ho znám. Pan Zvěřina je naším stálým dárcem. Má, pokud si dobře vzpomínám, skupinu AB – to je velmi

vzácná skupina! Ještě, že je pan Zvěřina naším členem...

Albrecht:

Já se v krevních skupinách moc nevyznám...

Sestra:

A kdo jste vlastně vy?

Albrecht:

Jeho syn.

Sestra se nadchne:

Sestra:

A že vy jste přišel na tatínkovo doporučení také darovat krev...?

Albrecht zavrtí hlavou:

Albrecht:

To ne. Já bych to asi nevydržel. Přišel jsem vám sem pouze sdělit, že pan Zvěřina bohužel zemřel, takže už nebude chodit darovat krev.

Pro sestru je to šok:

Sestra:

Zemřel? Proboha jak? Vždyť tak starý ještě nebyl...

Albrecht:

Nezemřel přirozenou smrtí, ale na následky nešťastné náhody – přejel ho na venkově vlak.

Sestře ukápne z oka slzička:

Sestra:

Takový dobrý člověk...

Pomáhal lidem, daroval jim krev, aby přežili operace, a přesto mu nebylo dovoleno dál žít – je to hrůza!

Albrecht:

To je osud, sestro. Tomu se nikdo nevyhne...

Sestra přikývne:

Sestra:

Člověka to zamrzí, když mu zemře jeden dárc. Máme jich jako šafránu a úbytek každého „kusu“ je znát.

Pak si sestra osuší oči a podívá se úkosem na Albrechta. Pohodí hlavou k prázdnému lehátku:

Albrecht se vykručuje:

Sestra Albrechta uklidní:

Albrecht se nakonec uvolí a sestru poslechne:

Albrecht si lehne na lehátko, vyhrne rukáv a sestra mu odebere ze žíly ždibec krve. Pak ho sestra pošle do čekárny:

Přeci jen byste nechtěl rozšířit naše řady, pane Zvěřino mladší?

Albrecht:

Já nevím. To byste mi hned dneska brali ten litr krve, či kolik do vlastně obvykle dělá? Na to tady teď vůbec nejsem připraven...

Sestra:

Ale ne. Dnes bych Vám jen vzala docela zanedbatelný vzorek krve na laboratorní rozbor, abychom zjistili, jestli jste zcela zdravý a můžete tudíž darovat krev. A pokud by to dopadlo dobře, dostal byste se do naší evidence a pravidelně sem docházel na odběry.

Albrecht:

Ale no tak dobře. Když je to pro dobrou věc...

Sestra:

Já teď odnesu ten vzorek do laboratoře a vy se mezitím klidně posadíte v čekárně. Oni Vám tam pak sami přijdou dát vědět, jak to s Vámi vypadá.

Obraz 91.
Čekárna transfuzní stanice
 Interiér – Den

Albrecht sedí v čekárně a vyčkává na příchod nějakého odborníka z laboratoře, který mu sdělí, jakou má krev. Albrecht je přesvědčen, že je zcela zdravý a krev bude tím pádem negativní.
 Příchozí laborant s papírem v ruce však Albrechtovi jeho předpoklad velice rychle vyvrátí:

Laborant:

Dobrý den. Vy rače být pan Zvěřina?

Albrecht:

Ano, Zvěřina. Albrecht.

Laborant:

Asi Vás moc nepotěším, pane Zvěřino, ale laboratorní testy ukázaly, že máte syfilis!

Albrechta to nezaskočí, naopak se rozchechtá na celé kolo:

Albrecht:

Tak to je úplný nesmysl – před několika týdny jsem absolvoval na venerologickém oddělení úspěšnou léčbu této nemoci a nyní jsem zdravý jako řípa! Já klidně mohu darovat krev!

Laborant pokrčí rameny:

Laborant:

Tak Vás hold špatně vyléčili. Naše testy nelžou! Zkoumal jsem Vaši krev pečlivě a pro jistotu dokonce dvakrát, ale výsledek byl pokaždé stejný: bakterie „Treponema pallidum“ neboli syfilis! Chcete to vidět černé na bílém?

Laborant podstrčí Albrechtovi před obličej jedno z lejster, které s sebou přinesl z laboratoře. Albrechta však papír nezajímá. Přestane se smát a pomalu mu dochází, odkud asi vítr fouká. Zatne zuby:

Albrecht:

Já snad tu krávu Grossmannovou přetřhnu...!

Laborant se nakloní k Albrechtovi a soucitně
pronese:

Laborant:

I kdybyste byl už zdrav, lidé po syfilidě
stejně nesmí darovat krev.

Obraz 92.
Salonek
Interiér – Den

V salonku sedí na svých místech Evelyn, Karel a Martina. Všichni tři čekají na kávu, kterou jim má z kuchyně přinést Irma. Evelyn se v jednom momentě skloní k zemi a zvedne roztočené klubíčko smaragdově zelené vlny.

Konečně vchází do salonku Irma s podnosem, na kterém stojí tři hrnky plné vynikající brazilské kávy. Když je hospodyně postaví před jejich strážníky, podá jí Evelyn roztočené klubíčko vlny, které našla na zemi:

Evelyn:

Irmo, buďte tak hodná a smotejte to klubko. Asi jsem ho tady včera večer zapomněla a ono spadlo na zem a rozmotalo se.

Irma:

Ano, paní.

Irma převezme klubko, položí táč na stůl, posadí se do posledního volného křesla (kolem stolku stojí jen čtyři) a začne motat. Rozhlédne se kolem sebe a otáže se:

A kde jsou vůbec všichni? Je tady nějak prázdně...

Martina usrkne kávu a klidně odpoví:

Martina:

Albrecht jel přece do transfuzní stanice kvůli tomu dopisu.

Do salonku vpochoduje Věra, která slyšela Irmin dotaz až do haly. Ironicky zvědavě hospodyně odpoví:

Věra:

A babička Zora s Honzíkem a Eliškou odešli do zoologické zahrady. Právě jsem je byla vyprovodit, jestli Vás to zajímá, Irmo!

Irma Věřinu ironii opomine a v klidu konstatuje:

Irma:

Chodí tam nějak často, do té zoologické zahrady...

Věra na Irminu repliku ostře zareaguje:

Irma se na Věru úkosem podívá a do hlasu se konečně i jí vkrádá jistá dávka ironie:

Věra se naštve:

Spor dívek přeruší až z transfuzní stanice se vracející Albrecht, který vstoupí do salonku s popelavě bledou tváří a s výrazem jakoby mu právě někdo umřel. Všech pět lidí v salonku se při pohledu na něj zhrozí jeho vzhledu:

Albrecht nepřítomně odpoví:

Martina, Věra a Irma jsou šokováni. Evelyn a s Karlem se na sebe podívají. Oni dva o Albrechtově diagnóze jediná z celé rodiny věděli. I tak je ale Albrechtova slova překvapí, neboť si již oba mysleli, že je Albrecht ze zákeřné nemoci vyléčen. Karel se neudrží:

Věra:

To je jejich věc. Vám do toho nic není. A koukejte se zvednou z toho křesla. Mám si snad sednout na lustr?

Irma:

Já jsem si myslela, že si zase sednete na tam ten koberec u krbu. Válicate se tam se dětmi tak často...

Věra:

Co si to dovolujete, takhle se mnou mluvit? Sedněte si na ten koberec sama. Proč zrovna já z nás dvou bych měla být ta poníženější? Jsem snad služka, jako Vy?

Martina:

Co se ti stalo? Byl jsi v té transfuzní stanici?

Albrecht:

Byl.

Martina:

No a co říkali?

Albrecht:

Že mám syfilis...!

Karel:

Albrechte, o čem to proboha mluvíš? Vždyť tě z nemocnice přece už dávno pustili. Kdybys nebyl vyléčený, nechali by si tě tam doted'!

Martina se na Karla podívá:

Martina:

V jaké nemocnici byl Albrecht? Jak to, že já o tom nic nevím a Vy, tatínku, ano?!

Albrecht se ujme slova:

Albrecht:

Mami, já jsem ti lhal. Nebyl jsem na žádném jazykovém kurzu italštiny v Krkonoších, ale ležel jsem na venerologickém oddělení doktorky Grossmannové tady kousek od baráku a léčil se ze syfilidy, kterou mě pravděpodobně nakazila už na Sicílii před lety Sofie. To doktor Matula u mě tu nemoc objevil – jsem mu za to vděčen.

Martina:

A proč ji to přede mnou všechno zatajil?

Albrecht:

Abych tě zbytečně nestresoval. Věřil jsem, že se té nemoci brzo zbavím a všechno se zase vrátí do starých dobrých kolejí... Bohužel ale jen do dneška, kdy mě v té stanici úplnou náhodou vyšetřili krev!

Karlovi to stále nejde do hlavy:

Karel:

A oni v té krvi opravdu našli syfilis? Vždyť to přece není možné...

Albrecht:

Grossmannová mě hold špatně vyléčila. Jinak si to také vysvětlit nedovedu. Ale zřejmě je to tak.

Věra se soucitně zeptá svého bratra:

Věra

No a co teď hodláš dělat? Vrátiš se zase na to venerologické oddělení?

Albrecht vyvalí oči:

Albrecht:

Blázníš? Zpátky ke Grossmannové? Když mě nevléčila tenkrát, tak teď taky ne!

Martina se slzami v očích popotáhne:

Martina:

A co teda chceš dělat?

Albrecht se na chvíličku zamyslí. Pak odpoví:

Albrecht:

Jdu se poradit s doktorem Matulou.

Obraz 93.
Obývací pokoj Matulových
 Interiér – Den

U Matulových vládne v odpolední dobu naprostý klid. Doktor Alois Matula spí zavřený v ložnici, aby byl čerstvý na noční službu. Jeho manželka Soňa sedí tiše v obývacím pokoji a hltá drby z Národních listů, aby ukojila své vševědoucí tužby.

Zvuk:

Zvonění domovního zvonku.

Soňa Matulová odloží noviny, vstane z křesla a odebere se do předsíně otevřít zvonícímu přichozímu. Divák slyší pouze zvuky a hlasy z předsíně:

Otevření domovních dveří.

Soňa (m. o.):

Ale dobrý den, Albrechte. Copak potřebuješ? Pojď dál.

Albrecht (m. o.):

Dobrý den.

Soňa přivede Albrechta do obývacího pokoje opět divákovi na oči:

Soňa:

Dřív, než cokoliv řekneš, chtěla bych se ti omluvit za to, jak jsem se před časem tak neprozíravě podřekla před tvou prababičkou a dědečkem, že máš syfilis. Oni to do té doby nevěděli a mně to před tím prozradil manžel...

Albrecht mávne rukou:

Albrecht:

Neomlouvejte se – teď se to již vrátit nedá. Už se stalo.

Soňa se Albrechtovy ležérnosti rychle chytí:

Soňa:

A máš vlastně pravdu. Teď, když jsi zase zdravý a je to všechno za tebou, se k tomu nemá cenu vracet. Teď už je to jedno!

Albrecht se rozhlédne po pokoji:

Albrecht:

Je doma Váš pan manžel?

Soňa:

Je – spí v ložnici. Dnes bude mít v nemocnici noční službu.

Albrecht:

Já jsem totiž přišel hlavně za ním.

Soňa:

Aha. Jdeš mu asi poděkovat, že tě doporučil k té venerologické odbornici doktorce Grossmannové, že? Ale to ani nemuselo být – udělal to pro tebe rád!

Albrecht zavrtí hlavou:

Albrecht:

Promiňte, ale za toto jsem poděkovat rozhodně nepřišel – ta Grossmannová mě totiž nevléčila!

Soňu to zaskočí:

Soňa:

Cožpak ty máš ten syfilis pořád dál?

Albrecht:

Bohužel ano. Mohla byste tedy, prosím Vás, pana doktora vzbudit? Rád bych se s ním poradil, co mám dělat dál.

Soňa mlčky odejde do ložnice a Albrechta nechá v pokoji samotného. Z ložnice jsou slyšet hlasy, jak Soňa vysvětluje svému manželovi celou situaci. Pak se ve dveřích do ložnice z ničeho nic objeví v pyžamu oděný doktor Alois Matula:

Alois:

Je to pravda, Albrechte? Grossmannová tě nevléčila?

Albrecht ponejprv pozdraví:

Albrecht:

Dobrý den.

Pak odpovídá na doktorovu otázku:

No zřejmě ne. Náhodně mě vyšetřili krev v transfuzní stanici a zjistilo se, že mám syfilis stále v těle!

Alois se posadí do nejbližšího křesla:

Alois:

A já myslel, když jsem tě k ní odesílal, jaká to není odbornice...

Albrecht:

Odbornice neobornice – tak jako tak musela dobře vědět, když mě propouštěla domů, že jsem stále ještě nemocen. I kdyby byla úplně neschopná, tak krevní testy z laboratoří hovoří jednoznačně... Proč to jen udělala? A zrovna mě?

Matula se úkosem podívá na Albrechta:

Alois:

Třeba to udělala všem pacientům...

Albrecht vykulí oči:

Albrecht:

Ježíš Mariá! Já mám kamaráda, Frantu Vidláka, a ten se u té báby taky léčil – možná i on...

Alois Matula vstane a zavolá svojí manželku:

Alois:

Soňo!

Soňa se objeví rychlostí blesku. Až doteď poslouchala celý rozhovor za dveřmi ložnice.

Připrav mi rychle oblečení. Jedu na policii. Tu Grossmannovou musíme co nejrychleji pořádně zmáčknout!

Soňa poslechne a odběhne do ložnice připravit manželovi věci.

Albrecht:

A co bude dál?

Alois:

Předvoláme si všechny Grossmannové pacienty, pokud jsou ještě vůbec na živu, a znova je vyšetříme.

Albrecht:

A co bude se mnou? Já se na to oddělení už nevrátím!

Alois:

Pošlu tě do speciálního horského Sanatoria v Dešenicích na Šumavě. Važ si toho – je to jediné sanatorium svého druhu ve střední

Evropě a nedostane se tam tudíž jen tak někdo!

Albrecht:
Děkuji vám.

Alois:
Běž se sbalit! Jen co se doobléknu, zavolám tam.

Obraz 94
Albrechtův pokoj
 Interiér – Den

Albrecht sedí ve svém pokoji na posteli a sleduje Irmu, která opodál skládá Albrechtovo oblečení do jeho kufříku. V pokoji není slyšet špendlíku na zem spadnout, tak hrozná nálada v pokoji panuje. Irma se občas při skládání mrknutím oka ujistí, zda-li jí Albrecht pozoruje nebo ne. Zřejmě jí to dělá dobře. Ví o sobě, že její vzhled rozhodně není k zahazení... Albrechtův výraz svědčí o jeho očividně přišerné náladě. Irma se toho všimne, a tak přeruší ticho a napětí výčitkou:

Irma:

Netvařte se jako kakabus! Já vím, že máte náladu pod psa, ale musíte to brát z té lepší stránky: Uvědomte si, že nejedete do toho sanatoria na popravu nýbrž na léčení!

Albrecht našťavaně opáčí:

Albrecht:

Neutěšujte mě tady! S tím se musím vyrovnat já sám – cizí chlácholení nemá cenu!

Irma se na chvíli zarazí. Pak odsekne:

Irma:

Dobře, už mlčím!

Nakonec se ironicky zeptá:

Ale jen tak pro zajímavost: Kdy předpokládáte, že se tedy Vy sám z té deprese vyhrabete?

Albrecht přejde hospodynině ironii a vážně se zamyslí:

Albrecht:

Vidím to na dlouho. Zatím jsem v té nejhorší fázi: Hnusím se sám sobě. Nenávidím nikoho ani sebe.

Irma složí do kufříku poslední dvě Albrechtovy košile:

Irma:

To je vidět.

Pak kufřík zavře a obrátí se na Albrechta. Chvilí mlčí, přemýšlí. Nakonec tiše promluví:

Ráda bych, abyste věděl, Vy mudrlante, že já si Vás strašně moc vážím a držím Vám všechny palce, abyste se uzdravil a byl zase veselý, jako když jste tenkrát přijel a já Vás viděla poprvé.

Potom podá Albrechtovi kufr. Albrecht po něm vztáhne ruku. Ruce jich obou se setkají na držadle malého zavazadla a něžně se dotknou.

Irma se usměje:

Albrecht:
Vy se mě neštítíte, Irmo?

A Irma Albrechta dlouze políbí, až mu vypadne z ruky kufr, který třímá v ruce.

Irma:
Ne. Mě vůbec nevadí, že máte syfilis...

Obraz 95.
Před sanatoriem
 Exteriér – Den

Přemek Průcha přiváží autem Albrechta do Dešenického sanatoria.

Zvuk:
 Příjezd automobilu.

Auto zastaví před vchodem a Albrecht se svým kufríkem vystoupí:

Albrecht:
 Tak děkuji, Přemku.

Přemek:
 Přeji Vám hodně štěstí, pane!

Auto se dá znova do pohybu a automobil řízený Přemkem Průchou zase odjíždí.

Zvuk:
 Odjezd automobilu.

Albrecht začne stoupat po schodech až ke vstupním dveřím budovy Dešenického sanatoria. Ze dveří právě vychází ven velmi pohledná černovlasá vysoká zdravotní sestřička (Maruška). Albrecht ji zastaví asi v polovině schodiště:

Albrecht:
 Promiňte, ale já jsem sem teď přijel a mám tady nastoupit léčbu syfilidy. Kde se mám hlásit?

Sestra se usměje:

Maruška:
 Vy jste pan Zvěřina?

Albrecht:
 Ano.

Maruška:
 Právě jsem Vás šla vyhlížet – už na Vás čekáme. Pojd'te se mnou. Zavedu Vás k paní doktorce Matouškové.

Albrecht:
 Děkuji.

Sestra s Albrechtem zmizí v budově.

Obraz 96.
Kancelář doktorky Matouškové
 Interiér – Den

Doktorka Matoušková, vedoucí Dešenického sanatoria, sedí za svým psacím stolem, jenž je umístěn těsně u okna, aby mohla doktorka dobře sledovat šumavskou přírodu a inspirovat se jí, jak léčbu pacientů ještě více vylepšit a nemocným pak tuto ještě více zpříjemnit.

Na dveře kanceláře kdosi zaklepá:

Zvuk:

Zaklepání na dveře.

Matoušková zdvihne hlavu od papírů na stole, které až doteď pečlivě studovala, a řekne:

Matoušková:

Dále.

Do kanceláře vstoupí sestra Maruška. Za ní v pozadí je vidět Albrecht, jak stojí na chodbě. Doktorka se od stolu otočí na příchozí sestru.

Maruška:

Paní doktorko, vedu vám pana Zvěřinu – už přijel.

Matouškové udělá toto sdělení velkou radost:

Matoušková:

Aha. Výborně. Děkuji Vám, sestro Maruško, pusťte pana Zvěřinu dál.

Albrecht vstoupí na Maruščin pokyn do kanceláře a Maruška za ním zavře dveře:

Albrecht:

Dobrý den.

Matoušková vstane ze židle a přejde s úsměvem na tváři k Albrechtovi:

Matoušková:

Dobrý den, pane Zvěřino, vítám Vás tady.

Podá Albrechtovi ruku:

Já jsem Matoušková, ředitelka tohoto sanatoria.

Albrecht jí ruku stiskne:

Matoušková pohodí hlavou ke svému stolu,
na kterém leží spousta papírů:

Albrecht:

Moc mě těší, paní doktorko.

Matoušková:

Přečetla jsem si Vaše materiály, které mi
poslal z Prahy pan doktor Matula. Když mi
před tím telefonoval, zmínil se také o té
smutné kauze, kterou si na Vás vymyslela
doktorka Grossmannová...

Albrecht skloní hlavu:

Albrecht:

Ano, bylo to nepříjemné. Vy doktorku
Grossmannovou znáte?

Matoušková:

Ano. Pracovala jsem u ní po vysoké škole,
abych získala zkušenosti v oboru venerologie
a mohla si posléze založit toto výběrové
sanatorium.

Albrecht vyvalí oči. Doktorka pochopí, co si
asi při jejích slovech domýšlí, a tak mu jeho
tezi zase rychle vyvrací:

Ale nebojte se! Ze mě mít strach nemusíte. Já
vyléčím na rozdíl od paní doktorky
Grossmannové každého...

Albrecht:

V to pevně doufám. Jste už totiž moje
poslední naděje.

Matoušková:

Vážně? No tak nebudeme zbytečně chodit
kolem Horké kaše a hned se do toho pustíme:
silný arzenobenzolový preparát, penicilin,...

Albrecht ukáže na papíry na doktorčině stole:

Albrecht:

Tím mě Grossmannová léčila taky. A vidíte,
jak mi to pomohlo!

Matoušková:

Věřte mi, že tady Vám to pomůže. Sestra
Maruška Vás teď odvede do Vašeho pokoje,
že?

Matoušková se podívá na Marušku, která stojí
u dveří. Ta s úsměvem souhlasí:

Albrecht se otočí k Marušce, pak se podívá zpět na Matouškovou:

Maruška:
Samozřejmě, paní doktorko!

Albrecht:
Tak děkuji a zatím nashledanou.

Matoušková:
Nashledanou.

Maruška s Albrechtem odcházejí z kanceláře. Matoušková za nimi zavře dveře a stále ještě s dobráckým úsměvem se jde posadit zpět na svojí židli ke stolu u okna.

Obraz 97.
Pokoj v sanatoriu
 Interiér – Den

Maruška přivádí Albrechta do jeho pokoje.
 Hned po vstupu do místnosti se Albrecht
 podiví, že je v ní pouze jedna postel:

Albrecht:

Tady je jenom jedna postel. To tu budu
 bydlet sám? Na samotce?

Maruška:

Ano. Naše sanatorium je velmi prestižní a
 také moderní – nabízí našim pacientům
 nebývalý komfort.

Albrecht bodře poznamená:

Albrecht:

Aha. Takže komfort, venku hory, čistá
 příroda, ...
 Budu se zde cítit skoro jako na dovolené...

Maruška se zasměje:

Maruška:

Vy jste velmi veselý člověk, že?

Albrecht zvažní:

Albrecht:

Kdepak. Jen se snažím trochou humoru
 přehlušit stres a depresi, kterými ve
 skutečnosti v současné době trpím.

Pak se podívá na Marušku:

Myslíte, že to tak dělám špatně?

Maruška:

Ne. Děláte to nejlépe, jak můžete. Psychika
 pacienta je při léčení velmi důležitá...

Albrecht:

Ale já mám psychiku úplně v háji. Jsem na
 dně. Můj úsměv a sem tam nějaká ta satirická
 poznámka – to je jen taková povrchní slupka,
 kterou to všechno maskuji a která vlastně
 vůbec nic neznamena.

Maruška:

Věřte, že se to během pár dnů zlepší. Až
 uvidíte, jak se uzdravujete a jak jsou Vaše

krevní testy den ode dne lepší a lepší,
zapomenete na depresi.

Albrecht:

Kdyby šlo jen o depresi z mé nemoci...

Maruška:

Cožpak Vy máte ještě nějaké jiné problémy?

Albrecht:

No to byste se divila...

Na celé sanatorium se ozve zvonění
elektrického zvonku.

Zvuk:

Zvonění zvonku.

Maruška se podívá na své náramkové
hodinky:

Maruška:

Že by už zvonili na večeři? To už je šest
hodin? Dneska mi ten den utekl nějak
rychle...

Potom odtrhne oči od ciferníku hodinek a
podívá se na Albrechta:

No nic. V klidu se po cestě převlékněte a pak
přijďte do jídelny – je také tady v přízemí
vpravo na konci chodby. Dopovídáte mi to
tam.

Maruška odejde z pokoje. Albrecht chvíli
stojí jako opařený – Maruška jej zcela
okouzila. Že by se snad do pohledné
sestřičky zamiloval?

Obraz 98.
Jídelna v sanatoriu
 Interiér – Den

Albrecht vstoupí do jídelny a pátravým pohledem a hledá Marušku. V jídelně je již pár stolů obsazeno jinými pacienty mužského a dámského pohlaví. Albrecht prochází mezi stoly, až n samém konci dlouhé jídelny konečně spatří u rohového stolku objekt, po němž pátrá. Maruška, pojídající bramborovou polévku, se hned Albrechta všimne a zamává na něho. Albrecht si k ní přisedne.

Albrechta to šokuje:

Maruška:

Počkejte chvílku. Číšník Vám hned přinese polévku.

Albrecht:

Cožpak já si pro ni nemusím dojít sám?

Maruška:

A kam byste pro ni chodil?

Albrecht:

No já nevím. V nemocnici jsme si pro ni chodili k takovému okénku.

Maruška přestane na zlomek okamžiku jíst:

Maruška:

Pane zvěřino, smiřte se už konečně s tím, že tady nejste v nemocnici, nýbrž v nóbl sanatoriu.

Číšník přinese Albrechtovi talíř s polévkou a postaví ho na stůl:

Číšník:

Prosím, pane. Dobrou chuť.

Albrecht:

Děkuji.

Albrecht uchopí do ruky lžici, připravenou spolu s ostatními částmi příboru na stole kolem prostírání, a pustí se do jídla. Číšník odchází.

Pomalou začínám věřit, že v tomto sanatoriu mě opravdu vyléčíte!

Maruška:

O tom nepochybuje, to je nezpochybnitelná skutečnost! Raději pokračujte ve svém vyprávění o Vašich trablech – zajímá mě to.

Albrecht:

Vrátil jsem se po třech letech života na Sicílii do Prahy, abych tam převzal po zasnulém otci rodinný lihovar...

Maruška skočí Albrechtovi nadšeně do řeči:

Maruška:

Vy jste byl na Sicílii? Tam to ale musí být nádherné – Jednou bych se tam chtěla podívat...

Albrecht:

Nepřerušujte mě!

Maruška:

Promiňte. Pokračujte dál. Skončil jste u převzetí rodinného lihovaru.

Albrecht:

Ano. Lihovar byl ale bohužel nad krachem, takže jsem ho musel záhy zase prodat. A to mě velmi zlomilo srdce. Nehledě na to, že posléze zemřela mojí vinou jedna politováníhodná dívka, jiná mě zase vypekla, pak jsem se dozvěděl, že mám syfilis... A ta slavná epizodka s doktorkou Grossmannovou byla po tom všem už jenom směšná nadstavba!

Maruška chvíli přemýšlí, pak odpoví:

Maruška:

Jak Vás tak poslouchám, všechno jsou to věci, které už pominuly a nebo v případě té syfilidy v nejbližších dnech pominou. Netrapte se tedy už kvůli nim. Vracet se do historie již nemá cenu!

Albrecht nadhodí:

Albrecht:

Vám se to radí, když jste nic takového nezažila...

Maruška:

Já vím, že se na to těžko zapomíná. Ale proto je to naše sanatorium postaveno v horách. Příroda a čerstvý vzduch je tím nejlepším lékem na psychiku.

Maruška odstrčí svůj talíř, který už je mezitím prázdný, stranou a nakloní se k Albrechtovi:

Zítří ráno se seberete a dobrovolně absolvujete celodenní pěší výlet po okolí. Dejte na mě. Uvidíte, že až se vrátíte, bude Vám o sto procent lépe.

Obraz 99.
Horská příroda
Exteriér – Den

Albrecht podle Maruščiny rady celý druhý den tráví v překrásné šumavské horské přírodě.

Zvuk:
Šum stromů.
Zpěv ptactva.

Albrecht prochází lesy, loukami i kolem nejrůznějších potůčků. Sleduje zvěrstvo, pasoucí se na lukách či u krmelců, a poslouchá zpěv ptactva, kterým se tato krajina jen hemží. Při tom všem přemýšlí o svém životě, o strastech a trablech, jež ho potkaly, a snaží se si je buď úplně vyhnat z hlavy, či si je alespoň racionálně odůvodnit a vytvořit pro každou z nich svůj jasný závěr.

Obraz 100.
Před sanatoriem
 Exteriér – Noc

Pozdě večer, když se už stmívá, se vrací Albrecht zpátky do sanatoria. Na osvětleném schodišti před vchodem sedí Maruška a čte si knížku. Když spatří Albrechta, zaklapne ji:

Maruška:

No to je dost, že se již vracíte. Už jsem o Vás měla strach!

Albrecht se zastaví pod schody a podívá se na Marušku:

Albrecht:

Vy tady na mě čekáte?

Maruška:

No samozřejmě. Zajímá mě totiž, jak Vám ta procházka pomohla. Zapomněl jste už na všechno?

Albrecht zklamaně zavrtí hlavou:

Albrecht:

Kdepak. Naopak se mi to všechno ještě více rozleželo v hlavě...

Maruška se zatváří soucitně:

Maruška:

To mě mrzí. Ono to hold na každého působí trochu jinak...

Albrecht:

Ale mě se v té přírodě líbilo! Jenže ta procházka byla strašně dlouhá – celodenní. Měl jsem najednou tolik času, že jsem prostě začal přemýšlet. Co jiného taky celou tu dobu dělat, že?

Maruška:

A na co jste přišel?

Albrecht:

Došel jsem k názoru, že by bylo asi opravdu úplně nejlepší z ničeho se neléčit, umřít a hotovo! Stejně každý večer usínám s představou, že se druhý den ráno už neprobudím...

Maruška se zarazí:

Maruška se podívá na Albrechtovo slabé a hubené tělo, vysílené celodenním pochodováním:

Albrecht se podívá na stmívající se oblohu, a pak na své náramkové hodinky:

Pak mávne rukou:

Albrecht vystoupí po schodech až k Marušce a políbí jí ruku:

Pak vejde vstupními dveřmi do budovy. Maruška vstane ze schodů a otočí se na dveře, za kterými Albrecht právě zmizel. Pokýve hlavou a potichu konstatuje:

Maruška:

Tak to už raději zítra na žádnou procházku nechod'te!

Jedl jste vůbec celý den něco?

Albrecht:

Jen ráno snídani. Pak jsem vyrazil a až doteď jsem nepozřel jediného sousta...

Vrátil jsem se pozdě. Jídelna už bude určitě dávno zavřená...

A mě už je to vlastně jedno – ať si dostanu třeba ještě kurděje! Alespoň ten můj konec přijde ještě rychleji...

Maruška:

Řekla jsem kuchařkám, aby na Vás myslely. Jděte do Vašeho pokoje a já Vám tam pošlu číšníka s Vaší porcí.

Albrecht:

Vy jste zlatá, Maruško.

Maruška:

Tak na to musím jinak!

Obraz 101.
Ambulantní místnost
 Interiér – Den

Druhý den bere Maruška Albrechtovi v ambulantní místnosti krev kvůli testům. Albrecht sedí na lehátku, zatímco Maruška nad ním stojí a sleduje, jak se po jejím zdařilém vpichu do žíly naplňuje zkumavka pod jehlou tmavě červenou tekutinou.

Albrecht:

Myslíte, že už za tři dny zjistíte z mé krve nějaké kloudné výsledky vaší léčby?

Maruška:

Určitě. My se totiž s léčbou nepáreme a dáváme pacientům standardně silně předimenzované léky.

Albrecht:

A nemůže se jim z toho nic stát?

Maruška:

Ne. Vedlejší účinky jsme zatím u nikoho nezaznamenali. Jen léčba se zkrátila z týdnů na pouhé dny!

Maruška Albrechtovi zalepí vpich a vloží zkumavku do speciálního stojanu na nedalekém stole.

Albrecht:

Za jak dlouho tak budete mít ten rozbor hotový? Já že bych si tu na něj hned počkal. Chci vědět, jestli umřu, nebo ne.

Maruška:

Klidně jděte. Já mám ještě hodně práce. Rozbory krve budu dělat až pozdě večer – zítra ráno Vám dám vědět.

Albrecht tedy vstane z lehátka a odporoučí se z ambulantní místnosti:

Albrecht:

Aha. No tak zatím pěkný zbytek dne.

Maruška:

I Vám.

Jakmile za Albrechtem zaklapnou dveře, vrhne se Maruška ke zkumavce

s Albrechtovou krví. Rozloží si před sebe na stůl ze skříně všechny potřebné preparáty a mikroskop a rychle udělá zatím alespoň zběžný krevní rozbor. Když pozdvihne svoji hlavu od okuláru, na její tváři se zračí šťastný úsměv. Vítězoslavně pokýve hlavou, chystajíc se udělat to, co ji napadlo už včera večer po Albrechtově příchodu.

Obraz 102.
Pokoj v sanatoriu
 Interiér – Noc

Albrecht v noci poklidně spí ve svém pokoji v přízemí. K oknu pokoje, které je napůl otevřené, náhle někdo zvenku přistoupí a otevře jej dokořán. Měsíc osvítí tvář vetřelce: Divák s hrůzou shledá, že se jedná o kohosi, kdo má na sobě karnevalový kostým smrtky. Černá postava se zářivě býlími náčrty kostí, kloubů a lebky se začne nemotorně dobývat otevřeným oknem do pokoje.

Zvuk:
 Vrzání okna.

Hluk, který při svém počínání postava způsobuje, probudí Albrechta, který se „smrtky“ tak lekne, až vykřikne:

Albrecht.
 Ježíš Mariá! Už je to tady! Proboha – já umírám!

„Smrtka“ se mlčky přehoupne přes parapet do pokoje a přiblíží se k Albrechtově posteli. Pomalu se začne na nebohého pacienta sápat. Během chvilky vlezte až úplně na něho. Albrecht je skoro mrtvý strachy:

Ne, prosím, já ještě nechci umírat! Já vím, že jsem se rouhal, že už čekám na smrt, ale já to tak nemyslel!

„Smrtka“ zvedne ruku a sundá si z hlavy černou masku s vyobrazenou lebkou. V záři měsíce se objeví Maruščina tvář. Albrecht je šokován:

Vy, Maruško?

Maruška však umlčí jeho hlasitý údiv svým dlouhým a vášnivým polibkem. Albrecht se mu ani nebrání. Ústa obou mladých lidí se drahnou chvílí nemohou odtrhnout od sebe. Maruška si při tom začne sundávat i další části svého strašidelného převleku. Albrecht jí při tom s chutí pomáhá...

Obraz 103.
Kancelář doktorky Matouškové
 Interiér – Den

Doktorka Matoušková sedí na své židli a prohlíží si Albrechtovy vynikající krevní testy, které jí před chvílí přinesla sestra Maruška.

Ozve se zaklepaní na dveře:

Zvuk:

Zaklepaní na dveře.

Doktorka Matoušková vzhledne od papírů:

Matoušková:

Vstupte, prosím.

Vstoupí Albrecht a mírně se ukloní:

Albrecht:

Dobré ráno, paní doktorko. Prý jste si se mnou přála hovořit.

Matoušková:

Ano, posaďte se.

Albrecht se posadí na nejbližší židli a je na něm vidět nejistota. Zřejmě má strach, zda-li se doktorka náhodou nedozvěděla o právě uplynulé bouřlivé noci, kterou prožil s Maruškou...

Matoušková však začne mluvit o něčem úplně jiném:

Mám pro Vás dobrou zprávu, pane Zvěřino. Ve Vašich krevních testech již není ani stopy po bakterii „*Treponema pallidum*“. Jinými slovy jste již zase zdravý jako řípa!

Albrecht se klidně usměje:

Albrecht:

To už vím.

Doktorka se podívá:

Matoušková:

Vážně? A od koho? Od sestry Marušky?

Albrecht se uchichtne při vzpomínce na onu vášnivou noc:

Albrecht:

Ano.

Doktorka se tedy už dál neptá:

Matoušková:

Tím lépe. Samozřejmě Vám nemusím vysvětlovat, co to pro Vás teď znamená, že ne?

Albrecht:

Předpokládám, že mě pustíte domů.

Matoušková:

Přesně tak. Budete sice ještě muset užívat nějaké prášky, ale relativně jste zdrav.

Albrecht:

Můžu se jít tedy na pokoj sbalit?

Matoušková:

Přirozeně. Jděte se sbalit. Já Vám mezitím vystavím propouštěcí zprávu.

Albrecht se zvedne ze své židle a ukáže na telefon, stojící na doktorčině stole:

Albrecht:

Promiňte, ale ještě taková maličkost: Mohl bych si, prosím, zatelefonovat do Prahy pro auto?

Albrecht vytáhne z kapsy papírek s telefonním číslem do svého dmu, které si bohužel z paměti nepamatuje.

Matoušková:

Samozřejmě.

Albrecht uchopí sluchátko:

Albrecht:

S ústřednou se odtud spojím po vytočení kterého čísla? Dvojky?

Než mu Matoušková stačí odpovědět, ozve se další zaklepání na dveře kanceláře:

Zvuk:

Zaklepání na dveře.

A klepající, nečekaje na doktorčino vyzvání, hned po svém zvukovém ohlášení bez okolků vstoupí do místnosti. Klepajícím je Maruška. Podívá se na udivenou doktorku:

Maruška:

Omlouvám se, že vás ruším, jen jsem chtěla panu Zvěřinovi říct, aby se po odchodu odtud

Albrecht se podívá nejprve na Marušku, pak na Matouškovou:

Matoušková skočí Albrechtovi do řeči:

Albrecht předá doktorce Matouškové papírek s telefonním číslem, který drží v ruce, a odporoučí se:

Na víc slov se bohužel Albrecht nezmůže, protože ho Maruška nedočkavě vytáhne z kanceláře.

zastavil u mě v ambulanci. Ráda bych s ním ještě před jeho odjezdem mluvila...

Albrecht:

Ano, hned jsem tam. Jen co zatelefonuji...

Matoušková:

Klidně jděte hned. Já do té Prahy zatelefonuji za Vás. Jen mi dejte to číslo.

Albrecht:

Děkuji Vám, paní doktorko. Jsem Vám velice zavázán. Moc rád jsem Vás poznal. Sbohem...

Obraz 104.
Ambulantní místnost
 Interiér – Den

Maruška zatáhne Albrechta do ambulantní místnosti. Albrecht ji po zavření dveří něžně přitlačí ke zdi, aby mu neutekla, a políbí ji:

Albrecht:

S tou smrtkou to byl dobrý nápad. Opět jsi mi tím vrátila smysl života!

Maruška:

Ani nevíš, jak tě miluji. Tak mě mrzí, že mě za pár chvil zase opustíš...

Albrecht:

Vždyť není všem dnům konec.

Maruška:

Co vlastně budeš dělat, až se vrátíš do Prahy?

Albrecht:

Řeknu rodině, že mě to tu už nebaví a že odjíždím zpět na Sicílii.

Albrecht Marušku opět políbí a pak podmanivým hlasem dodá:

Maruška se nadchne:

Můžeš tam jet se mnou!

Maruška:

Ty bys mě s sebou opravdu vzal?

Její nadšení však záhy opadne:

Ale já neumím italsky...

Albrecht se zasměje:

Albrecht:

A myslíš, že já jsem před třemi lety uměl? Všechno se tam naučíš. Uvidíš, že to půjde jako po másle.

Maruška:

A kdy bychom jeli?

Albrecht:

To ještě nevím. Musím zjistit, kdy jede italský rychlík z Wilsoňáku!

Maruška se vysmekne z Albrechtova objetí a přejde ke stolu, na kterém dělala den před tím rozbor Albrechtovy krve a na kterém

mimochodem také stojí telefonní přístroj.
Napíše na kousek papíru jeho telefonní číslo a
podá jej Albrechtovi:

Albrecht si vezme papírek s číslem a schová
si ho do kapsy.

Maruška:

Až budeš vědět přesný termín, zavolej mi
sem. Vezmu si taxi a co nejrychleji přijedu
do Prahy.

Albrecht:

A jak se vymluvíš doktorce Matouškové?

Maruška:

To ještě nevím. Je škoda, že ji nechám na
holičkách, protože je to dobrá žena, ale láska
a štěstí má vždy právo stát na prvním místě!

Albrecht Marušku objeme:

Albrecht:

Hned, jak přijedeme do Palerma, tak se
vezmeme, miláčku!

Obraz 105.
Před sanatoriem
 Exteriér – Den

Před Dešenické sanatorium přijíždí autem Přemek Průcha, aby Albrechta zase odvezl domů. Albrecht se na schodišti před vchodem loučí s Maruškou:

Albrecht:

Tak se zatím měj. Budu na tebe myslet ve dne v noci.

Maruška:

Já mna tebe taky...

Maruška se nakloní, aby Albrechta políbila, ten jí to však nedovolí:

Albrecht:

Teď ne! Dívá se na nás můj řidič. Zatím si nikdo nic nesmí dozvědět!

Maruška zklamaně pokývá hlavou:

Maruška:

Už abychom byli na té Sicílii...

Albrecht zdvihne ze země svůj kufřík, pohladí Marušku jemně po tváři a seběhne schody k autu, do kterého nastoupí:

Albrecht:

Dobrý den, Přemku. Můžeme jet!

Ještě, než uvede Přemek velký stroj do pohybu, tak se úsměvem při pohledu na Marušku, stojící na schodech, poznamená:

Přemek:

Vám přát dobrý den asi nemá smysl, že? Podle Vašeho úsměvu soudím, že lepší náladu už mít nemůžete.

Albrecht se usměje ještě víc:

Albrecht:

Máte správný postřeh!

Automobil s Přemkem a Albrechtem se rozjede po nádvoří k bráně ze sanatoria.

Zvuk:

Odjezd automobilu.

Albrecht, sedící na zadním sedadle, se otočí a mává na Marušku, která činí totéž.

Obraz 106.
Albrechtův pokoj
 Interiér – Den

Albrecht si doma ve svém pokoji po příjezdu ze sanatoria vybaluje kufrík. Do pokoje za ním přichází jeho sestra Věra. Dobrosrdečně se otáže svého staršího sourozence:

Věra:

Tak ses už uzdravil, bratříčku?

Albrecht v dobré náladě odpoví:

Albrecht:

Ano. Už se mě nikdo nemusí štítit...

Věra se posadí na Albrechtovu postel:

Věra:

Nemluv nesmysly. Chci ti sdělit překvapivou zprávu.

Albrecht se zatváří, jako že ho to strašně zajímá:

Albrecht:

No tak povídej. To jsem teda zvědavý...

Věra se jeho satirické vložce zasměje:

Věra:

Chystá se svatba!

Albrecht se zarazí. Věra přece ještě nemůže vědět nic o Albrechtově plánované svatbě s Maruškou...

Albrecht se opatrně zeptá:

Albrecht:

Čí svatba?

Věra:

Kačenky Větrovcové ze Sulislavi! To koukáš, co?

Albrechtovi se uleví. Hned potom se zeptá na skutečnost, kterou si už dávno domyslel:

Albrecht:

A koho si Kateřina vlastně bere?

Věra:

Nějakého Frantu – prý ho znáš.

Albrecht:

No jéje. Byli jsme spolu v nemocnici. Taky ho léčila Grossmannová...

Věra:

Jeho ale pravděpodobně vyléčila. Včera se tu totiž zastavil doktor Matula a vyprávěl, jak v nemocnici zkontrolovali po Grossmannové všechny její chorobopisy a neshody našli jen u toho tvého!

Albrecht:

Co na tu svatbu říká paní Větrovcová? Upřímně řečeno se jí divím, že chce dát svoji dceru takovému chudému bohémovi, jako je Franta...

Věra pokrčí rameny:

Věra:

Moc na výběr nemá. Katka je totiž v naději!

Albrecht:

Aha. Takže Kateřina se vlastně musí vdávat... A kdy tedy ta svatba vůbec proběhne?

Věra:

Pozítří v Sulislavském kostelíku. Budeme tam asi muset jet vlakem, protože do auta bychom se celá rodina nevešli...

Albrecht vyndá z kufříku svůj poslední svršek a hodí prázdné zavazadlo pod postel:

Albrecht:

Když už mluvíš o celé naší rodině, něco mi to připomnělo: Musím k ní hned teď promluvit. Pojď, jdeme do salonku!

Obraz 107.
Salonek
 Interiér – Den

V salonku je shromážděna převážná část rodiny Zvěřinovy: Evelyny, Karel, Zora a Martina. Všichni se mezi sebou prou o to, jak nejlépe naložit s penězi za lihovar, aby se nový podnik zase brzy neocitl v dlužích:

Evelyna:

Já navrhuji, aby se ty peníze za náš starý lihovar investovaly do nějakého nového lihovaru. Tradice rodiny musí být zachována...

Karel:

Ale vždyť je to nesmysl! Promiňte, maminko, ale krach našeho lihovaru jen svědčí o tom, že v alkoholové branži už dávno peníze nejsou a hned tak nebudou.

Zora:

Ale u nápojů bychom zůstat mohli – co takhle zakoupit třeba nějakou sodovkárnu?

Karel:

Sodovek je dneska taky všude plno. Ty nemají vůbec žádnou cenu. Na těch toho, drahá, příliš nevyděláme!

Martina:

Nehádejte se! Já si myslím, že bychom měli využít zkušeností pana doktora Stránského a nechat si od něho poradit, jak s těmi penězi naložit...

Zora se na svoji snachu oboří:

Zora:

Ty abys doktora Stránského nepodpořila! Myslíš si, že jsme všichni slepí? Že nevíme, jak se s ním slézáš v pokoji a hubičkujete se? A to je to sotva měsíc po Jaromírově smrti!

Zora se rozbřečí. Martina zčervená. Evelyny Martinu podrží:

Evelyna:

Přece bys, Zoro, nechtěla, aby takhle mladá pohledná žena jako Martina zůstala už nadosmrti sama...!

Zora vzlykne:

Zora:

Já to chápu, ale zdá se mi, že je to ještě opravdu hodně brzo po Jaromírově pohřbu.

Martina:

Ale maminko, já na Jaromíra přece nikdy nezapomenu – vždyť s ním mám čtyři děti!

Do salonku vstoupí Albrecht a Věra, oba přicházející z Albrechtova pokoje v prvním patře. Albrecht se chopí slova:

Albrecht:

Rád bych si s Vámi všemi promluvil.

Karel:

O čem? Jsme rádi, že ses už uzdravil.

Albrecht:

Děkuji. O zdraví ale teď nejde. Rád bych Vám všem oznámil, že jsem se rozhodl, že se vrátím zpátky na Sicílii!

Všichni přítomní se nadechnou, aby mohli v příštím okamžiku Albrechtovi jeho rozhodnutí vymluvit. Albrecht je však zdvihnutím ruky umlčí:

Ne! Nepokoušejte se mi to vymluvit. Dlouho jsem nad tím přemýšlel a došel jsem k závěru, že to prospěje nejen mě, ale i vám všem – prospěje to zkrátka celé naší rodině.

Evelyna se suše zeptá přesně podle svého stylu:

Evelyna:

A to odjedeš zase na tři roky?

Albrecht se usměje:

Albrecht:

Ne. Budu se sem samozřejmě často pravidelně vracet.

Martina:

A ty se, milý synu, domníváš, že tohle rozhodnutí je správné?

Albrecht:

Nepochybně. Od té doby, co jsem sem přijel, šlo všechno od desíti k pěti. Na Sicílii v mém milovaném Palermu mě bude zase líp!

Obraz 108.
Kostel
 Interiér – Den

Franta s Kateřinou si dávají první novomanželský polibek. Za nimi stojí v pozadí před oltářem farář, který je oddal. Po políbení se novomanželé otočí na své příbuzné a přátele, kteří jim okamžitě začínají blahopřát. Albrecht je mezi prvními gratulanty. Popřeje nejprve Kateřině, políbí ji, a pak přistoupí k Frantovi. Franta se podívá za Albrechta a kolem něj a podiví se:

Franta:
 Kde máš Tatianu?

Albrecht se podívá na Frantu, jako kdyby právě spadl z višně:

Albrecht:
 Tatianu? Zbláznil ses? Proč bych ji tu měl mít?

Franta:
 No protože jsem ji pozval taky. Kvůli tobě, víš?

Albrecht jen vyvalí oči. Jeho vyjevený kukuč však nemá dlouhého trvání. Davem gratulantů se totiž prodírá Tatiana a předstoupí před novomanžele. Poblahopřeje postupně Kateřině i Frantovi. Albrechta si úmyslně vůbec nevšimne, jako kdyby byl jenom vzduch. Pak se zase odporoučí neznámo kam. Albrecht je situací šokován:

Albrecht:
 Pro Krista Pána! Franto, proč jsi ji pozval?!

Franta:
 No přece kvůli tobě! Já myslel, že spolu stále ještě chodíte a že by tě tedy mohla na tu svatbu doprovodit, abys tu nebyl tak sám...

Albrecht se chytá vrchu:

Albrecht:
 Franto, ty vůbec nic nevíš!

Franta se podívá za Tatianou, a pak zase zpátky na Albrechta:

Albrecht mávne rukou:

Franta:

Ted' už mi to taky došlo. Vy jste se asi rozešli, co? A já trouba ti ted' zkazil náladu...

Albrecht:

Ale ne! Franto, žádnou chybu jsi neudělal. Myslel jsi to dobře – já se na tebe nezlobím. Ale trochu mě to vzalo, to je pravda.

Franta ve snaze zlepšit Albrechtovi náladu nadhodí:

Franta:

Hele, na jednu stranu buď rád, že ses jí zbavil. Život po boku filmové herečky by asi nebyl úplně nejšťastnější. Uvidíš, že si najdeš nějaké lepší děvče!

Frantovi se tímto prohlášením opravdu podaří zlepšit Albrechtovi náladu. Vyvolá totiž v Albrechtově mysli vzpomínku na sestru Marušku, která rozzáří Albrechtovu tvář:

Albrecht:

Franto, já se na tebe už vůbec nezlobím – naopak ti děkuji!

Obraz 109.
Pracovna + Ambulantní místnost
 Interiér – Den

Albrecht sedí doma ve své pracovně a vytáčí číslo telefonní ústředny. Před sebou má papírek s telefonním číslem, který dostal od Marušky:

Albrecht:

Ústředna? Dejte mi, prosím, číslo 77369.

V sanatoriu v ambulantní místnosti zvedne Maruška sluchátko zvonícího aparátu:

Maruška:

Dešenické sanatorium, u telefonu sestra Berkovcová. Co si račte přát?

Albrecht má radost, že opět slyší hlas svojí lásky:

Albrecht:

Hádej, kdo volá, drahá Maruško!

Maruška radostně vykřikne:

Maruška:

Albrechte! Tak ráda tě slyším...

Albrecht:

Já tebe neméně! Volám ti, abych ti sdělil termín toho našeho společného odjezdu na Sicílii: Tak tedy pojedeme za dva dny dvacátého druhého srpna ve 14:30 z Wilsoňáku!

Maruška trochu zklamaně prohlásí:

Maruška:

Víš, ta se na mě asi budeš zlobit, ale já asi nikam nepojdu. Já jsem nad tím dlouho přemýšlela a nějak se na to necítím.

Pro Albrechta je to velká rána:

Albrecht:

Ale vždyť jsi mi to slíbila! Já ti tam se vším pomohu, italsky tě naučím i práci tě seženu!

Maruška však trvá na svém:

Maruška:

Ne, opravdu ne. Jsi hodný, ale nejde to.

Maruška Albrechtovu tezi vyvrátí:

Albrecht:

Že ty ses podřekla Matouškové a ona tě teď nechce pustit!

Albrecht si rýpne:

Maruška:

Kdepak. Matoušková je úplně mimo hru.

Albrecht:

Tak tě nechtějí pustit rodiče!

Albrecht se tedy přestane snažit Marušku přemluvit k odjezdu:

Maruška:

Odtamtud taky vítr nefouká, Albrechte. Za prvé jsem už dospělá a za druhé moji rodiče žijí až na Slovensku u Košic, takže se s nimi tak jako tak vídám velmi zřídka.

Maruška rychle dodá:

Albrecht:

Strašně jsi mě zklamala. Já se tak těšil...

Maruška:

Já taky, ale nedá se nic dělat. Mám z toho zkrátka strach. Ty ale určitě jed', na mě se neohlížej!

Maruška se šibalsky usměje. Albrecht jí přes telefon do obličeje samozřejmě nevidí:

Albrecht:

Pojedu, to se spolehni. Odjedu z této země, ve které mě potakala jen samá zklamání a neúspěchy!

Albrecht položí trochu zklamně a trochu našťavaně sluchátko se stručným pozdravem:

Maruška:

Nikdo neříká, že se už nikdy nevidíme, Albrechte. Není přece ještě všem dnům konec...

Budu na tebe pozítří ve 14:30 myslet!

Maruška v sanatoriu také položí sluchátko, vzápětí si však zamne ruce. Podle jejího lišáckého úsměvu má zřejmě něco za lubem!

Albrecht:

Sbohem.

Obraz 110.
Wilsonovo nádraží (na peróně)
 Exteriér – Den

Na peróně u stojícího italského rychlíku stojí mezi davem kompletní rodina Zvěřinova. Albrecht se se všemi loučí. Nejprve přistoupí ke své matce:

Albrecht:

Maminko, přeji ti, abys byla šťastná. Doktor Stránský je dobrý člověk, noblesní a spravedlivý pán – zasloužíš si ho. Vůbec mi nevadí, že sis s ním začala tak brzy po otcově smrti. Chápu tě a přeji ti, aby vám to vydrželo!

Martina se rozpláče, obejmě svého syna a políbí ho na čelo. Jen zašeptá:

Martina:

Děkuji, Albrechte, děkuji ti.

Pak Albrecht přistoupí k Věře, své sestře, jež stojí hned vedle Martiny:

Albrecht:

Sestro moje! Tobě přeji také nějakého poctivého jinocha, jenž tě bude mít rád. Věk už na to pomalu máš...

Do hovoru se vloží opodál stojící Zora:

Zora:

Já jí to pořád říkám, že by si už konečně mohla taky někoho najít!

Albrecht se obrátí na Zoru:

Albrecht:

Babičko, a ty bys udělala nejlépe, kdybys nechala lidi kolem sebe trochu svobodněji rozhodovat a sama je při jejich počínání jen pasivně pozorovala...

Zora se začervená. Karlovi se Albrechtova poznámka vůbec nelíbí:

Karel:

Albrechte, neměl bys radit starším a zkušenějším lidem, notabene dokonce příbuzným, jak mají jednat!

Evelyna uvede Albrechtovu domněnku na pravou míru:

Albrecht:

Já si, dědečku, nemohu pomoci, ale zdá se mi, že jste všichni až přehnaně moc upnutí na své postavení.

Evelyna:

Ano, jsme vysoce postavená rodina, takže se s námi také musí podle toho náležitě jednat, Albrechte!

Albrecht:

A to je také právě jeden z důvodů, proč teď odjíždím. Dusím se totiž ve vysoké společnosti!

Karel:

Asi máš pravdu. Bude lepší, když tu s námi nebudeš žít věčně, ale jen občas, když přijedeš na návštěvu.

Malý Honzík a Eliška se otáží svými dětskými hlásky:

Honzík:

A kdy, Albrechte, přejedeš zase na návštěvu?

Eliška:

Až zase někdo umře?

Albrecht se dobrácky usměje a sedne si před obě děti na bobek:

Albrecht:

Přijedu, jak jen budu nejrychleji moci. A přivezu vám oběma plnou tašku mušlí z moře, co říkáte?

Eliška:

Jéé! Já si z nich udělám náhrdelník na krk!

Výpravčí na peróně zapíská a vztyčí červenou plácačku. Albrecht se zase rychle vzpřímí, uchopí do ruky svůj kufřík a vyběhne po schůdcích do vagónu. Stáhne okénko na chodbičce a vykloní se z něho. Vlak se dá pomalu do pohybu.

Zvuk:

Sykot páry.
Rozjezd vlaku.

Zvěřinovi začnou mávat. Albrecht n a ně ještě
křičí:

Albrecht:

A pozdravujte ode mne taky Alžbětu, Irmu a
Přemka! A doktora Matulu s jeho ženou!

Albrechtův hlas zanikne v sykotu páry a
rachotu rozjíždějícího se vlaku.

Obraz 111.
Vlakové kupé
Interiér – Den

Po výjezdu vlaku z nádraží Albrecht zavře okno na chodbičce a vstoupí do kupé za ním. Umístí svůj kufřík na polici na zavazadla sám se posadí na sedadlo hned vedle okna. Chvíli pozoruje poslední obrázky Prahy, a pak už jenom čistou středočeskou přírodu. Najednou se otevřou dveře kupé a na prahu stojí Maruška, oděna ve fešném dámském cestovatelském úboru a držíce v ruce malý kufřík. Albrecht nemůže uvěřit svým očím:

Albrecht.

Maruško? Co ty tady?

Maruška vykouzlí na své tváři výmluvný úsměv:

Maruška:

Chtěla jsem tě překvapit a taky si tak trochu ověřit, zda-li o mně opravdu stojíš nebo ne...

Albrecht vstane, vezme Marušce z ruky její kufřík a hodí ho na polici k tomu svému. Potom Marušku obejmě a dlouze jí políbí. Posléze se jí podívá přímo do očí a zašeptá:

Albrecht:

Stačí to jako důkaz?

Maruška neodpoví. Jen se k Albrechtovi ještě více přivine a líbací scéna pokračuje...

Obraz 112.
Na kolejích
Exteriér – Den

Italský rychlík, vezoucí na své palubě
Albrechta a Marušku, se vzdaluje krásnou
letní středočeskou přírodou od KAMERY,
která stoupá do nebes a zabírá tak vlak
z výšky. Odjezdem vlaku se divákovi uzavírá
velký prvorepublikový příběh jednoho
mladého pohledného jinocha jménem
Albrecht, který hledal tak dlouho štěstí ve
svém štěstí, až ho doopravdy našel...

KONEC